

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

Kürdistan halkının şanlı tarihindeki önemli bir ayda daha sizlerle beraberiz. Özgürlük Hareketi'nde 'devrimci atılım ve fedailik' ayı olarak değerlendirilen Haziran ayında, 1 Haziran 2004 atılımıyla 'provokatif-tasfiyeci' çizgi tasfiye edilmiş, bunun devamı olarak ise 2010 1 Haziran'ında ise stratejik anlamda değişimi simgeleyen 'Devrimci Halk Savaşı' stratejisi esas alınmıştır.

2022 Haziran ayına ise büyük bir uluslararası destek ile hareketimize saldıran Türk devletinin Kürdistan'daki soykırım ve işgal saldırılarına karşı kendisini APOCU felsefe ile donatmış Kahraman Gerilla'nın direnişi ile giriyoruz. Önder APO'nun İmralı zindanında sergilediği muazzam direnişin izdüşümü olarak Kürdistan Özgürlük Gerillalarının da sömürgecilere karşı devrimci atılım ruhuyla başta Zap, ve Avaşın'de verdiği mücadele, halkımızın özgürlük arzusunu perçinlemiş, zafere olan inancımızı daha da güçlendirmiştir.

Bu devrimci atılım ve fedailik ayında bizler de Stêrka Ciwan Dergisi olarak gündemimize Devrimci Halk Savaşı, Zap ve Şehit Zilan şahsında gelişen fedailiği ele aldık. Özenle hazırladığımız ve büyük bir emekle sizlere ulaştırdığımız dergimizde çok önemli değerlendirmeler bulunmaktadır.

Değerli yoldaşlar,

Haziran fedailik ve devrimci atılım ayında başta her iki atılımın kahraman şehitlerini ve fedailerini saygı ve minnetle anıyor, amaçlarının başarılacağına olan derin inancımızı ve kararlılığımızı belirtiyoruz.

**Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...**

"Ên ku dilê wan bi agir
û azweriya azadiyê
bişewite dikarin bi me
re bimeşin."

TÊKILÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hûn dikarin berhemên
xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd.,
ji mere bişînin! Ger ku pirsên we he-
bin jî, ji me re binivîsin.

RÊBER APO
Zilan Manîfestoya me ya
Jiyanê ye 03

Bir Halk Nasıl Dirilir? 07

PERSPEKTÎF

Hep Birlikte Ulusal
Mücadeleye 12

Di şerê hebûn û Azadiya Gelê
Kurd û Kurdistanê de Serkeftin
bi Têkoşîna te pêk tê.. 15

JINÊN CIWAN

Şoreş bi jinên şoreşger pêk tê 18

Zilan und Sema
Sonnenstrahlen der
Frauenrevolution 21

LÊGERÎNA AZADIYÊ

¿De verdad quieres ser libre? 24
¿Preguntalo dos veces!

BÎRANÎN

Zilan Xetek e 27

DÎROK

Kronolojiya PKK'ê - II 30

NIRXANDIN

Hakikat Devrimi Bir Zihniyet
ve Yaşam Tarzı Devrimidir 32

Blut an den Händen
Barzanî Clan und
Verrat in Kurdistans 37

Zap
Senin Benim Hepimizin Savaşı 42

Karar ver 45

Was passiert in Şengal? 47

Kültürel Soykırımın
Pençesinde Olmak 50

Fedaî sein - einmal und
für immer 54

ÇAND Û HUNER

Tu Dizanî? 57

Hey Zapê 58

ÇALAKÎ

Kolaj 60

Bilanço 62

PIRTÛKXANE

Pirtûkên ku
em pêşniyar dikin 64

ZÎLAN MANÎFESTOYA ME YA JIYANÊ YE

Ev nivîs ji malpera HPG-BÎM hatiye girtin.

Tê zanîn ku heta niha me ji hezkirinê zêde fêm nekiriye û evînek nejiyaye. Di Mem û Zîna Ehmedê Xanî de jî ji kêleka evînê jî nehatiye derbas bûn. Gotineke ku li şûna evînê tê gotin heye. Dawiya wê jî Zîneke ku zimanê wê jî nîne û nikare rabe ser xwe, dîsa Memê ku nikare du gavan biavêje ango ti hêzeke xwe jî nîne. Di vê destana klasîk a evînê de jî ji kêleka evînê re derbas nabin. Dema em sêşêd salên pişt re tînin pêş çavên xwe, êdî gotina evînê jî nayê kirin. Ti kes nikare bi yek gotinê li ser hezkirineke xweşik tiştêkî binivîsîne. Di vir de niha me evîn çiqasî afirandiyê yan jî ne afirandiyê ewqasî girîng nîne. Lê belê îdiayek û çalakiyeke me heye. Em dixwazin vê bi jinê re bikin. Ji vê re kî çi navî lê dike bila lê bike ne girîng e. Min xwe danî holê. Rêhevalên me, jinên me yên em pê bandor bûne û me bandor kiriye li holê ne. Bêguman dibe ku ev ji min hîn zêdetirê wê hêvî bikin, lê belê ya ku di me de pêk hatiye ewqas e. Min xwest ku ez bibim mirovekî ku weke ew dixwazin heta bibim

zilamekî wiha û vê jî bi vê wesîleyê bînim ziman.

Gotineke ku ez vê salê gelekî bi kar tînim jî “kuştina zilam” bû. Wateya kuştina zilam, kuştina zilamê ku li hemberî jinê ji rewşeke ku ji zilamekî, ji zordestekî, ji yekî ku tune dike, ji rewşeke her alî ve kirêt de wêdetir nîne ye. Her zilamek taybetî zilamên di nava me de neçare ku vê bizanibe. Gelo ma ez ê rewşa zilamên wiha yên li hemberî jinê çi bikim? Ev zilamtî jî jixwe zilamtîyeke ku ti tişt ji destên wî nayê ye. Nikare rast û durist şerekî bide, nikare rast û durist teqîtekekê jî derbasî jiyane bike. Zelal e ku ev zilam di keçeke Kurd û jineke Kurd ku hişê wê şiyar dibe de tiştêkî rave nake. Li hemberî mezinbûneke weke Zîlan zilamtîya klasîk zelal e, pênc qirûşan nake.

Divê her kes bizanibe ku êdî dema bi ajoyên zayendî yên çors ve çûyîna ser jinê derbas bûye. Divê êdî were zanîn ku bûyera jê re jin jiyani ye û çalaki ye tê gotin, ji ber wê jî bi qasî ku hindekî din gotin vekirîbûnê, xwe anîna asteke nêzikî wekhevî û azadiyê jî girîng e. Weke din bi jinê

re hevdiştin û hevpeyvîn ne gengaz e. Ger rêzdarî, mezinbûn û bi biryardarî hebe, ger zilamên me pêwîstiyên vê bi cih binin, dikarin jinekê bibinin. Gelo jin ji bo çi ewqasî bi me ve girêdayî ne? Di giştî de zilamên me hesûd in, ji bo min girêdaniyên ewqasî mezin jî qet pirsgirêk nîn in. Hûn nikarin bi qelen -ku di civakê de ev wiha ye- di me de jî bi xwe spartina rade û bi nîşandana hêza xwe ya wiha ve jinekê bi dest bixin. Rêya qezenckirina jinekê bi rengê ku Zîlanê

bi xwe nirxandiye dibe.

Ger hûn balê lê bikişînin, bi vê rêhevala me ya jin re tu naskirineke min nîne. Lê belê dikare girêdaniya xwe ya herî mezin deyne holê. Ev xal gelekî girîng e. Dixwaze deyne holê ku divê zilamek ji bo jinekê çawa be? Ger hûn hindekî wiha bin li holê ye ku jinek dikare çawa were girêdan, tenê bi girêdanê namîne çawa dikare bibe qehreman. Ger hûn vê fêma nekin misogere ku hûn nikarin ji xwe re bibêjin zilam. Dibe ku li cihekî din, li derveyî me hûn dikarin vê yekê bibêjin, lê belê di rastiya me bi xwe de –ez hêvî dikim em ê vê di nava hemû gelê me de jî pêk bînin- ne gengaz e ku ji vî kesayetî re weke din rêza me hebe.

Gelo ji bo çi jinek tenê li gor te be

Weke din ev jî têr nake. Ango datîne holê ku kesayeta mirovê nû ji bo jinekê çiqasî girîng e. Ger wijdana we û hindekî hêza we hebe, divê hûn ji xwe bipirsin tenê jina li gor fermanên min û ferzkirinên min e, gelo divê ez ê li gor jinê çawa bim? Pêwîste vê gavê ev pirs hîn sotîbertir be. Gelo ji bo çi jin ji her alî ve li gor te be? Gelo ji

bo çi jinek tenê li gor te be? Gelo ji ber ku hindek peryên te, mal û milkê te heye ye? Gelo ji ber ku hindekî hêza te ya çors heye? Zelal e ku bi van ti hezkirin û evînek nayê bidestxistin. Kesayetên wiha dê bixwazin bi çewisandinê, jinê bi sedan salan bi xwe ve girê bidin. Vaye li hemberî vê serîhildaneke mezin heye. Ez ji bo vê rêzdar im û ji ber ku ez rêbertiya vê dikim kêfxweş im. Ji ber ku ez Rêberê jinên wiha me, hêzeke mezin hîs dikim. Ti şermeke bi wan re wiha jiyînê nîn e. Ez ji ber ku piştgirekî herî mezin ê artêşbûneke jinê ya wiha me kêfxweş im. Gelo ji bo çi ev bi gotinên erzan ve tê nirxandin ku bûyîna alîkarê artêşa jinên wiha egît, gelo ji bo çi ber bi paşbêjiyekê ve dibe? Ev jin in ku her yek ji wan tîstî asta qehremaniyeke mezin. Ger ji ber ku pîrekên we nînin û hûn dihesidin, ew pîrsgirêkeke cuda ye. Hûn jî mîrxasiyê bikin, hûn jî kesayetekî ku jin dixwazin nîşan bidin ku, ev jin bila bibin rêheval û sozdarên we. Lê belê ger hûn nikarin vê hêzê nîşan bidin, bêguman dê di vî welatî de ji bo we jin nebe.

Ezê li ser vê bingehê hêza xwe zêdetir bi kar bînim. Ez tolhildêrek im. Hûn ê qet xwedî li we-

latê xwe dernekevin, ji bo azadiyê ti tiştî nekin, ti girêdaniyê di navbera gotin û pratîkê de ava nekin, pişt re jî hûn ê ji min re bibêjin “dilê min jinê dixwaze, jiyanê dixwaze.” Ev nayê qebûlîkirin. Ev di kesayeta Zîlanê de bi erdê re bûyê yek. Bi taybet her kesekî di nava refên partiya me de bizanibe ku ev gotin vala nehatine gotin. Ger pêwîst bike ez ê zilambûneke ku hemû jin dikarin pê ve girêdayî bin pêk bînim. Ez ê bi qasî ku ew di aliyê manewî de hêz bin û girêdayîbûna ti zilamekî hîs nekin, balkêş bim û dibim jî. Jin vî tiştî bi coşeke mezin pêşwazî dikin, lê belê ev bi tena serê xwe têr nake. Dil dixwaze ku hemû zilamên me li ser vê bingehê hest û hizrên rêhevalên xwe yên jin, kêm zêde di kesayetên xwe de rast temsîl bikin.

Ya herî girîng jî jiyanêke bêwelat, bêazadî, bêşer û bêserkeftin nabe. Ji ber wê jin jî nabe. Ger ev yek neyê fêmkirin, hûn nikarin Zîlanê ji ber wê jina milîtan a azad jî fêm bikin. Ez ji hemû zilamên me yan jî rêhevalên me yên di nava partiyê de dipirsim, gelo yê ku dixwazin bi jinê re bijîn hene? Xweziya we bikaribaya ji jinekê hez bikiraya, xwezî di vê wateyê de hindêkî dilê we û wijdana we hebûya ku kesayeta we hindêkî zindî biba! Ez dixwazim rêya vê vebikim, li şûna ku bi gotinên erzan vir de wir de bê axaftin, li şûna ku di derbarê me de nixandînen wisa û wiha werin kirin divê were fêmkirin ku tê xwestin rêya vê were fêmkirin.

Jin zindiyêke ku bi rengêkî bişeref û pîroz, bi nixrên mezin ve divê bi hev re were jiyîn e. Ez dixwazim wateya vê bidim. Gelo piştgiriyeke jiyanê ya jî vî binirxtir çêdibe? Min xwest di vî alî de hest û hizrên bi vî rengî bi pêş bixim. Em bi gotina şer, di eniya derve de me ewqas serkeftin pêk anî ve pesnê xwe nadin. Di rastiyê de em ji van xemgîn jî dibin, me ti caran şer bi sadîstî negirtiye dest. Em gotina leşker û xayinan dikûjin kêfxweş nabin. Ji ber ku ew li pêşiya jiyanê weke astengiyekê disekin, ji ber ku ew dixwazin me

kêlî bi kêlî tune bikin em şer dikin. Nexwe di vê dinyayê de yekî ku herî zehmet şer bike hebe ew jî ez im. Lê belê rêyeke din a jiyanê nîne. Her roj ez di vê mijarê de bangawaziyê dikim, dibêjim “werin em bi rêbazên mirovî ango bêlêdan, bêyî ku bişkinin û hilweşînin, bêyî ku bikûjin hin pirs-girêkên vî gelî yên ku hene nîqaş bikin û çareser bikin.” Lê belê dilê van nîne. Bêwijdanên mezin in. Mafê gelekî çi ye, hêviya mirovên di bin zextê de ne çi ne? Naxwazin qet fêm jî bikin. Xwedî feraseteke di bin navê “yekîtî û hevgerîna netewî” de bila gelek tune bibe, hemû mirov li derveyî jiyanê werin hiştin in. Ev jî bo wan qaşo şerefe. Em vê şerefe gelekî baş dinasin. Mînakê vê di dîrokê de gelek in.

Em ji bo ku xwe ji hêzên wiha zalim ên ku neheq, gelekî kor, ji hilweşandin û tunekirinê zêdetir armancên xwe nînin, biparêzin vî şerî didin. Lê belê şerên me yên bingehîn ji bo wateyekê bidin tunebûna jiyanê xwe, ev enî herî kêmtir bi qasî eniya şer girîng e. Em bawer dikin ku jiyanêke were qebûlîkirin, were hezkirin û rêzgirtin bi asta ku divê di têkiliyên jin û zilam de were bidestxistin ve dê çêbibe. Ez dihizirim ku jinê bi rengêkî ku bikaribe bi xwe biryarê bide, nîqaşê bike, weke di kesayeta Zîlanê de tê ditin, bikaribe kûrbûna wate û hest bi dest bixe pêş bixim. Di vê mijarê de ez kar dikim ku tiştê pêwîst bikim. Ev a rastir e, taybetî jî bo civaka me erkeke herî pîroz a ku divê were bicihanîn e.

Ez dikarim vî tiştî di serî de ji bo gelê me yê rêzdar û dostên me yê ku dixwazin di mijara jiyanê nava partiyê de kûrbûneke diyar bi dest bixin re diyar dikim ku; dijwar be jî heta jî şer zehmetir be jî berovajî gelek kevneşopî nixrên me yên em pê ve girêdayîne, yên olî yan jî exlaqî û coş be jî ez neçar im rêya jiyanê nû wiha vebikim. Dibe ku were gotin “ol, exlaq û kevneşopî wisa dibêjin.” Ev jî bo min ne girîng in. Ji ber ku welatê me, jiyan, jin û zilam dane wendakirin. Ez ne di

**Di vê wateyê de bi tenê xeta
serkeftinê ya şer ne,
kesayeta serkeftinê ya jiyanê
jî misogere ku di manifestoya Zîlanê
de wateya xwe dîtiye**

wê mebestê de me ku jiyana erzan û hêsan berdewam bikim. Weke ku li vir hatiye diyarkirin, ez bi rêgeza “îdia û jiyana dê mezin be” ve girêdayî me. Ji bo vê rêgezê çî pêwîst e ew ê bê kirin. Şerekî ewqasî mezin, tu endamê olekî nikarin nîşan bidin. Lê belê di PKK’ê de jineke ciwan ev hêz nîşan daye. Vê hezkirinê û wijdanê ti exlaq û kevneşopiyên din de dîtî, ne gengaz e. Vaye ev di exlaqê azadî û armancên azadîyê de hatiye nîşandan.

Hemû gelê me, dostên me, hemû milîtanên jin û zilamên di nava partiya me de!

Manîfestoya Zîlanê

Divê mirov di ferqa Rêbertiyê de be ku di mijara jiyana de pêşveçûnek heye. Bi jinê re rast jiyîn û bi ferasetbûyînê de gelekî hêzê bide şer jî. Ev weke tê bawerkirin, nabe ezeziyetê. Kê dibêje dê bibe ezeziyetê ew di şaşiyê de ye. Bûyîna bi jinê re sedemê şer e, divê her kes fêhm bike ku ger ez di salên dawiyê de çiqasî bi jinê re bûme, ewqasî min zanîbûye ez bibim şervanekî dijwar. Dema ku zilamê kevin bi jinekê re bû, dema xwe bide

be min ew rakirin, hindekî min xwest ku hindekî wijdan û şer nîşanî wan bidim. Dîsa ji bo ku bi azweriyeke mezin ve bi jiyana ve werin girêdan min xwest wate û girîngiya jinê deynim holê. Pêşketin bi sînora in, lê belê li gor min balkêş in. Weke gelek bawer dikin, ev jiyana bêyî ku kûrbûneke zanebûnê û giyanekê mezin çêbibe, nehatiye afirandin. Şehîdên jin ên PKK’ê li gor vê manîfestoyê bi pêş dakevin û dîsa zilamên mîrxas jî li gor vê manîfestoyê derdikevine holê. Min dixwest ku serkeftina van a tam pêk bînin. Ji bo ku hêza min têra vê bike ez kar dikim ku her tiştî bi dînatî bînim cih. Lê belê dibe ku ev yek têr neke, her kesekî ku soza girêdaniya bi şehîdan re daye, ger gengaz be, bila jiyana xwe ya rojane bi îdia û çalakiyê mezin ava bikin. Li gor min yekî ji rêzê be jî ger bi îdia û çalakiya mezin be, dikare him bibe nûnerê jiyana him jî bi qasî hewce dike bibe şervanê wê, dikare serkeftinê jî misoger bike. Bi wesîleya yekemîn salvegera şehadeta wê û çalakiya wê ya mezin a vejînê ez van tînim ziman.

Rêhevala me ya Zîlan di gotinên xwe de heta dawiyê mafdar e. Îdia û azweriya wê ya jiyana

Bûyîna bi Zîlanê re, bûyîna bi çalakiya şer a herî mezin re ye

dê yekcar şerê were qezenckirin re wê xiyaretê bike. Ev zilam ji bo min zilamekî herî bênamûs e. Dibe ku ev kesayet jin be jî. Lê belê ez ti caran nahizirim ku ti jinên li gel min, min li derveyî şer bihêlin. Jixwe Zîlan bi xwe li rastê ye. Bûyîna bi Zîlanê re, bûyîna bi çalakiya şer a herî mezin re ye. Ma hûn dixwazin bi jinê re bin, wê demê hûn ê bibin şervanê herî mezin ên Zîlanê. Hûn ê bi welatparêziya mezin û azadiya mezin ve bi hev re bin. Dîsa ma jin dixwaze bi zilam re be, dê bi mirovên nû ku di şexsê min de ava dibe re be, ango dê weke rêhevala Zîlan be. Raveyêkê wê ya din nîne. Bûyera ku em dibêjin pîroz e, hevpeymanî ku em di dilê xwe de, di mêjiyê xwe de heta dawiyê pê ve hatine girêdan ev e.

Min ji bo vê got manîfestoya jiyana. Ji vir û pê ve di vî welatî de, di nava vî gelî de jiyana di navbera jin û zilam de dê li gor vê manîfestoyê çêbibe. Ez dixwazim milîtanên jin ên hîn xwedî nirx derbixim holê û vê hindekî din bipeyitînim. Min jinên egîd xiste çavên zilaman, dema pêwîst kir min ji wan zêdetir kire şervan û ger gengaz

heta dawiyê pîroz e. Me ji bo ku ji vê re rê vekir li gel ku kêfxweş in, ji bo ku me nekarî serkeftina wê ya tam pêk bînin jî em hîn di nava perçiqandin û metirsiyê de ne. Lê belê ji bo derbaskirina wê jî em misoger hewldanên xwe yên dijwar berdewam dikin. Weke ku wê bi xwe jî diyar kiriye, evê bibe serkeftinê. Di vê wateyê de bi tenê xeta serkeftinê ya şer ne, kesayeta serkeftinê ya jiyana jî misogere ku di manîfestoya Zîlanê de wateya xwe dîtiye. Ji vir û pê ve jiyana di bin vê manîfesto û sondê de dê wateyê bibîne. Rexmî hemû qisûr, kêmasî û şaşitiyên xwe ve me xwest em hindekî pêwîstiyên wê bi cih bînin. Ez bawer dikim ku ji vir û pê ve weke mirovên wêrektor û hîn nêzikî rastiyan, zanetir him jî gelekî şiyar û hestiyar em ê pêwîstiyên jiyana jî bi cih bînin û bi qasî ya şer em ê serkeftina jiyana jî misoger bikin.

BİR HALK NASIL DİRİLİR?

PKK Kişilikleri yedi suyla yıkayarak, gerekirse ateş üstünden geçirerek pisliklerinden temizliyor ve öyle bir insan yaratmaya çalışıyoruz. Dünya gericiliğinin ve onun en berbat Türk sözcüsünün, karşısında yenildiği insan gerçeği budur.

Şu gerçek ortaya çıkıyor; bir insan gerçeğine en insani temelde yaklaşım ne kadar güçlü olursa, karşısında dünya gericiliği birleşmiş olsa ve barbar bir karşı-devrimci, sömürgeci, faşist yönelim ne kadar güçlü de olsa, sonuç alamayacağını, hatta yenileceğini gösteriyor.

Bu PKK tanımı üzerinde daha da durulabilir. Ama biz, PKK tarihini doğru anlamak isteyenlere, temel ipuçlarını vermek kaydıyla bununla yetinelim diyoruz.

Doğru bir PKK kavrayışı, sadece kendi militanları için değil, onu anlamak isteyen dost ve düşman için de büyük önem taşıyor. Düşman bizi iyi tanır, savaşım daha kabul edilebilir sınırlar dâhilinde yürütülebilir. Kendisinin de, içinden çıkılmaz duruma getirdiği savaş kanunlarına uymama durumuna son verebilir. Savaşın, ama savaş kurallarına riayet etsin diyoruz. PKK tanımından, onun da çıkaracağı sonuçlar var.

Dostlara gelince, hiç şüphesiz daralmış dünyalarına PKK'de çıkış bulmak istiyorlar. Onlar da böylesine bir tanıma doğru özümserlerse, ufuklarını daha geniş, bilgilerini daha güçlü, çıkış çabalarını daha yoğun ve sonuç alıcı kılabilirler. Ama daha çok da militanlar, eğer parti tanımına doğru yaklaşım gücü gösterirlerse, sınırsız bir savaş gücü haline gelebilirler.

Herkes Parti Önderliği' ne soruyor; "bu savaşım gücünü nereden alıyorsunuz?" diyorlar. "Bunu PKK tanımından, ona yön veren ilke ve uygulamalardan alıyorum" diyorum. PKK'nin gelişiminde böylesine somutlaşan ilke kadar, biriken emektir, yaşam tarzımızdır, gücümüzdür diye

cevap veriyoruz. Eğer militan da her türlü savaşıma güç getirmek istiyorsa, PKK'nin böylesine güce, kapsamlı, önüne çıkabilecek her soruna yaratıcılıkla cevap verebilecek özüne hakim olsun diyoruz. Bunu başarabilen bir PKK militanı, ister siyasi çalışmayla savaşımı, ister askeri çalışmayla savaşımı için kendisine teori kadar pratik çıkış yollarını, plan kadar günlük çaba için ne lazımsa bulabilir.

Militan, çoğunlukla tıkanmış gerçeği devrimle değiştirmek, özellikle ulusal-toplumsal gerçekliği PKK silahıyla çözümleme ve dönüşüme uğratmadan, neredeyse kendi başına bela oluyor. Buna son vermek için, PKK militanının nasıl olması gerektiğine oldukça açıklık getirmeye çalıştık. Ve şunu söyledik; eğer başarı istiyorsanız, PKK'nin militan tanımına dürüstçe olduğu kadar, yeterli inanç düzeyi ve bilinç düzeyiyle karşılık verebilirsiniz ki, bu savaşım kazanamayacağınız hiçbir mücadele biçimi yoktur. Demek ki, PKK tarihinin ortaya çıkan en önemli bir dersi de budur. Militan düzeydeki tanım böyle oluyor.

Bu tanıma göre, kendisini biçimlendiren, muhtevayı da bu temelde biçime kavuşturan kazanılabilir. Aksi halde, savaşların en zorunu önüne koymuş PKK'de, bir gün yaşamak bile başa bela olur. Bu temel tanımların kaynaklık edebileceği diğer tanımlamalara da ulaşabiliriz.

Nasıl bir parti yaşam tarzı?

Partide gerçekleşen yaşam tarzından yola çıkarak nasıl bir yeniden toplumsal düzenleniş, ister adına demokratik toplum diyelim, ister bağımsız ulus diyelim, nasıl bir ulusal biçimleniş? Bunlara rahatlıkla doğru karşılıklar verilebilir. Ve şunu her zaman söyledik. Doğru bir ulus anlayışında, PKK çözüme ulaşmıştır. Kendi için de bunu gerçekleştiriyor. Kendi militanlarında bunu kahra-

Doğru bir PKK kavrayışı, sadece kendi militanları için değil, onu anlamak isteyen dost ve düşman için de büyük önem taşıyor

man düzeye yükseltiyor.

Bunun dışında, özellikle Kürt gerçeğinde bir çözümlenmeye gidemeyeceğini çok iyi biliyor. Tek çıkış bu olduğu kadar, en görkemlisinin de, vazgeçilmesinin de bu olduğuna emindir. O halde, dirilen bir halk gerçeği, dirilişin ulusal biçimi, siyasi biçimi daha iyi anlaşılabilir. Kürt halkı söz konusu olduğunda, bu geçen yıllarda gerçek bir dirilişine, en kabul edilmez ölümcül yaşam biçimlerinden, hem de yüzyılların o baş aşağı gidişinden, artık insanlığın bile dışında kabul edileninden, en dirilişine tanık olmak, hem en özgür, en demokratik biçimlenişine ulaşma söz konusudur. Onun yolu açılmıştır.

Bir halk nasıl dirilir?

Dirilirken de öz, ileri biçimlenişe bağlanır. PKK'nin önderlik ettiği bu diriliş destanında, bunu çok iyi görüp değerlendirmek, artık imkan dahilindedir. Dirilen Kürt halkı, insanlık için de iyi bir örnek olabilir. En derin umutsuzluktan ve karanlıktan, en görkemli umuda ve aydınlığa; en baskıcı köleci tarzdan, en özgür ve demokratik ifadeye kavuşma; sade ve doğal yaklaşım bu halk gerçeğinde yaşanıyor.

En alttakinin, en üste çıkışına benzer, ama en az sömürüye ve eskiye bulaşmış biçimiyle insanlık karşı karşıyadır. Kendi tarihindeki baskı görme ve sömürüyü yaşama durumu, onu bugün baskıya ve sömürüye karşıt bir konumla cevap vermeye götürüyor. En baskıcı, çapulcu, ta-

lanıcı bir rejime karşı, insanlığın en soylu bir karşı koyuş hareketi oluyor. Rejim en anti-demokratiktir, en işkencecidir, en çok insan haklarına karşıdır. Buna, insana en bağlı, insana yapılan işkenceye en çok karşı, ona ve her düzeyde saldırısına karşı bir irade savaşıyla karşılık verir.

PKK, bir insanlık savaşımının öznesi durumundadır.

Bu anlamda gerici tarihle savaşım kadar, onun bütün çağdaş değer ve ölçülerine karşı da savaş veriyor. İç dayanaklar kadar, dış dayanaklarına karşı da tavır alıyor. Bu anlamda bir insanlık başkaldırısı anlamına ulaşıyor. Demek ki, Kürt gerçeği bu kadar uluslararası ve insanidir. Yeni insan da, bu anlamda baskı ve sömürü düzenine bulaşan, kozmo-politik olma kadar, şovenist özelliklere karşı, ulusal olduğu kadar en genel insani özelliklerin somut ifadesi olarak ortaya çıkıyor. Bu, geçen yılların savaşta kazandırdığı PKK gerçeği oluyor.

Dolayısıyla bununla yetinmiyoruz; kuruluş döneminin somut tahlili, 1970'ler Türkiye'si, Kürdistan'ı nedir; objektif sübjektif düzey nedir? Bununla yetinemeyiz. Bu değerlendirmeler kapsamlı yapılmıştır. "Kürdistan Devrimi'nin Yolu"nda, "Kuruluş Bildirgesi" nde, "Parti Programı" nda ve daha yapılan birçok kapsamlı değerlendirmelerde durumlar ortaya konulmuştur ve bu biraz da yüzeysel, sınırlı bir ortaya koyuş tarzıdır.

Daha sonra örgütleniş, eylem üzerine de değerlendirmeler yapıldı. Özellikle 1980 sonrasının değerlendirmeleri anlamlıdır. Nasıl bir örgütlenme? Nasıl bir kadro tipi ve nasıl bir eylem ve savaş tarzı? Bu konular üzerinde çok duruldu. 1970'lere dayalı PKK değerlendirmeleri, daha çok somut durum değerlendirmeleriyle ilgilidir. Sömürgeciliğin, özellikle Türk sömürgeciliğinin özellikleri, tarihi gelişimi, emperyalizm ve onun tarihteki dayanaklarıyla bağlantıları çok genel düzeyde anlatılmak istenmiştir. Yine Kürdistan gerçeği de bununla bağlantılı tanım-

lanmaya çalışılmıştır. Nasıl bir Kürdistan söz konusudur, onun tarihi nedir? Değerlendirmelere oldukça konu edilmiş, bazı tespitlere gidilmiştir ve daha da ötesi, temel doğrular bir ideolojik eğilim olarak ilgi duyan çevrelere mal edilmeye çalışılmış, bir ideolojik grup dönemi yaratılmaya çalışılmıştır.

Bildiğiniz gibi, bu grubun 1970'lerdeki çıkışı, çabaları onu resmi politikayla karşı karşıya getirmiş ve kendisini özellikle bir ideolojik savaşın, giderek bir politik savaşım içinde bu iş silaha kadar gidebilmiştir.

Bildiğiniz gibi, 12 Eylül rejimi bu savaşımına bir tepki olarak geliyor. Halen de Türk egemenlik sisteminin en baskıcı ve günümüzdeki ifadesiyle faşist bir türü olarak aşılımaya çalışılıyor. Bilindiği üzere, düzen, daha ideolojik grup aşamasındayken üzerimize gelmişti. Komplolar ve dayandığı provokasyon mantığıyla, grubu boğuntuya götürmek istiyordu. Bildiğimiz ilk şahadetler bu temelde oldu. Ve 1970'ler sonrasında, artık işe devlet resmen, açıkça istihbarat örgüt-

Mücadeleyi ilerletmek durumunda olanları hazırlıksız yakalamışlardı büyük oranda. Daha çok 1970'ler Türkiye'sinde direkt Kürdistan'a yönelmemiş, biraz uykuda bir devletin daha çok sağ-sol kavgasına göre ayarlanmış bir emniyet, istihbarat ve yaklaşımı ve ortamından ve onun açıklarından yararlanarak çıkış yapan, gelişme kaydeden PKK'nin rüşeym halidir. Grupsal oluşum dönemidir. Dolayısıyla çok hazırlıklar isteyen bir örgütlenme, bir eylem biçimi de değildi. Ama özünde eğer ısrarla çizgi devam ettirilirse, ya düzenle karşı karşıya gelinecek, ya düzen hızla ezip fazla kendini örselemeden sonuca gidecek, ya da baş edemeyecek çok köklü hazırlık, yani düzen değişikliğine cevap verme duruma gelecekti. Bu başarılacak devrimle, karşı-devrimin kıyasıyla çekişmesi sürüp gidecekti.

Böylesi bir darboğazın, tabii ki öngörüyle zamanında atılması gereken adımların atılmasıyla, tedbirlerin alınmasıyla karşılık verirken yaşarsın. Aksi halde, tarihin tozlu sayfalarında bir kez daha kendini bulursun. İşte 1980'lere dayanırken,

Düzenin birinci planda hedefi haline gelmek, hele bunu ordu kökenli bir darbeyle çok açıkça karşılanması, olağanüstü düzene ve yeni taktik çabaya kesin ihtiyaç gösterir

lerini de aşan bir biçimde başladı. Düzen değişikliğine doğru gidildi. Buna grubumuzun verdiği karşılık; PKK'yi 1978'de resmen ilan etmek oldu.

Şüphesiz politik savaşımında daha cesaretli bir adım atma kararlılığı kadar, artan sorumluluk, geleceğe daha çok yönlü hazırlık, yeni bir aşamaya geçiş anlamına geliyordu. Düzenin buna verdiği cevap ise; Maraş katliamı, ardından sıkıyönetim ve önlenemez PKK yükselişi karşısında, 12 Eylül faşist askeri darbesiydi. Buna partimizin verdiği karşılık; silahlı savaşımı bir adım daha ilerletmek, yani politik savaşımından silahlı savaşımına daha yoğunca yer vermek ve hedef sorularını açmak için mücadeleyi dışarıya taşımak oldu. Düzenin birinci planda hedefi haline gelmek, hele bunu ordu kökenli bir darbeyle çok açıkça karşılanması, olağanüstü düzene ve yeni taktik çabaya kesin ihtiyaç gösterir. Bu dönemin yaşanan zorluğu da buradadır.

yaşadığımız bu darboğazı iliklerimize kadar duymamız ve buna böylesine bir öngörüyle karşılık vererek çıkış yolları aramamız, bir yandan silahlı mücadele düzeyini geliştirme, diğer yandan bunu dıştan beslemeye çalışma ve 12 Eylül'ün ilk saldırısını boşa çıkarmaya çalışmıştır.

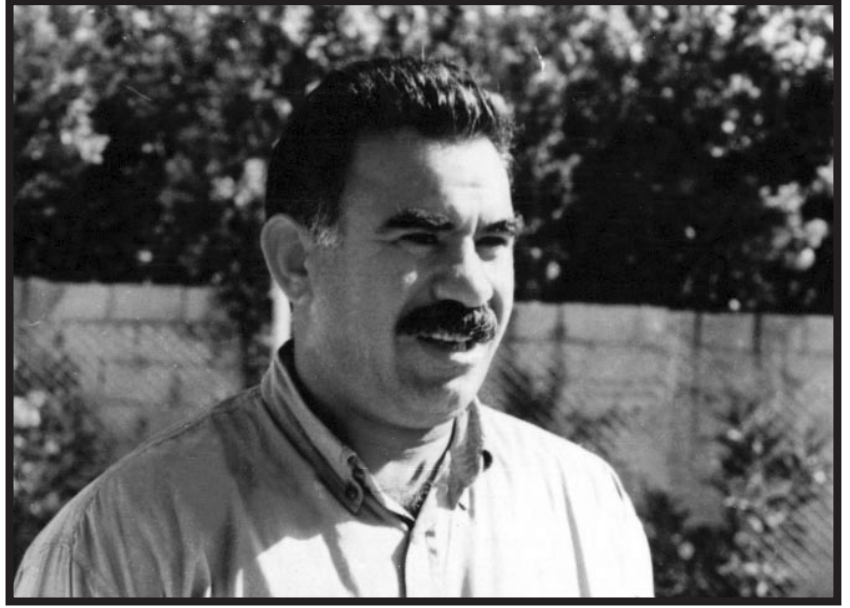
Partinin bu dönemde yapmak istediği çalışmalar I. Konferans'ta açıklığa kavuşturulmaya çalışıldı. I. Konferans'ta yeni bir durum değerlendirilmesi, olası gelişmelerin yönü, verilmesi gereken devrimci karşılık, başarılması gereken görevler ve özellikle döneme yetmeyen kişilik, çalışma tarzı, ağır hatalar, yanlışlıklar, eksiklikler bolca tartışıldı. Mahkum edilmesi gereken hususları mahkum etme, ulaştırılması gereken sonuçlara da ulaşmak görev olarak belirlerdi. Tabii ki uygulama ayrı bir meseledir.

Buna II. Kongre'yle daha da netlik kazandırmak istedik. Görüldü ki daha geriye çeken yaklaşımlar

var. Objektif olarak ajanlık diyebileceğimiz, partiye yürümeme, partiyi yürümekten vazgeçirme, direnmekten, ülkeye yönelmekten vazgeçirmenin çabaları söz konusu ve giderek daha da açığa çıkan provokasyonlar ve üzerine gittikçe daha da sırtan, oldukça da inatçı ve "ülkeye yönelemezsiniz, PKK'yi bundan sonra götüremezsiniz" yaklaşımıydı. Ülke dışında, birçok grubumuzun mültecilik durumuna düşürülmesi ve hatta teslim olması dayatılıyordu. Türk sömürgeciliğine teslim olmuyorsan, emperyalizme teslim, Avrupa'ya teslim ol. Bunun için yapılan biraz düşünce yaşam ve zor dönemin artan zaaflarıyla oynama ve böylece PKK'yi yürüyemez duruma getirmeydi.

12 Eylül faşizmi dış cepheден vururken, iç cephe de böylesine bir arkadan hançerleme, düşürme çabalarına karşı II. Kongre sonrasında bu yönlü savaşı söz konusudur. Bu dönemde geliştirilen "Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz" broşürü ile "Kişilik Problemi ve Devrimci Militanın Özellikleri" değerlendirmesi vardır. Bu değerlendirmeler de bir anlamda zaafli kişilik üzerinde provokasyonun geliştirmek istediği tasfiyeciliğe karşı, PKK tanımını sağlam tutma, onun militan ifadesini somutlaştırma ve böylece PKK'yi bu zor yıllarda, sadece yaşatma değil, geliştirme çabaları oluyor.

Diğer yönüyle en önemlisi de, partiyi savaş pratiğine çekme, yeterli bir hazırlık veya asgari düzeyde de olsa ülkeye yönelme iradesini tekrar keskinleştirme, onu ortaya çıkarmakla yetinme, ülkemizin doruklarına yönlendirme ve böylesine tarihi bir anlamı imkan dahiline sokma çabaları var. 12 Eylül faşizmine, özellikle onun zindana dayattığı, işkence ve katliamına, içteki provokasyon uzantılarına verilecek en iyi cevap bu olabilirdi. Bildiğiniz gibi, 15 Ağustos Atılımı'na bu temel görevlere bağlılıkla karşılık verilmeye çalışıldı ve tarihimizin görünüşte kimsenin pek fark edemediği, ama ısrarla uygulanırsa çok önemli sonuçlara götürecektir adımına ulaşıldı.

15 Ağustos Atılımı, bu anlamda 12 Eylül faşizminin açık darbeleri kadar, onun içteki tasfiyeciliğine de kararlıca karşı koyuşla yetinme, PKK'ye yeni dönemde savaşabilir bir konuma ve formasyona kavuşturma, militan tarzını yakalama denemesi de oluyor. Ne kadar yetersiz olursa olsun, bu adımın böylesine bir gerçekleştirilmeye de yakından bağlantısı var.

Her savaş bir insanın, bir halkın, bir ulusun zayıf yanları kadar, güçlü yanlarını da ortaya çıkarır.

Yaşatacak özellikler kadar öldürecek özellikleri de sergiler.

Bir kez daha 15 Ağustos Atılımı sonrasında gelişen savaşım deneyiminde bunları gördük. Özellikle parti içinde ve partiye taşırılmış Kürt halk gerçeğinde yaşayan nedir? Yaşanılabilir mi? Bunu savaş tayin eder. Ölümcüle götüren nedir? Bunu da görmek bu savaşla mümkün oluyor. Gerçek PKK'lileşme nedir? Bu savaşta ancak denenip açığa çıkarılacaktı ve bilindiği üzere bu savaşımın üzerinden daha bir yıl geçer geçmez, daha kapsamlı değerlendirme yapma ihtiyacı ortaya çıktı.

1985'de yaptığımız Kasım talimat çözümlemesi ve perspektifi vardı ve ardından III. Kongre öncesi değerlendirmeler var. Savaş gerçeğiyle oldukça oynayan, onu sabote eden tutumlar, kişilikler ve onların mikroskop altına alınması gereken yaşam süreçleri, değerlendirmeleri yapılırken, bunlar kimdir, nasıl olmuşlar tek tek değeri-

Her savaş bir insanın, bir halkın, bir ulusun zayıf yanları kadar, güçlü yanlarını da ortaya çıkarır

dirildi. Ana doğmadan tatalım nasıl bir terbiye almışlar ve sonuçta bilerek veya bilmeyerek bir ajan, tasfiyeci, provokatif kişiliğe nasıl ulaşmışlar; bir yandan bunu inceliyoruz, diğer yandan yiğitlik nedir, yiğitlik nasıl oluyor, buna cevap veriliyor. Kahramanca, yiğitçe direnişler var, onu değerlendirmeye çalışıyoruz. Daha bu ilk savaşım yılında, partinin Agit örneğinde bazı seçkin örnekleri var. Bunu anlamlandırmaya ve gerilla ordusunun temeli haline getirmeye çalışıyoruz. Bu üst aşamaya savaşı tırmandırmanın gerekçesi haline getiren yaklaşım gerekiyor.

Diğer yandan, örgütü düşman saldırılarına bu kadar açık ve içinden çıkılmaz hale getiren tipler kimdir? PKK adı altında, PKK ile nasıl savaşıyorlar? Buna oldukça çözümlenici bir yaklaşım getirilmeye çalışılıyor ve kimi bir anlamda böyle bir savaşın odağı oluyor. Değerlendirmeler biraz daha kapsamlı ve savaşı yaratılan bu darboğazdan çıkarmayı, üst düzeye ulaştırmayı amaçlıyor.

İyice göz önüne getirelim ki, 15 Ağustos Atılımı'ndan en ileri düzeyde sorumlu tutulması gerekenler, daha bir yıl geçmeden, "12 Eylül'den daha ağır bir durumla karşı karşıyayız, fazla yapılacak bir şey kalmamıştır" diyerek, artık kendilerinin bile inanmadığı iddiasız çabalar, belki de onuru kurtarmak için "kendimizi feda ederiz, ama bu geliştirilecek savaşımın da fazla sonucu yoktur" dercesine, partinin merkezinde birbirlerine en ağır kelimelerle yaklaşım gösteriyorlar. Umutsuzluğu yayıyorlar ve bir yargılama süreci içine alınıyorlar.

Biz tekrar partiyi bu gerçekleri dikkate alan bir çözümlenmeye tabi tutuyor, zayıflıkları da, eksiklikleri de, saflıkları da görmeye çalışıyoruz. Güçlenme yolları, yöntemleri ne olabilir, onu da çözümlenmeye çalışıyor ve sonuçta bildiğiniz gibi 1987'lerden sonra yeni bir hamle yapıyoruz. Bunun çözümlenmelere yansıyan ifadeleri vardır. Kürdistan tarihinin en kapsamlı çözümlenmeleri bu yıllardan itibaren yapılmaya çalışıldı ve bu çözümlenmeler çok ayrıntılıdır. Kişiye dek indirgenmiştir. Diyaloglarla örneklendirmeye çalışılmıştır.

Yine unutmayalım ki, 1982 Kongre sonrasının

değerlendirmeleri biraz daha farklıydı. "Zorun Rolü"nde dile getirdiğimiz savaş teorisi, Kürdistan'da nasıl uygulanır veya evrensel savaş teorisi, Kürdistan Devrimi için ne anlama gelir? Bu soruya olumlu karşılık verir ve uluslararası savaş teorisine göre, "Kürdistan'a ulusal kurtuluş savaşını gereklidir" der. Tek çıkış yoludur, onun dışında kurtuluş mümkün değildir ve gelişim süreci de biraz böyle başlamıştır. "Örgütlenme Üzerine" değerlendirmesi neyi içeriyor? Parti öncülüğü esastır; devrimci parti esastır, parti örgütlenmesi Kürdistan'da şu şekilde vücut bulur. Bu partinin kısa tarihi budur, örgütsel ilkeleri şöyle hayata geçirilir. Kısa PKK tarihçesi ve bundan sonraki doğru örgütsel görevler başarılan yöntemlerini kapsar, ama militan çözümlenme fazla yoktur. Yine "Kürdistan'da Zorun Rolü"nde komutan ve savaşçı çözümlenmesi yoktur, taktik hususlar fazla yoktur.

Bu işin temsilcileri iyi örgüt kurarlar, yine savaşı esas alanlar iyi savaş ordusu geliştirirler, iyi savaş pratiği ortaya çıkarırlar denilerek, sağduyulara güveniliyor. Her militan bu konuda sorumludur. Yarat kendini, düşünsel veya pratik çabayla yarat deniliyor. Mutlaka gerekeni gereken yerde ve zamanda, hem de başarıyla yapar inancı vardır. Beklenti budur. Bu anlamda militanlarımız biraz sorumlu olsalardı, biraz sağduyulu, biraz günün anlamı ve önemi nedir, tarihi görev nedir, hakkıyla bu sorulara karşılık verselerdi; aslında 1987 sonrası çözümlenmelerine gereksinim bile duyulmayacaktı. Biraz daha geriye gidersek, eğer 1980 öncesi manifestonun bile yüklediği sorumluluklar doğru taşınınsaydı, bizim zor ve örgütlenme üzerine geliştirilen değerlendirmelerine ihtiyacımız olmazdı. Sorumlu militanın kendisi manifestodan bu sonuçları çıkarabilirdi.

1992 KASIM

HEP BİRLİKTE, ULUSAL MÜCADELEYE

Tarih bugün yine tekerrür etmiş ve KDP ihaneti bir kez daha Kürtlerin gündemine girmiştir. NATO'nun sırt çıkmasıyla, işgalci Türk Ordusu Medya Savunma Alanları'ndan başlayarak Kerkük ve Musul'a kadar Misaki Milli sınırlarını tekrar çizme hayaliyle büyük bir soykırım ve imha konseptini geliştirmiştir. Kürdistan dağlarında meftun olan sömürgecilik tekrar diriltmek istenmiştir.

Bütün bu bileşenlere karşı sarı mekapları ve gürzüyle direnen tek bir güç var; Kürdistan Özgürlük Güçleri. O dağlarda yazılan tarih her zaman çift

tarafı yazılacaktır. İhaneti yazan tarih, gerillanın direnişini de asla unutulmamak üzere altın harflerle yazıyor. Dünya devrim tarihlerinin tamamına bakıldığında savaşların seyri, tarafların silahlı mücadelesi kadar, halkın da sahiplenme durumuna göre zaferle sonuçlanmıştır. Vietnam savaşında ABD'nin kaybetmesindeki öncü güç, halkın da topyekün olarak işgale karşı savaşa katılmasıyla müm-

kün oldu. Bugün aynı şey Medya Savunma Alanları'nda yaşanan durum için geçerlidir. Sömürgeci faşist diktatörlüğün yeni kıyım ve yok etme saldırısına karşı, gerilla her zaman olduğu gibi siperde bekliyor. Gerilla yeni sürece çok daha hazırlıklı girdi. Sömürgecilerin bombardıman saldırıları gerillanın yaratıcılığıyla boşa çıkarıldı. Sömürgecilerin yeni bir kara savaşına ve işgal saldırısına karşı gerilla bir kez daha tarih yazıyor. Büyük bir direnme savaşı yaşanıyor. Bütün bunlar yaşanırken dört parça Kürdistan ve Avrupa'da da halkımızın savaş gerçeğine karşı bilinçlendiği ve buna en üst noktadan tepki göstermesinin kaçınılmaz olduğu bir andayız.

Değerli yoldaşlar!

Medya Savunma Alanları'nda kullanılan tüm tekniğe rağmen, gerillanın yapmış olduğu eylemlerle düşmana güçlü bir

İhaneti yazan tarih, gerillanın direnişini de asla unutulmamak üzere altın harflerle yazıyor

cevap verilmiştir. Bu hem gerillada hem de halkta büyük bir moral oluşturmaktadır. YJA-STAR ve HPG gerillaları, tüm tekniğe ve zorluklara rağmen üzerine aldığı görev ve sorumlulukları yerine getirmiştir. Gerilla rolünü oynuyor, halkımız bundan büyük bir güç ve moral almalıdır, halkımız bu direnişi kendine başarı yolu olarak görmeli ve güç almalıdır. Özellikle Bakurê Kurdistan'daki halkımız var olan faşizmi kabul etmemeli ve Kürdistan halkı, gençliği ve kadınları yönünü Kürdistan dağlarına çevirmeli, birlik olmalı ve faşizm karşısında bu işgali durdurmalıdır. Unutmamalıyız ki Önder APO'nun dediği gibi; halk ve gerilla bir olduğunda hiçbir güç onların karşısında duramaz."

Başur halkımız bu ihanetin farkına varmalıdır. Nasıl ki Zap işgalinde, Dêraluk, Amediyê ve Şêladizê halkı ayağa kalktıysa, yine yakın zamanda Şêladizê halkı işgalcilerin üslerine yürüdüyse, yerle bir ettiyse, Başur gençliğide Avrupa'da tutumunu ortaya koymalıdır. İngiltere'de, Stocholm'da, bu işgale karşı tutum konulmalıdır. Çünkü bu işgal Kürt soykırımını amaçlıyor, aynı zamanda Başur'un kazanımlarını da hedefliyor. Düşman tüm gücüyle Kürdistan'ın kazanımlarına yönelmiştir, Başur halkı ve siyasi güçleri bunun bilincinde olup ulusal mücadeledeki yerlerini almalıdırlar. Bu yönü ile duyarlı olmalıdırlar. Sıra Başur'a geldiğinde iş işten geçmiş olmasın. Bugün bu işgaller durdurulamazsa, yarın Hewlêr'i de, Silêmanî'yê yi de işgal ederler. Bunu zaten açık bir şekilde söylüyorlar. Ama şu anda karşılarında PKK var. PKK

mücadelesini en üst düzeyde veriyor, tüm Başur halkının da gerilla ile omuz omuza bu saldırılara karşı mücadelesini vermelidir. Bu yönü ile Başur'un aydınları, yazarları, sanatçılar tutum koymalı, Başur halkını da tutum koymaya ve meydanlara çıkmaya çağırmalıdırlar. Mevcut siyasi güçlerin tutumunu kabul etmemelidirler.

Kürt halkı ve özellikle Avrupa gençliği, Avrupa Devrimci Gençlik Hareketi (TCŞ) bu saldırının arkasında ABD ve Avrupa'nın olduğunu görmelidir.

ancak bütün bu eylemsellik daha kapsamlı, sonuç alıcı olabilirdi. Bu son süreçte Londra ve Bern eylemlerinin yanında, Avrupa'nın genelinde de eylemsellik gelişmiş Kürdistan halkı ve dostları yaşanan savaş gerçekliğini Avrupa ve dünya kamuoyuna duyurmaya çalışmışlardır. Halkımız yaşanan savaş sürecini alanlara taşırılmalı, fiziksel uzaklık, zihinsel bütünleşmeye engel olmamalıdır. Katledilenler halkımız, yakılan köylerimiz, ekolojisi bozulan doğamız, kimyasala

Biz mücadelenin en üst düzeyde yaşandığı bu süreçte çaresiz değiliz, aksine çare biziz, çare direnen gerilladır

Yeri geldiğinde demokrasiden bahsedilen bu güçler Türk devletinin soykırım politikasına ortak oluyorlar. Türkiye'yi finanse eden, durmaksızın silah ihracatı yapan, Kürtlerin diplomatik ve insani taleplerine göz yuman, sessiz kalan devletlerin tamamı neredeyse Avrupa'da. Buna karşın halkımızın ve gençliğimizin azımsanmayacak bir çoğunluğu da Avrupa'da. Bugün saldırıların en yoğun olduğu zamanlarda Avrupa'daki kurumlarımızdan gelen çok sayıda çağrı oldu. Ancak bu çağrıya yapılan katılımlar gerilla direnişini alanlara taşımakta eksik kaldı, Avrupalı kurumlara yaptırım ya da geri adım attırarak bir kitleliliğe ulaşmada sıkıntılar yaşadı. TCŞ çağrısıyla alanlara çıkan gençler oldu,

maruz bırakılanlar kanımızdan insanlardır. Savaşın yakıcılığını anlamak için Kürt halkı bir yüz yıl daha bekleyemez. Gençlik böylesi bir süreçte daha aktif, gerillanın yürüttüğü mücadeleye yaraşır bir biçimde etki gücü yüksek eylemler yapmalıdır. Bizlerin bu saldırılara gözlerimizi kapatmak ya da sessiz kalmak gibi bir şansımız yok. Biz mücadelenin en üst düzeyde yaşandığı bu süreçte çaresiz değiliz, aksine çare biziz, çare direnen gerilladır.

Değerli yoldaşlar!

Türk sömürgeciliğinin hiçbir saldırısı cevapsız kalmamalıdır. Cevapsız kalmaması için tabi ki gerilla güçlü bir fedakarlık gerçekleştiriyor. Ancak geril-

lanın fedailiği halkın serhildanıyla bütünleşmeli. Gençliğin de her yerde kendini bu halkın fedaisi olacak ölçüyle ele alması gerekir. Çünkü bir halkın fedaisi yoksa; bu halkın ve ülkenin özgürlüğü, onuru, kültürü, dili için fedailerini yoksa o halk kendini savunamaz. Biz bugün Avrupa'da olsak bile o bombalanan toprakların çocuklarıyız, Kürdistan topraklarını savunmaya mecburuz. Gün onur, şeref günüdür. Kürt halkı ve Kürdistan'ın kültürüne, direniş tarihine dikkat çeken, her Kürt genci "kendinin kim olduğunu, nereden geldiğini, ülkesi üzerine yapılan saldırıların neden olduğunu, kimin yaptığını bunlara karşı ne yapması gerektiği" gibi sorular sorması gerekiyor. Vicdan ve namus zırhı altında sorulacak bu sorunun her cevabı, gençlik için her alanı savaş, intikam ve eylem alanına çevirmeye yetecektir.

Halkımız gerillanın direnişini sahiplenmekle, aynı zamanda kendi özgürlüğünden, kendi savunmasından, değerlerini sahiplenmesinden sorumludur.

Doğrudur, bu süreçte; özellikle 8 Mart, Newroz ve 1 Mayıs'ta halkımız böyle bir duruş sergilemiştir. Her ne kadar halkımızın ve Hareketimizin üzerinde saldırılar olsa da biliyoruz ki, tükenmiş haldeler. Bu süreç, Kürt ulusu için kader tayin edici bir süreç. Bu nedenle Avrupa gençliğimiz başta olmak üzere dünyanın her yerinde bulunan halkımız bu yıl, Newroz ruhuyla, eylem ve tutumuyla gerillayı yalnız bırakmayacak, gerillanın şahsında kendi iradesine de sahip çıkacaktır. Artık gençlik ve halkımız bu savaşın ciddiyetine ve yakıcılığına kendini ikna etmeli, bu gerçeği kavramama karşısında takındığı inatçı tavrı da terk etmelidir. Önümüzdeki her gün Newroz'a dönüştürülmelidir. Bizi zafere ulaştıracak olan da budur. Nasıl ki gerilla, direnişle bu halk için canını veriyorsa, ona sahip çıkmak için de kuşkusuz tavır isteniyor,

eylem isteniyor, duruş isteniyor. Ancak bu eylemlerin etki odaklı olması yine güçlerimizin bizden beklediği bir reflektir. Bu mücadele bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesidir, özgürlük mücadelesidir. Sadece gerilla direnişi ile sonuç alınsın yaklaşımı yanlıştır. Serhildanı ile, gençlik ve kadın hareketi ile, diplomasisi ile, dünyanın her yerindeki Kürtlerin ayaklanması ile bu mücadele sonuçlanacaktır.

Bu savaş sonun savaşıdır. İşgalciler kaybetmekten kaçamayacak, bugün gerillanın yükünü hafifletmek için alanlara çağrılan halkımız ve gençliğimiz, yarın zafer kutlamaları için çağrılacaktır. O ana kadar; hep kavga, hep direniş! ●●●

Di şerê Hebûn
û Azadiya
Gelê Kurd û
Kurdistanê de
Serkeftin bi
Têkoşîna te pêk tê...

Di vê dîroka niha ku em derbas dibin ji hemû serdemên dîroka Kurdistanê giringtir e. Dirok bi xwe ne qederek kû hatiyê nivisandin e. Dîrok zindî û em ji parçeyekê ji dîrokê ne. Yek kes jî dikare bi gavên biçuk bandorê li ser reveçuyîna dîroka Kurdistanê bike. Serdemên Qeyranan, derfetên mezin yê guhertin û veguhertinê bi xwe re tîne. Di dîroka Kurdistanê de bi 50 saliya tekoşîna Rêber APO tola sedsalekê hatiye girtin. Ev tekoşîna ji belavî her ferdekê Kurd kiriye. Êdî ev dem dema bi dawî anîna sedsale koletî, dagirkeriyê û bindestiyê ye. Jibo têkbirina koletî û azadkirina civakê, pêwistî bi kesayet û hunerek di asta herî jor de heye. Rêber APO wek mîmarê azadiyê, kaniya tekoşîna û azadiyê avakiriyê kû tucarî teknaçê û îro bi navê PKK şerê mirovahiyê dimeşin e. Vaye em di şerê cihanê yê seyemîn de ne, şerê cihanê kû bi armanca li ser tunebûna gelê Kurd tê meşandin. Ev hesabên sedsalî bin

guhê hevdu ketin û em iro li ber deriyê dawî yê azadiya gelê Kurd û Kurdistanê ne.

Têkbirina faşizmê di heman demê de tekbirina pergala baviksalarîyê ye. Pergala baviksalarî xwe bi zihniyeta faşist mezin dike û bi taybet jî li ser kolekirina jin û civakê bi sazî kiriye. Divê em êrîşên li ser xak û jinê bi hevdu binirxînin. Êrîşa li ser Kurdistanê tê wateya êrîşa li ser Jina Kurd. Faşizm û şerê teybet xwe di 20 salên dawî de li Tirkîyê bi sazî kiriye. Ev şerê taybet li Bakurê Kurdistanê şerekî bêexlaq dide meşandin. Dewleta Tirk dixwaze hebûna xwe li ser tunebûna Kurd avabike. Lê ji sala 2015'an de di konseptê şerê kû bi awayekî topyekûn destpêkiriye her kû diçe şikestinekê jiyan kiriye. Niha jî bi desteka NATO kû vî şerê erêkirin, hemu heza xwe dewleta Tirk seferber dike.

Rêhevalên hêja;

Ev şerê ku niha tê meşandin ne tenê li Zapê ye. Şerê li dijî her bostek axa Kurdistanê, her ciwan û jinekê ciwan, tevahî

destkeftiyên gelê Kurd e. Di nava şoreşan de jehra herî mezin ixanet û bêbawerî ye. Kesê kû ixanet dike; koletiyê, bêkok-buyin û bêsilbuyîna herî kûr jiyan dike ye. Îro malbata Barzanî hebûna xwe li ser rehên ixanetê avakiriyê û li beramberê heqîqeta tekoşîna azadiyê li gel dijminên mirovahiyê di nava hewldan û êrîşên mezin de ye. Li cihekî kû ixanet heye li wir dagirkerî di asta herî jor de ye. Beramberî vê Rêber APO di tekoşîna 50 salî de kesayeta Kurd ya berxwedêr, xwedî irade û bawerî avakir û xist hêza şoreşê û tekoşîna civakî ya herî xurt. Di vir de jin û ciwan û ku rol û misyona peşengtiyê hilgirtine, hêza bingehîn ya vê şoreşê ne. Lewma hêrs û kîna di dilê jinên ciwan de di vê serdema tolgirtina sedsalî de cihgirtina di nava refên Gerilla de cihê se-reke ye. Êrîşên dagirkeriya li ser xak û nixên me di şeqsê jin de destpêdike. Li Bakurê Kurdistanê bi sedan jinên ciwan tîn xistin û bi hercureyên erîşan re rû bi rû dimînin. Li beramberî vê; îro di rastiya şerê Kurdistanê de heqîqeta Jina tekoşer

hatiye avakirin. Edî jin beramberî dagirkeriyê li ser xak, beden, rih, mejî û hebûna xwe meşek ya 50 salan dimeşîne. Îro Jina Kurd di nava refên gerila çî ifade dike? Jina Kurd kû bi bîr û ramanê Rêber APO dest bi tekoşinê kir, çek hilgirt, xwe zane kir, hêza xwe ya cewherî derxist û bedewbuyîna xwezaya çiyayê Kurdistanê bi rastiya Jina Kurd hunand, bi mîrateya bi hezaran şehidan tolgirtina rojane li dijî dagirkeriyê û îxanetê nişand dide.

Serkeftina şerê Zapê serkeftina tevahiya gelê Kurd e, û wê teqez azadiya Kurdistan û Rêber APO bi xwe re bîne. Êdî situnê faşizma Tirk ber bi hilweşandinê ye. Jibo vê jî; her jineke ciwan divê ev berpirsiyartiya dîrokî rabike, berdêlê hebûn û azadiyê berdelên giran in. Em

wek jinên ciwan her roj di nava jiyana xwe de dibînin kû çiqas kelemên bavixsalarî ji aliye mêr vê tên danîn. Hemu beşên jiyane tên durxistin û dagirkeriyek rojane li ser bîr, hest, dil û mejiyê

me tê kirin. Li kuderê pencên bavixsalarî hebin bendê ye kû li me bixê. Ev êrişên bavixsalarî em nikarin erîşen kû niha li Kurdistanê tê meşandin jî hevdu qut destbigirin. Erişşa li ser Jin erîşşa li

ser axa Kurdistanê, erîşa li ser Kurdistan jî erîşa li ser bedena me ye.

Rêhevalên hêja;

Em niha li welatên Ewropayê jiyandikin, li vir jî şerê li ser gelê Kurd bi rêbazên cuda dewam dike. Qirkirina çandî tê kirin. Armanc ew e kû me ji rastiya me durbixin û me tevli pergala Ewropayê bikin û bi rojevên xwe kû ji bo me hatine diyarkirin birêve bibin. Bi her awayî şerê Kurdistanê, diroka Kurdistanê jî me tê dîrxistin. Jinên Ciwan jî politika û jiyana civak û exlaqî tê durxistin. Ji bo wê jî li Kurdistanê çî diqewime di aliyê medyayê de tene sansurkirin. Berpirsyarê şerê kû li Kurdistanê tê meşandin di asta yekem de ABD, NATO û dewletên Ewropayê dikin. Dewletên Ewropî û NATO di aliyê aboriyê de vî şerê dagirkirinê destek dikin, helwestên beramberî bikaranîna çeken kimyewî jî heya niha ti helwest û ne-

razîbûnek nehatiya nîşandan. Li Ukrayna dema Rusya êriş kir helwest hat nîşandan, Tirkiyê wek welatek kû endamê Nato ye êrişen kimyewî bikartîne kû wek suçê şer tê zanîn, lê bi ti awayî helwestek nayê nîşandan. Welatên kû xwe wek demokrat pênase dikin, bêexlaqîya şerê ku li Kurdistanê tê meşandin erêkirin, li beramberî vê erkek me ye kû ew durîtiya cihanê werê teşîrkirin. Bi her awayî ev şerê kû tê meşandin ne li gorî huquqê şer e. Slogana "Bijî Berxwedana Gerilla" gotin têrê nake. Divê çalakîyên kû di raya giştî de deng bidin û rastiya vî şerî werin nîşandan bêne amadekirin. Em ne li Zapê ne, lê belê em jî parçeyek şerê li Zapê ne. Xwe derveyî şerê li Zapê dîtin tê wateya ji durketina nîrxên azadiyê, tê wateya

teslimiyetê û me ber bi koletiyê ve dibe. Em Jinên Ciwan divê di ferqa vê rastiye de bin û bibin parçeyek şerê Kurdistanê, li hemu qadan de xwe bi rêxistin bikin û bi çalakîyên afirîner bibin dengê tililîyên gerilayên Jin û belavî tevahiya cihanê bikin. Serkeftin nêz e, lê belê em jî di meşa serkeftinê de pêwîste cihê xwe di tekoşinê de bigirin. Serkeftina Şerê Hebun û Azadiyê bi tekoşina te re derbas dibe. Li ser van bingehan herder jî bo me qada Zapê ye û em ê di tekoşina azadiyê de rubarê mezin bidin herikandin.

**Bijî Serok APO!
Bimre Îxanet û Dagirkerî!
Bijî Berxwedana Gerîla!**

Serkeftina şerê
Zapê serkeftina
tevahîya gelê Kurd e,
û wê tegez
azadiya Kurdistan
û Rêber APO bi
xwe re bîne

ŞOREŞ BI JINÊN ŞOREŞGER PÊK TÊ

Di qonaxa ku em tê de ne, şerê hebûn û nebûnê tê dayîn. Rêbertî bi vî rengî dinirxîne û roj bi roj ew rewş hîn zêdetir xwe nîşan dide. Li Kurdistanê cihê ku şer lê nebe nemaye. Li Bakûr hevalên me di zindanan de têne şehid kirin, Kurd li nava kolanan têne qetilkirin, siyaset-

medar têne girtin, xweza tê şewitandin. Li Başûr bi gazên kimyewî dixwazin nefesa gerîla, di şexsê wan de ya gelan qut bikin. Li Rojhilat ji bo yek gotinekî siyasî Kurdên me têne darve kirin. Di rojên dawî de bi hezaran bombe avêtin Rojava. Li Şengal dixwazin fermanekî nû li Êzîdiyan bidin jiyan kirin. Ew tenê çend mînak in. Li gel vê weke siyaseteke hemû dewletan jin heroj rû bi rûyê tecawîzê dimîne. Em van ji hev qut nagirin dest. Ev rastiyeke dijminahiyê ye.

**Gelo ez dikarim
bibêjim ez heme**

Em qala hebûn û tunebûnê dikin. Dibe ku hinek vê yekê fizîkî bigrin dest. Dibe ku bibêjin ew tişt li Kurdistanê pêk tên, lê ez li Ewropa me, rewşa min baş e. Eger fizîka min hebe û ez bixwim û vexwim bes e. Lê dema namûsa min, xaka min, cinsê min di asta herî jor de rûbirûyê êrişan were, gelo ez dikarim bibêjim ez heme? Eger ez nikaribim weke miroveki xwedî rûmet li cihekî bijîm, ez bibêjim, “Ez Kurd im, Ez Jin im, Ez xwedî li Rêbertiya xwe derdikevim” gelo ev tê wê wateyê ku ez heme? Ger Rêbertiya min ku hertiştê xwe fedayî vî gelî kiriyê û temsîla îradeya min dike, niha di nava çar dîwaran de be û êşkence lê tê kirin, gelo ez dikarim bibêjim ez heme? Ger ez weke jinakê nikari-

bim bi îradeya xwe jiyay bikim, neçar im li gorî gotina malbatê, an jî ya dewletê rabim û rûnim. Gelo wiha be ez dikarim bibêjim ez heme? An ez nînim?

Hebûn tişteki felsefîk e û girêdayî dîroka me ye. Jinên ciwan ên Kurd vê jiyana sexte û bêrûmet tu carî qebûl nekirin û di cihên pewist de xwedî helwestekî efsanewî bûn.

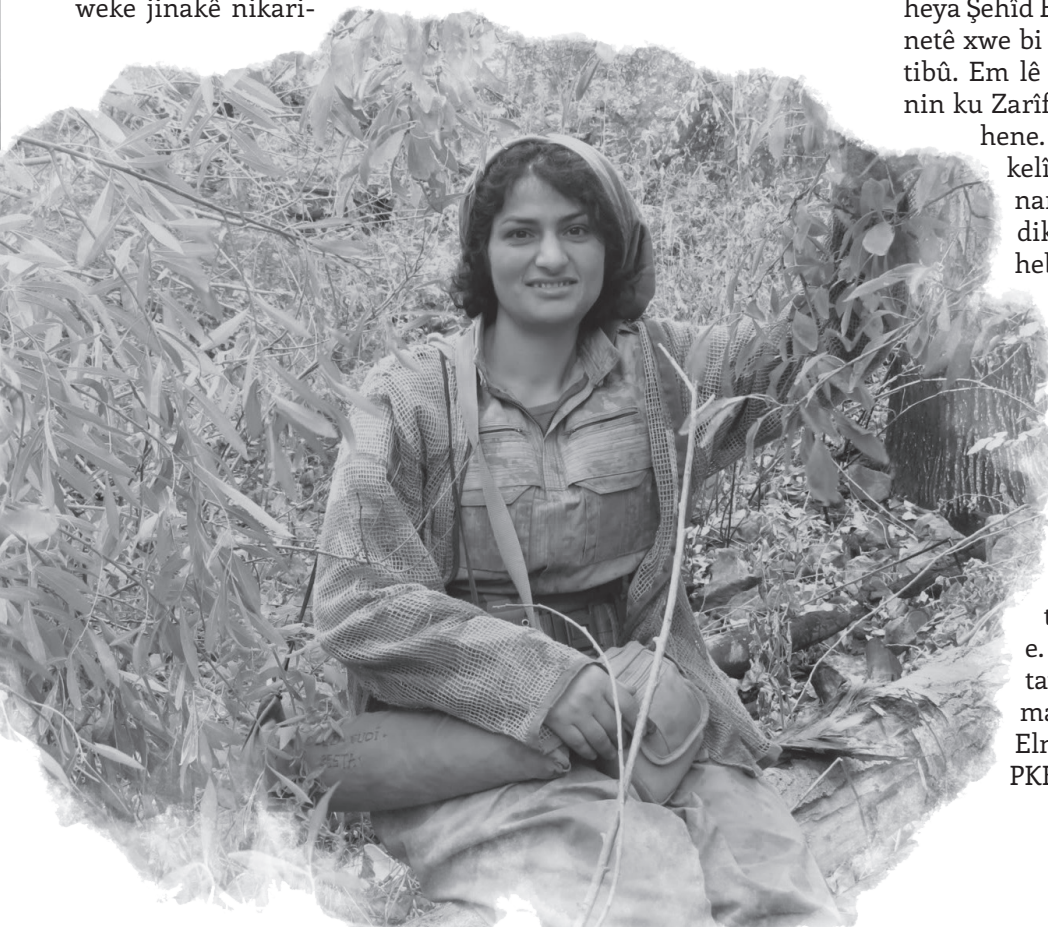
**Dîroka jinên mînaka
berxwedanêye**

Jina ciwan a bedew û lêheng, Rindêxan dema ku leşkerên tirk têne gundê wê bi wêrekî şer dike. Piştî ku dikeve destê dijmin, dixwazin dest bavêjine wê. Ji bo ev yek çênebe, xwe ji pirê davêje çemê Batmanê û wiha dibêje:

“Ez im rinda Rindêxan
Keça mîr, axa û çiyay
Ey tirkê Tacik
Karê we çî ye li van çiyay
Rinda bûye namdar
Ez dimirim, birîndar û bê zar
Teslîm nabim destê neyar û
naçim bê ar.”

Li Dersîme Besê û li Koçgirî Zarîfeyan şer kirin û teslîm nebûn. Dîsa Jinên Kurd ên Rojhilat li keleha Dimdimê li dijî Şah Abbas heya dawî li berxwe didin, xwe ji kelehê diavêjin û jehrê vedixwin. Da ku nekevin destê dijmin. Li Başurê Kurdistanê Leyla Qasim dema ku wê dibin ber benê darvekirinê, di dawiya nefesa xwe ya dawî de sirûda netewî ya Kurd “Ey reqîp” dixwîne.

Di roka me ya jinên Kurd tije buyerên bi vî rengî ne. Ew dirok wekî keziyeke hunandî digihê heya Şehîd Berîtan ku li dijî îxanetê xwe bi tilîliyê ji zinar avêtibû. Em lê binêrin, em ê bibînin ku Zarîfe, Besê, Berîtan hîn hene. Jiyan dikin. Em her kelî bi Berîtan, Zilanan û Viyanan jiyay dikin. Wan hevalan hebûna xwe parastin. Çima? Ji ber jiyaneke bê azadî ji mirinê xirabtir e. Ev rastî bi taybet li Ewropa bi çalakiya Şehîd Ronahî û Şehîd Berîvan xwe da der. Wan hevalan fêhm kirin ku dijminê me ne tenê dewleta tirk e. Bi giştî NATO û bi taybet dewleta Elmanya ye. Dewleta Elman qedexekirina PKK'ê ragihand. Li dijî

vê komp-
leyê Ronahî û Bêrîvan bedena
xwe dan ber agir û ji bo hemû
Kurdên li Ewrûpa jîyan dîkin
û ji bo dijmin jî bûn peyamek.
Dijmîntiya Ewropa di komku-
jiya Şehîd Sara, Şehîd Fîdan û
Şehîd Leyla ya li Parîsê jî di-
yar bû. Lê wekî bersiv bi sedan
jinên ciwan tevî nava refên
PAJK û PKK bûn û weki Ş. Tijda,
Ş. Berjîn bûne kulîlkên çiyayên
Kurdistanê. Rastiya dijmin her
roj tê hîs kirin. Nexwe ji bo çî
dewleta Elman ji gotina „Biji
Serok APO“ bitirse. Ji ber ji he-
bûna me ditirsîn û bi hêza wan
her sê peyvên dizanin.

Me got ku hebûn ne tenê tiş-
tekî fîzîkî ye. Li Ewropa mal-
batên me hertim dixwazin, em
hebûna xwe biparêzin. Lê gelo
vê yekê dixwazin bi çî awayî
pêk binin? Gelek caran bi rêya
zewacê. An jî qaşo hinekî „de-
mokrat“ bin, bi xwendina za-
ningehê, bûyîna xwedî mal,
seyare, zarok û hwd. Lê dema
ku ez di nava sistemekê de

b i m û ev sîstem ji her
milî ve êrişê min bike û dixwaze
min bê nasname bihêle, gelo ez
çawa dikarim bibim xwedî he-
bûnekê?

Rêbertî, Şehîd û dîroka me,
rêya hebûnê nîşanî me didin.

azadiya Rêber-
tiyê de şênber dibe ku vê gavê
li Îmraliyê li berxwe dide. Bi
hezaran gerîla di vê keliyê de li
Zapê li berxwe didin û bi sedan
jinên ciwan vê keliyê dixwazin
dest ji hemû qirêjiyên sîstemê
berdin û şûna wê meşaleya
azadiyê rakin jor. Bi vî rengî ji

Ez im rinda Rindêxan
Keça mîr, axa û çiyân
Ey tirkê Tacik
Karê we çî ye li van çiyân
Rinda bûye namdar
Ez dîmirim, birîndar û bê zar
Teslîm nabim destê neyar
û naçim bê ar

Ew jî AZADÎ ye. Azadî jî bi şo-
reşê pêk tê. Şoreş jî bi Jinên Şo-
reşger pêk tê. Eger em bixwazin
tola wan jinên lêheng rakin,
divê em li ser heman xetê bime-
şin. Xeta azadiyê îro di rastî û

dijminên xwe re bibêjin „EZ
HEME“. Weke Rindêxanan,
Zarîfeyan, Bêrîtanan û Zilanan!

ZILAN UND SEMA

Sonnenstrahlen

DER FRAUENREVOLUTION

Zwei Namen, die gar beim Aussprechen die Realität des Widerstandes betonen.

Jede Geschichte hat seine Heldinnen und Helden. Die kurdische Bevölkerung, die vielen Massakern ausgesetzt wird, braucht viele Heldinnen und Helden um ihre Existenz zu verteidigen. Viele Frauen und Männer die sich bereit erklären, ihre Bevölkerung zu schützen.

Sie sind die Sonnenstrahlen unserer Zeit. Sie sind die Wegweiser unseres Lebens. Denn sie zeigen auf, was für eine essenzielle Kraft in der Frau verborgen

ist. Aber wer sind diese Frauen, die in ihrer Jugend so große Taten vollbrachten, sodass sie über Jahrzehnte in den Gedanken von Millionen von Menschen geblieben sind. Sodass sie unvergesslich geworden sind. Sodass wegen ihres Mutes und ihrer Tapferkeit tausende Kinder ihre Namen bekommen.

Wer ist „Zilan“?

Zilan (Zeynep Kınacı) ist eine junge Frau, die 1972 in Meletî (Bakur/ Nord-Kurdistan) auf die Welt kommt. Sie ist eine normale junge Frau, die zur Schule

geht, Psychologie studiert und als Radiologieassistentin in der İnönü Universität in Meletî arbeitet. Während des Studiums lernt sie Aktivisten der PKK kennen und beginnt sich zu politisieren. 1994 schließt sie sich der Freiheitsbewegung an und arbeitet ein Jahr lang in Adana (Türkei) für die Partei. 1995 geht sie zu den Guerillaeinheiten der ARGK nach Dersim (Bakur/ Nord-Kurdistan). Die türkische Armee versuchte mit der ‚Stahl Operation‘ (türkisch: ‚Çelik Hararekatı‘) ab dem 21. März 1995 einen großen Angriff, ein großes Massaker auf die Guerillaein-

heiten zu verüben. Ziel war es, eine ausgebreitete Fläche anzugreifen und die Lebensbereiche der Freiheitsbewegung zu zerstören. Am 08. Mai 1996 wird in Damaskus (Syrien) ein Mordanschlag gegen Rêber APO verübt. Dieser Angriff auf Rêber APO weist einen ernsthaften Akt gegen die Revolution auf. Zudem zeigen diese Angriffe eine stark verengte politische Situation auf. Heval Zilan, eine Freundin, die damals erst seit einem Jahr in der Guerilla ist, sieht die Ernsthaftigkeit der Phase und beschließt dementsprechend tätig zu werden. Sie schreibt einen Bericht und schlägt sich

„Ich wünschte,
ich hätte mehr
als nur mein
Leben, was ich
geben könnte“

für eine erstmalige Aktion vor. In ihren Briefen versucht sie Rêber APO, der Partei, der Frauenbewegung, ihren GenossenInnen zu erläutern, weshalb sie der Auffassung ist, diese Aktion durchführen zu müssen. Sie schreibt in ihren Briefen „Ich wünschte, ich hätte mehr als nur mein Leben, was ich geben könnte“. Am 30. Juni 1996 begeht sie eine umfangreich geplante Selbstopferungsaktion gegen die türkische Armee

in Dersim. Diese Aktion führt dazu, dass der Feind sich zurückzieht und lange Zeit passiv bleibt. Şehîd Zilans Aktion führt zu einer neuen taktischen Militärsichtweise und zeigt auf, dass dem Feind auch auf anderen Wegen gekontert werden kann. Rêber APO sagt in seinen Analysen aus, dass sich 1996 die zwei Z-Linien zeigten; nämlich die Linie von Şehîd Zilan, die Linie der Wahrhaftigkeit und des Widerstandes, und dann die Linie von Zekî; die des Verrats. Somit sagt Rêber APO: „Ich bin ein Kämpfer und Zilan ist meine Kommandantin“. Viele junge Frauen wie auch Şehîd Rewşan (Leyla Kaplan) und Şehîd Bermal (Güler Otaç) folgen dem Weg von Şehîd Zilan. Auch Şehîd Sema ist einer der jungen Frauen, die Şehîd Zilan als Vorbild nimmt. Ihre Art und Weise zu denken und zu handeln, gibt den Frauen in der Freiheitsbewegung noch mehr Mut und Kraft, um in Aktion zu treten.

Sie ging auf Zilans Weg

Şehîd Sema (Sema Yüce) ist eine junge Frau, die 1971 in Agirî (Bakur/ Nord-Kurdistan) auf die Welt kommt. Im Jahre 1989 studiert sie Soziologie in Ankara (Türkei) und lernt aktive StudentInnen kennen und tritt kurz danach den Arbeiten der YCK bei. Nach den Repressionen des Feindes tritt Şehîd Sema im Jahre 1991 in Merdîn (Bakur/ Nord-Kurdistan) der Freiheitsbewegung bei. Nimmt sie bei einer Ausbildung an der Mahsum Korkmaz Akademie teil und kehrt 1992 nach Bakur zurück, um ihren Platz in der Guerilla einzunehmen. Nach

einer Weile in der Guerilla wird sie für die Organisationsarbeiten beauftragt und arbeitet in Agirî. Innerhalb von drei Monaten wird sie durch eine Anzeige festgenommen und wird mit einer Haftstrafe von 22 Jahren verurteilt. Nach dem Angriff vom 08. Mai 1996, wird ein Komplott gegen Rêber APO geplant. Im Gefängnis merkt Şehîd Sema, dass sich unideologische Haltungen entwickeln. Sie sieht, dass Can Yüce sich gegen die Führungspersönlichkeit Rêber APO's positioniert. Er versucht sich selbst im Gefängnis als Führungsperson in den Vordergrund zu rücken. Şehîd Sema konzentriert sich hier sehr auf Şehîd Zilan. Sie sieht den internen Komplottversuch von Can Yüce und sagt somit „In einem Himmel kann es keine zwei Sonnen geben“. Mit einer ganz klaren ideologischen Haltung führt Şehîd Sema am 21. März 1998 mit dem Geist von Şehîd Mazlum Doğan und Şehîd Zilan eine Selbstopferungsaktion durch. Am 17. Juni 1998 wird sie im Krankenhaus

zur Märtyrerin.

Tausende tragen heute ihre Namen

Beide Freundinnen zeigen schon in sehr jungen Jahren, ihre unglaublich große innere Kraft. Sie fühlen und erkennen sehr präzise, was richtig und was falsch ist und nehmen in ihrem Leben dementsprechend dazu Stellung. Rêber APO nimmt bei vielen seiner Analysen Heval Zilan und Sema als Beispiel. Beide Freundinnen zeigen eine wahre Genossenschaft gegenüber Serokatî. Rêber APO erkennt durch die Kampfbereitschaft dieser Freundinnen, was für eine starke Mentalität die Frauen haben. So widmet er die „Frauenbefreiungsideologie“ Şehîd Zilan und Şehîd Sema. Rêber APO sagt, die Aktion von Şehîd Sema ist das Ergebnis der

Entwicklung der Frauenbefreiungsideologie.

Heute tragen tausende von jungen Frauen, die Namen dieser Freundinnen, die den Kampf gegen die Unterdrückung angetreten sind. Sie haben gezeigt, wie tiefgreifend die Frau gegen das Patriarchat zu kämpfen hat. Sie wurden zu einem Heilmittel gegen alle Krankheiten des patriarchalen Systems. Heute sind sie Hoffnung für alle jungen Frauen. Die Töchter Inanna's sind zu den Sonnenstrahlen der Frauenrevolution geworden.

Heute ist es wichtig, dass alle jungen Frauen sich ihrer Selbst und ihrer Aufgabe bewusst sind. Es ist wichtig, die Kraft der jungen Frauen zu sehen, die sich Şehîd Zilan, Şehîd Sema, Şehîd Berîtan und viele mehr zum Vorbild nehmen und um ihre Rache kämpfen. Auf den Bergen Kurdistans, in Başur (Süd-Kurdistan), in Rojava (West-Kurdistan), in Şengal und allen anderen Teilen, kämpfen heute tausende für die Freiheit der Frau. Um ein freies Kurdistan. Sie kämpfen, um Rêber APO's Isolation zu rächen, um den Feind zu zerschlagen. Sie sind die Sonnenstrahlen der Neuzeit. Es ist Zeit, die brennende Wärme Kurdistans überall hinzutragen. Es ist Zeit, so mutig und tapfer wie Zilan und Sema zu sein!

**Zilan heißt Rache!
 Zilan heißt Kampf!
 Zilan heißt Freiheit!
 Kommandantin Zilan lebt –
 die PKK kämpft!**

¿DE VERDAD QUIERES SER LIBRE? ¡PREGUNTALO DOS VECES!

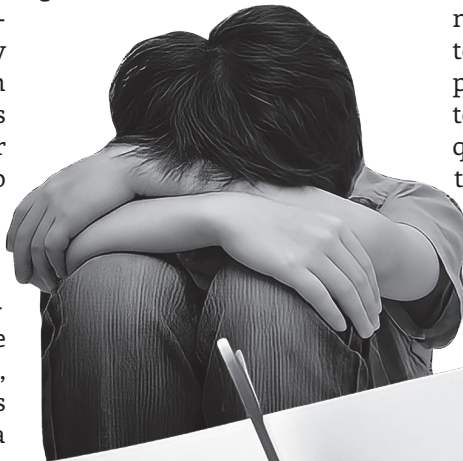
Imagina un día como cualquier otro. Te detienes y piensas. ¿Donde estoy?... y seguidamente, en tu mente aparecen las preguntas. ¿Que estoy haciendo? ¿Quien soy?... ¿Para que vivo?... ¿Por que nunca tengo tiempo suficiente para dedicarle a preguntas tan importantes?

Tras ese breve 'lapsus', desconcertado, despiertas de ese vívido sueño. Te descubres en medio del vagón de metro, rodeado de gente somnolienta y estresada, cada una inmersa en sus propios problemas y en las técnicas de evasión que mejor les funcionan. Por un momento recuerdas que fue lo que hizo que empezaras a hacerte tales preguntas. Esa típica cadena de personas, todas con su teléfono en la mano, con cara de cansados y de poca emoción, dando 'like' a todo lo que les va abastayendo un poco de la realidad. Súbitamente volver a la 'normalidad'. Es tu parada. Tienes que bajar y concentrarte de nuevo en que estás llegando tarde al trabajo y aún no tienes una excusa preparada.

da... Es la tercera vez y no le caes muy bien al jefe. Otra vez, como si nada hubiera ocurrido entras de lleno en la rutina y los días y las semanas vuelven a pasar. Sin embargo has sentido algo. Algo que, de alguna manera se ha quedado en tu subconsciente. Una acumulación de emociones y situaciones que has visto y que te han llevado a decirte a tí mismo: "¡Para!... ¿Que sentido tie- ne esto

que estoy viviendo?

Vamos dándonos cuenta en ciertos momentos aleatorios de tu vida de que tienes un gran vacío existencial; una depresión que viene y va; estrés continuo y unas ganas increíbles de que todo se detenga. De dejarlo todo y empezar de nuevo. En una vida que tenga sentido... Pero eso es soñar demasiado... Sin saber darle un orden y un sentido a esa cadena de imágenes, emociones y pensamientos que nos llevan a sentir esas profundas contradicciones que tenemos con la realidad en la que hemos crecido, simplemente acabamos por aceptar que no podemos hacer nada. Pues la realidad es solo una, con unas condiciones demasiado complejas de entender y mucho más de cambiar. Y tu eres solo una persona. Una pequeña hormiga que cumple diligente con su trabajo. De todos modos, al final del mes (Si tienes suerte) te llegará una cantidad de dinero que poder intercambiar por dosis de satisfacción, en forma de juegos; drogas; algún que otro lujo; La entrada del club; La mensualidad

del gimnasio; la gasolina para el coche; Las vacaciones en verano... Al fin y al cabo, todas aquellas cosas que nos dan un respiro de la realidad.

El funcionamiento del sistema

Trabajar para tener la oportunidad de escapar. Bonita vida la que tenemos como consumidores. Tal vez la más insignificante y sin sentido de las existencias. Incluso las hormigas tienen un motivo para vivir entre su especie. Pero ya poco queda de humano en nuestro día a día. Paso a paso vamos perdiendo las características que nos definen como especie, desprovistos de capacidad para elegir, de discernir entre bueno y malo, de definirnos colectivamente. De vivir, colaborando mutuamente. En su lugar una vida de obediencia en la que solo somos libres de elegir que serie de Netflix ver para poder conciliar el sueño, o que

marca de ropa usar para aparentar que no pasamos dificultades.

Imaginemos una vida sin tener que pensar en si tu cuenta corriente no va a llegar en números rojos a fin de mes. Una sin tener que callarnos por cada vez que nos han discriminado y nos tratan como a niños malcriados por protestar por nuestra gente y nuestros derechos. Extirpados de nuestras tierras y de nuestras sociedades, llegamos a los países que hace no tanto tiempo invadieron nuestras tierras, robaron todo lo que teníamos, destruyeron nuestros significados milenarios y desde entonces nos hicieron esclavos no solo de su sistema político y económico, pero también de sus religiones, de sus filosofías supremacistas. Confundidos por la propaganda de las redes sociales, las películas y la televisión esperamos llegar a Europa y encontrarnos con el paraíso terrenal. En su lugar, crimen, precariedad, miedo, inseguridad, estrés y un mensaje claro:

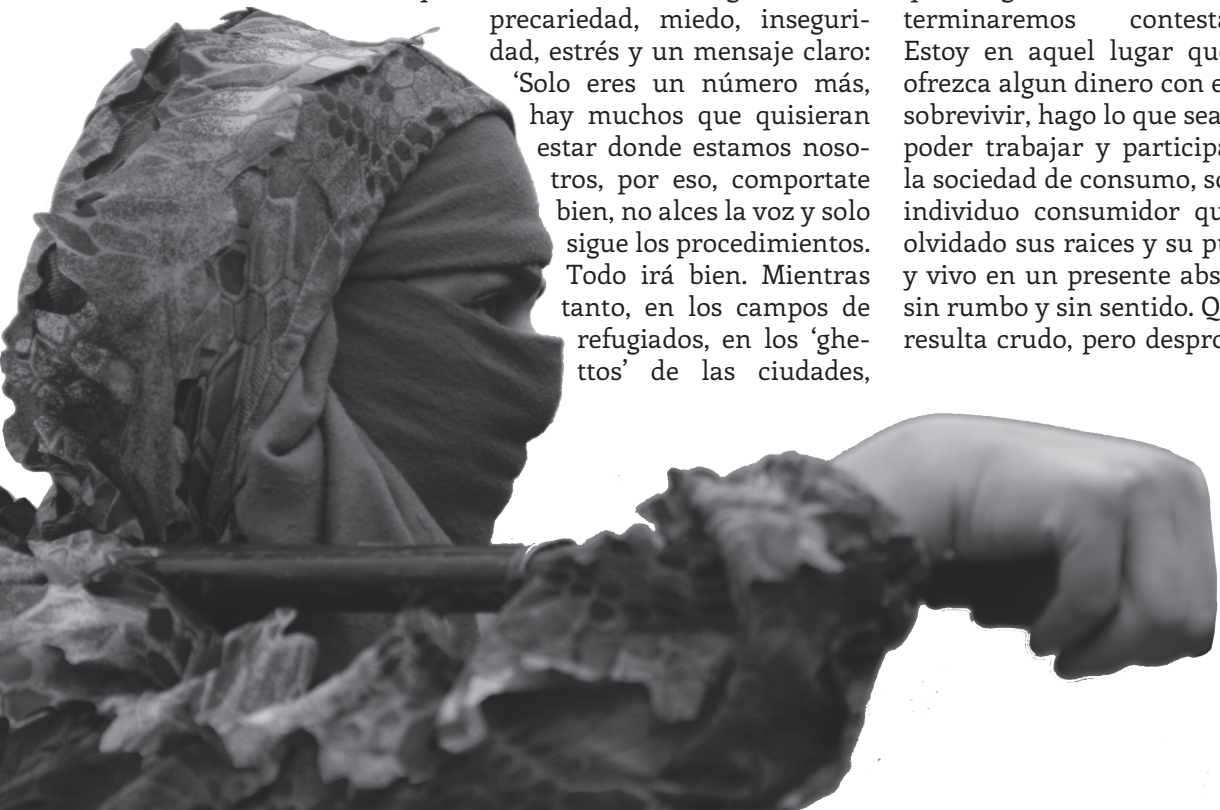
‘Solo eres un número más, hay muchos que quisieran estar donde estamos nosotros, por eso, comportate bien, no alces la voz y solo sigue los procedimientos. Todo irá bien. Mientras tanto, en los campos de refugiados, en los ‘ghettos’ de las ciudades,

mientras discuten de cuando ‘a los que vienen como nosotros’ en vez de ‘permitirnos quedarnos’ nos envían a Rwanda, o de vuelta a de donde hemos salido huyendo.

En ese infierno nos encontramos. y así es como, teniendo en nuestras tierras y en la resistencia de nuestros pueblos la alternativa de vida que podría resolver todos nuestros dilemas, acabamos mendigando una paga a quienes nos arruinaron en primer lugar. Todo porque no nos paramos a preguntarnos lo suficiente... ¿Donde estoy? ¿Que estoy haciendo? ¿Quien soy? ¿Para que vivo?

Pedir y buscar la libertad es escapar de la matrix del sistema capitalista

Cuando no sabemos dar una respuesta a este tipo de preguntas, serán otros quienes contestaran por nosotros. Aquellos que dirigen este sistema. Y así terminaremos contestando: Estoy en aquel lugar que me ofrezca algún dinero con el que sobrevivir, hago lo que sea para poder trabajar y participar de la sociedad de consumo, soy un individuo consumidor que ha olvidado sus raíces y su pueblo y vivo en un presente absoluto sin rumbo y sin sentido. Quizas resulta crudo, pero desprovista

¿De verdad quiero ser libre?

de sus maquillajes esa es la realidad. De lo que tenemos que ser capaces es de preguntarnos sinceramente. ¿De verdad quiero ser libre?... Por supuesto que da miedo contestar una pregunta de este tipo. Nos abre un camino que no podemos controlar o predecir. ¿Pero acaso tenemos elección? ¿Que tipo de existencia miserable viviremos si no elegimos el camino de la lucha y la dignidad?

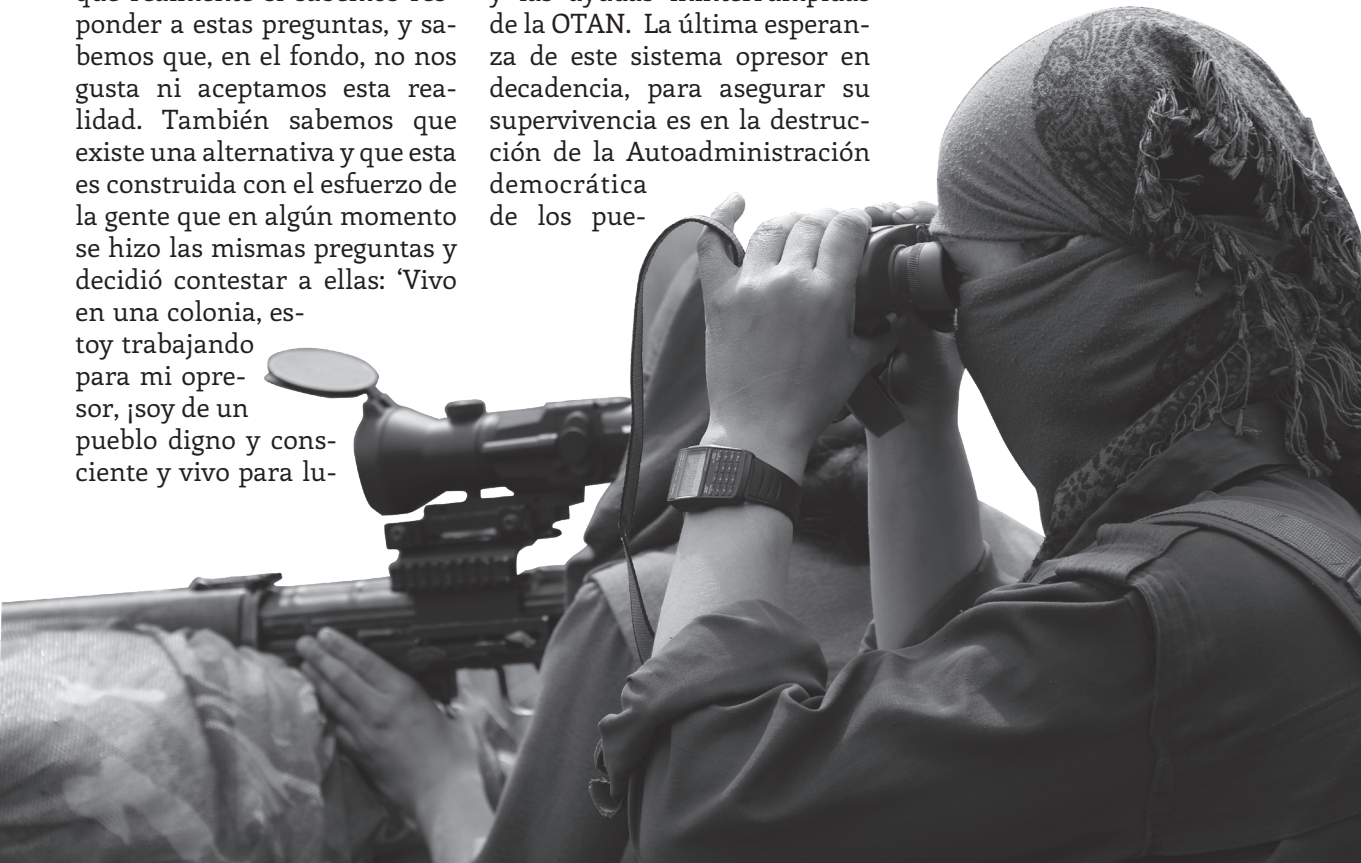
Hagamos un favor y atrávanos a ser sinceros con nosotros mismos. Admitamos que realmente sí sabemos responder a estas preguntas, y sabemos que, en el fondo, no nos gusta ni aceptamos esta realidad. También sabemos que existe una alternativa y que esta es construida con el esfuerzo de la gente que en algún momento se hizo las mismas preguntas y decidió contestar a ellas: 'Vivo en una colonia, estoy trabajando para mi opresor, ¡soy de un pueblo digno y consciente y vivo para lu-

char por nuestra libertad!

Jóvenes de todos los pueblos oprimidos! No se dejen llevar por el miedo y la desesperanza! No tenemos porque aceptar la realidad que nuestros opresores nos quieren imponer. Concentrémonos en este momento de la historia en la liberación de Kurdistán y entendamos que es el ejemplo histórico de la unión y la liberación de los pueblos! En este momento está siendo atacado desde múltiples flancos por las fuerzas unidas de ISIS, Turquía, los traidores del KDP, y las ayudas ininterrumpidas de la OTAN. La última esperanza de este sistema opresor en decadencia, para asegurar su supervivencia es en la destrucción de la Autoadministración democrática de los pue-

blos de Kurdistán y Oriente Medio.

Nuestros enemigos saben bien que si triunfamos el futuro de su sistema no está asegurado y miles de pueblos irán sumándose a esta nueva era de revolución internacional. Joven! Incluso si eres Kurdo como si no. ¡De la defensa y liberación de Kurdistán depende nuestro futuro! No hay nada que este sistema de muerte pueda ofrecernos más valioso que la posibilidad de construir un futuro libre y feliz para la humanidad. Por eso. Cumplamos con nuestra responsabilidad histórica. Únete a la revolución y conviértete en libertador en el momento más urgente. ¡Juntos abriremos las puertas del futuro con nuestra voluntad indomable! ¡Solo la victoria nos espera!

Zîlan Xetek e

Rêheval Zîlan di 1995'an de li Ser Dêrsimê tevî refên partiyê bûye. Beriya wê demekî xebatên eniyê meşandiye. Piştî digihîje gerîla şûnve zanabûna xwe ya teorik-îdeolojîk, bi rastiya Kurd-Kurdistan, hişmendî û xwesertiya azadiya jinê re dike yek. Zû pêş dikeve, teorîk û pratîkê di nav hev de fêr dibe, hewil dide rastiya Rêbertî û partiyê hîn kûrtir fêm bike, pêvajoyê û xeteriyên his dike, rast dixwîne û dinirxîne. Ev hemû taybetmendiyên wê zû tê ferqkirin. Ji perwerdeyên Rêbertî an jî ji perwerdeyê partiyê derbasnebûyîna tu car jî bo xwe wekî kêmasî an jî di pêş-

ya tevlibûn û şerkirinê de wekî astengî nedîtiye. Rêheval Zîlan hewil dida Rêbertî ji hevalên jin guhdar bike û fêm bike, bi xwendin û nîqaşkirina dahûrandinan ji kûr ve fêm bike û hewil dida derbasî tevgera xwe ya jiyane bike. Bi vî awayî Heval Zîlan bû şagirt û çalakvana herî bijarte yê Rêbertî. Tu car mêhkûmî zehmetî û şertên serdemê nebûye, teslîmî nêzîkatîyên bêbawer ên li dijî jinê nebûye, fizîka xwe bi fikrê di mêjiyê xwe de û bi hezkirin û girêdanbûna bi Rêbertî re bihêz kiriye, fikrên Rêbertî di xwe de pratîkî kiriye.

Piştî çalakiya bombeyî ya

di 6'ê Gulana 1996'an de li dijî Rêbertî pêk hat şûnve di nav demekî kurt de plana derbe li dijmin xistin, bandora şoke avakirin û zextên li ser Rêbertî belavkirinê kiriye û beriya biçê çalakiya fedaî di beşa nameya xwe ya ku ji Rêbertî û rêhevalan re hiştibû de wiha armanca xwe nivîsandibû; "Îdîaya min a jiyane pir mezin e. Ez dixwazim bibim xwedî jiyana bi wate û çalakiyê mezin. Ji ber ku ez ji jiyana mirovan pir hez dikim dixwazim vê çalakiyê pêk bînim." Şoreşgerek encaq dikare di vê zelalbûnê de fikr û hestên xwe îfade bike. Çalakiya ku Rêheval Zîlan li Dêrsimê li dijî dij-

Rêheval Zilan bû pîvana serkeftinê û bû navê xeta militaniya fedaî ya ku he jî xwe diparêze ye û xwe gîhande me jî

min pêş xist, ji bo ku komploya li ser Rêbertî vala bê derxistin, komplo negihîje armanca xwe û xeteriya ku nêzî Rêbertî dibû belav bibe ye. Ji ber vê yekê nêzîkatiya Rêheval Zilan ji bo Rêbertî û sekn û helwesta wê ya li beramberî heqîqeta Rêbertî ji aliyê Rêbertî bixwe ve wekî 'Zîlan Manîfestoyek e' hatiye pê-nasekirin.

Rêbertiyê me rastiya Zilan wekî manifesto pênase kir û bi vî awayekî şênber pêkhatyên Tevera Jinên Azad ên Kurdistanê û Tevera Azadiya Kurd wê çawa jîyan bikin, ji ku dest pê bikin û çawa pratîkî bibin îfade kir. Rêheval Zilan nêzîkatiya ji Rêbertî re bi çalakiya xwe pênase kir; Rêbertiyê me jî sekna fedaî ya Heval Zilan pênase kir û rêgezên îdeolojîk, felsefîk, rêxistinî yên Tevera Jinên Azad ava kir. Ji ber vê yekê Tevera me ya Azadiya jinê xwe spartiyê rastiya Zilan û bûye pênaseya evîna Kurd. Asta hezkirin û evîna Heval Zilan de, hezkirin û evîna xapînokî ya ku di navbera jin-mêr de tê terîfkirin jî ser û bin dixê. Bi çalakiya xwe datîne holê ku mirov ji bo evîna rast di oxira wê de şer dike, têdikoşe pêwîst bike canê xwe datîne holê; ji bo gelê xwe, welatê xwe rizgar bike bi awayekî herî dijwar şer dike. Divê em diyar bikin ku evîna Zilan evîneke ku li Kurdîtiyê tê, layiqî Kurdîtiyê ye. Evîna Zilan evîneke ku layiqî demên xwedavendan ên ku di dirokê de nehatine dîtin, nehatine nivîsandin,

tu car nebûne mijarên stran û helbestan e. Wê ev evîna xwe gîhand hemû dinyayê û wekî hezkirin û girêdanbûna Rêbertî pênase kir; di rastî de bi vî awayî bang li rastiya jina Kurd û rastiya mêrê Kurd kiriye. Bû çalaki û gotina ku pîvanên jina azad û mêrê azad ji fedaibûnê derbas dibe û xwe di fikrên Rêbertî de helandinê ve derbas dibe.

Rêheval Zilan perspektîfa li dijî komplo emê çawa û ken- gî têbikoşin jî beriya 25 salan daye

Heqîqeta ku Zilan dike xet; bi bombeya ku di laşê xwe di-teqîne re pergala paş, derewkar, xespkar, koledar a di mêjiyan de perçe dike ye. Peyama dide, têkoşina ku dewir dike bi perspektîfên mîna rojê ronî dike tijê ye. Di asteke ku têra azadiya jinê bike de dirokeke kûr û fireh nûjen kiriye. Zilan ji bo jiyaneke azad, wekhev, adil, demokratîk û komûnal jî bê afirandin pêşengî kiriye. Heman demî, Tevera Jina Azad a ku di nav PKK de di mîmartiya Rêber APO de pêş ketiye di xeta Heval Zilan, Bêrîtan, Sema, Gulan, Sara û Delalan de hatiye rêxistinîkirin. Li gel vê di têkoşina azadiyê de paradîgmaya Rêber APO ya demokratîk, ekolojîk û azadîxwaziya jinê şênber bûye, çêbûye. Ji ber ku Zîlan di jina azad de terz, ûslûb û sekn ava kirin. Heman demî Rêheval Zilan li dijî komploya li ser Rêbertî jî xeta têkoşinê diyar kiribû ev balkêş

e. Wesiyeta Rêheval Zilan ew bû ku Rêbertî bê parastin û ewlehiya wî were girtin.

Rêheval Zilan perspektîfa li dijî komplo emê çawa û ken-gî têbikoşin jî beriya 25 salan daye. Ya rastî, diroka me, bi taybetî jî diroka me ya jina azad ji me re mîrateyeke wiha hiştiye ku ji kesên ku bizanin bixwînin, fêm bikin, têbigihîjin re ders û doktrînen dirokî yên ku heta dawiya emrê wan wê têra wan bike ne. Lewma, em dibêjin diroka me ya jina azad diroka Sara, Sema û Zîlan in. Her jîyan, têkoşin û şerê hevalê me ya şehîd diroka teverga me ya jin û pêşveçûyînen civakî pir xweş xulase dike. Ji aliyê din ve em dibêjin Zilan kesayeteke azad e. Heval Zilan hîn gerilayeke salekî bû lê xwe gîhandibû xeta fedaibûnê, xwe li ser bingeha rêgezan razandibû û hatibû asta ku komploya li ser Rêbertî ferq bike û bersiv bide. Di salên herî dijwar ên şer û têkoşinê de bi tena serê xwe; bû xwedî çalakiyeke ku berê qet nehatibû ceribandin, di partiya me de di kûrahiya taktîkî û stratejîkî de navê wê nehatibû dayîn. Xitimandina fermanê û taktîk a di şer de dihat jiyîn derbas kir, di nav dijmin de xwe teqand, li Dêrsimê derbe li rejîma faşîst a TC da û peyamên piralî da wan. Bi vê çalakiya fedaî ya ku her kesê matmayî hişt re Heval Zilan carek din îspat kir ku şer jî, siyaset jî, têkoşina navxweyî jî wê di pêşengiya jinê de pêş bikeve û vîna jinê dikare her

tiştî bike. Lewma, Zîlan dîroka jinê ye, dîroka jinê jî têkoşîna Zîlanan e. Nêzikatiya ji xet û kesayeta Zîlan re heman demî nêzikatiya ji bîrdoziya Rêbertî û xeta şehîdan a fedaî ya Rêbertî ye.

Gerîlabûna her jineke azadîxwaz, sosyalîst jî îfadeya herî xweş a girêdayîbûna Rêbertî ye

Rêheval Zîlan bû pîvana serkeftinê û bû navê xeta milîtaniya fedaî ya ku hê jî xwe diparêze ye û xwe gihande me jî. Rêbertiyê me ku yê herî zêde Heval Zîlan jiyani dîke û dibêje, “Zîlan sembola kesayeteke serkeftinê ye. Yekîtiya serkeftin û jiyane an jî bi gotinekî din; navê yekkirina serkeftin û evîne ye. Wekî simbol wiha ye. Lê ji bo me simbol jî girîng in. Ji simbolên azadiyê re çiqas nirx bê dayîn, hetta çiqas bîn perestîn (tapınmak) ewqasî mezin dibin. Ji bo jiyane çî hatibe mezinkirin di vê çalakiyê de ye. Bawer dike ku azadbûn û xwe avakirin ji vî şerî derbas dibe, bawer dike ku

dema vî şerî da wê jiyane bike û ber bi sînorên jiyane yê divê bê qebûlkirin ve bilind dibe. Wekî wate, wekî partî bilind dibe. Ji yana ku berê di bin serweriya dijmin de hatiye xêzkirin jixwe heke tiştêkî ku hatibe xwelîkirin hebe ew e. Ji bo jiyane çî hatibe bilindkirin ew jî divê ir de ye. Tiştên mirî, tiştên pêwîst e bimire, were xwelîkirin hemû hatine hiştin. Tiştên pêwîst e werin bilindkirin, bi rastî jî bi awayekî heybet û şahane derketine holê. Hezkirina wê ya mezin a jiyane wê biriye çalakiyê wiha. Heke hezkirina mezin a jiyane ku xwe dispêre azadiyê û her wiha vejîna wê ya bi jiyane re negirêdayî be ev biryara çalakiyê nikare bê dayîn. Kesên ji jiyane hez dikin xwe diyê çalakiyên wiha yê mezin in. Kesên dev ji jiyane berdane tu car nikarin bibin çalakvan û rêxistinkar. Hezkirina mezin a jiyane ya di Zîlan de wê dibe ber bi çalakiyê wiha.” Rêbertî bi vî awayî emê çawa bibin şopdarên Heval Zîlan ji me re nîşan dide.

Milîtaniya jin a PKK ku ji ras-

tiya ‘Pîvan Rêbertî, rêgez Rêbertî!’ derdikeve rê, berê xwe dide Rojê, bi tîrêjên Rojê re mezin dibe, xwe xweyî dike û hebûna xwe diparêze her tim bi awayekî fedaîyane girêdayî Rêbertî bûne. Gerîlabûna her jineke azadîxwaz, sosyalîst jî îfadeya herî xweş a girêdayîbûna Rêbertî ye. Jiber ku, kesayeta jina azad a ku ji xeynî Rojê jî tu navendî hêzê nagire, bê roj nikare jiyane bike; xwe dispêre mîrateya bi hezaran salan a berxwedana jinê. Wekî rastiya fedaîti, fedaîti û pêşengiya jin îro derbasî terzê jiyane, terzê şer û têkoşîna gerîla. PKK her diçe dibe îfadeya diyalektîka jina azad û Rêbertiyê azad a ku hevalên şehîd canê xwe, xwîna xwe û bedena xwe didine. Tevera Azadiyê ya ku Rêbertiyî dibe û Bîrdoziya Rizgariya Jinê bi çalakiyên giyanên fedaî hatiye parastin, hatiye kûrkirin û hatiye heta roja me.

KRONOLOJİYA PKK Ê

II

Çile 1975

Li şûna ADYOD'a hatibû girtin, Komeleya Perwerdeya Bilind a Enqerê-AYOD hat damezirandin. Di rêveberiya AYOD'ê de li gorî zêdebûna delegeyan, bi tenê koma Kovara Devrîmcî Yol cih girt. Rêber Abdullah Ocalan vê nêzîkbûna komperest û sosyal-şoven rexnekir û tevî xebatên komeleyê nebûn. Di sala 1975'an de di nav ciwanên xwendekar ên zanîngeha Enqerê, xebatên koma xwe birêvebir. Ev xebatên li ser bingeha lêkolîna teorîk, perwerde, civîn û propagandayê dihatin meşandin encam dan û rewşa destpêkê ya koma îdeolojîk a PKK'ê ku yê dinê jê re digotin, "APOYÎ", komê jî ku xwe weke, "Şoreşgerên Kurdistanê" binav dikir, hate avakirin.

6 Adar 1975

Dewletên Îran û Iraqê bi erêkirina DYE, li Cezayîrê hevpeymanekê ku şerê herdu aliyên bidawî dike, pêkanîn. Bi tawîzên ku rêveberiya Iraqê daye, dewleta Îranê jî ew piştgiriya dida PDK'ê qut kir. Li ser vê bingehê rêveberiya Mistefa Barzanî, "Aşbetal" ragihand û xwe vekişandin Îranê. Celal Talabani û hevalên wî jî YNK damezirandin. Lê YNK ji ber nekarî li Başûrê Kurdistanê bimîne, di salên 1976-77'an de xwest ji ser Botanê derbasî Sûriyê bibe. Di vê pêvajoyê de Rêberê Gelê Kurd Abdullah Ocalan li Bakurê Kurdistanê xebatên rêxistinkirina komeke şoreşger a nû pêş dixist ku ev hewldan dihat wataya, şikandina bandora binketina li Başûrê Kurdistanê û serxistina berxwedana ji bo azadiya

Kurdistanê. Di vê çarçoveyê de, Rêber Abdullah Ocalan di sala 1975'an de bi hemû rêveberiyên rêxistin û komên li Bakurê Kurdistanê re hevdîtin kirin û pêşniyara, "rêxistinbûn û xebata li ser bingeha eniyekê hevpar" kir. Lê ev pêşniyar ji aliyê hemû rêxistin û koman ve hate red kirin. Li ser vê yekê koma APOYÎ, bi armanca xwe bi partî bike, weke kom pêvajoya vegera li welat pêşxistin.

Çile 1976

Rêber Abdullah Ocalan, li Dîkmena Enqerê, li maleke ku xwendevanên ji Sêwergê lê diman, civîna nîrxandina xebatên salê kir. Derdora 20 kadro beşdarî civînê bûn. Rêbertiyê di civînê de diyar kir ku xebatên li Enqerê biencam bûne, biryar girt ku ew hêza şoreşger a derketiye holê divê ji bo Kurdistanê bê veguhestin. Herwiha koma hatiye avakirin ji ber binesaziya rêxistinê hinekî din fermî dike, Hakî Karer û Kamer Ozkan jî weke alîkarên Rêber Abdullah Ocalan hatin erkdar kirin. Bi vî rengî wê Koma APOYÎ ji aliyê yekîneyeke ku ji 3 kesên pêk dihat, wê bihata koordîne kirin.

18 Gulan 1976

Sempatîzanê komê Fevzî Aslansoy ku li Zanîngeha Hacettepe xwendevan bû, li nêzî zanîngehê ji aliyê faşîstan ve hate qetlîkirin. Cenazeyê wî ji aliyê Rêber Abdullah Ocalan bi xwe ve birin welatê wî Pirsûsê û bi tevlibûna nêzî 10 hezar kesî, merasîmeke cenazeyê ya mezin pêk hat. Di merasîmê de cara yekem duruşmeyên weke, “Bimre Dagirkerî” û “Bijî Serxwebûn” hate qêrîn û pankart hatin hildan. Bi vê nave-rokê belavok hatin belavkirin û bi cendermeyan re şer rûda. Ev merasîma cenazeyê çalakiya destpêkê ya girseyî ya koma Şoreşgerên Kurdistanê ya li Kurdistanê bû. Bi vî rengî vegera li welat jî bi rengê şoreşgerî pêk hat. Vê çalakiyê li derdorê bandoreke propagandayê ya bi hêz pêkanî. Di vê çalakiyê de Hevrê M. Hayrî Durmuş, Kemal Pîr û Mustafa Gezgor jî di navê de, nêzî 40 şoreşger hatin girtin û ew şandin girtîgeha Amedê. Li ser vê bingehe girtîgeh jî bû qadeke propagandayê.

3 Tîrmeh 1976

Alî Dogan Yildirim ê ji taxa Tuzluçayir a Enqerê beşdarî komê bibû, di encama qezayekê de şehîd bû. Ce nazeyê wî birin welatê wî Dêrsimê. Ji ber şehîdê destpêkê yê komê bû, watedar bû.

31 Kanûn 1976-1 Çîle 1977

Li mala Pîlot-Necatî Kaya ya li Dîkîmeviya Enqerê civîna nirxandina karûbarên salê hate kirin. Di civîna ku Rêber Abdullah Ocalan birêve dibir, en-

camên xebatên di sala 1976'an de li herêmên cuda yên li Kurdistanê erênî hate nirxandin û biryar hat girtin ku xebat bi navê, “Yekîtiya Ciwanên Şoreşger ên Kurdistanê” bên pêşxistin.

8 Adar 1977

Li Dêrsimê Hevrê Aydin Gul ku xwendevanê dibistana navîn bû û tevli koma APOYÎ bibû, ji aliyê endamên koma bi navê, “Halkin Kurtuluşu” hate şehîd kirin. Ev û heman bûyerên bi vî rengî, tekoşîna îdeolojîk a li hemberî xeta sosyal-şoven hîn pêşxist û tund kir.

Adar-Gulan 1977

Rêberê Gelê Kurd Abdullah Ocalan, roja 12'ê Adarê jî Yekîtiya Mîmar û Endezyaran a Enqerê destpêkir, li herêmên cuda yên li Kurdistanê, civînên kadroyan pêkanî. Civîn li herêmên Elezîz, Dêrsim, Çewlig, Serhed, Amed, Riha û Dîlokê pêk hatin. Li her civînekê 50 heta 80 kadro û namzetên kadroyan beşdar bûn. Di civînan de Rêber Abdullah Ocalan, çarçoveya teorîk a ku kom gihîştîyê û xeta îdeolojîk-polîtîk bi rengêkî sîstem, bi rengê semîner ji kadroyan re vegot. Civîna herî dawî û herî mezin di hefteya destpêkê ya meha Gulanê de, li Dîlokê pêkanî û vegeriya Enqerê.

1 Gulan 1977

Kontrgerîlayan êrişê pîrozbahiyên Konfederasyona Sendikayên Karkerên Şoreşger ên li Taksîma Stenbolê pêk dihatin kir û komkujî pêkanî. 34 kes hatin qetlîkirin û bi sedan jî birin-

dar bûn. Di nav kesên kontrgerîla yên ev komkujî pêkanî de, Alaattîn Kapan ku Hevrê Hakî Karer jî qetlîkiribû hebû û ev yek di ragihandinan de jî hat nivîsandin.

18 Gulan 1977

Şoreşgerê mezin Hevrê Hakî Karer ê li navçeya Ulubey ê Orduyê jidayîk bûye û Rêber Abdullah Ocalan jê re digot, “Weke rihê min ê veşartî bû”, li Dîlokê ji aliyê koma sîxur-provokator, “Stêrka Sor” bi êrişeke bi pîlan hate qetlîkirin. Di serê meha Hezîranê de polîsan bi ser mala Mûstafa Karasû ya li Tuzluçayir de girt û Rêber Abdullah Ocalan jî bi pêşbîniya xwe ew xefika li Tuzluçayir vala derxist. Kemal Pîr jî roja 3'ê Hezîranê li Enqerê çek li ser hate girtin. Di rastiye de MHP li ser bingeha êrişên li pêşketinên li Kurdistanê û bi xwespartina beşeke di nav artêşê de, dixwest darbeyeke faşîst pêk bîne. Lê darbe vala hat derxistin. Koma APOYÎ ya peyama ku dewletê dixwest bide girtin, biryar hat dayîn ku her xebateke bê kirin, li ser bingeha parastina cewherî bê meşandin. Rêber Abdullah Ocalan ku digot, “Me hîs kir ku weke ava kelandî bi ser serê me de hatîye kirin”, ji jiyankirina bîranîna Hakî Karer hem tekoşîna tolhildana şoreşgerî hem jî pêvajoya partîbûnê da destpêkirin. Koma kontrgerîla yê kujer ku hate şopandin, hate cezakirin. Di navbera 1-11'ê Îlonê de Rêber Abdullah Ocalan li taxa Hoşgor a Dîlokê, “Pêşnûmeyaya Bernameyê” nivîsand. ●●●

HAKİKAT DEVRİMİ BİR ZİHNİYET VE YAŞAM TARZI DEVRİMİDİR

Her pratik bir zihniyetin ve anlayışın yansımasıdır. Önder APO vicdan devrimini temel bir kişilik devrimi olarak tanımladı. Vicdan, devrimci ahlakla bağlantılıdır, fakat hepsi vicdan değil, belki birinci düzeyde olan vicdan da değildir, bazıları bakımından vicdan olabilir, bazılarımız bakımından zihniyet olabilir, zihniyet sanki daha öndedir, anlayış farklılıkları, zihniyet farklılığı daha öndedir. Doğrular, iyiler, güzeller, özgürlükler farklılığı var. Önderlik 'iyi,

zihniyet ve ideolojik devrimdir. Kapitalist modernitenin ideolojik hegemonyasından ve yaşam tarzından kurtulma devrimidir. Demokratik modernite hakikatinde devrim ya da demokratik modernite de hakikati ele alma böyle bir devrim düzeyinde oluyor. Geleneğe sarılan sahte dinci ve milliyetçi şovenistlere aldanmamak gereklidir. Güya 'emperyalizme karşıyız' diyen milliyetçiler kapitalist modernite ile savaşıyorlar, Tayyip Erdoğan'dan DAİŞ'e, El Kaide'ye kadar sistemin bekçi köpekliği

sellığı içinde yaşam tarzlarına indirgeyerek yürütmek durumundadırlar. Hakikat savaşı yaşamın her anında tüm toplumsal alanda komünalist ekolojik birimlerde, demokratik kentlerde, yerel, bölgesel, ulusal ve ulus ötesi mekanlarda yürütüldükçe anlam ve başarı kazanır.

Demek ki zihniyet ve yaşam tarzı, vicdan devrimi, ideolojik devrim gereklidir. Bu devrimleri tartışıyoruz. İşin gerçeğine varmak lazım, temel devrimler bunlardır. Diğer devrimsel

Eylemimiz Önderliğe göre olsun istiyorsak o zaman beynimiz ve yüreğimiz Önderliğe göre olacak, beyin ve yürek devrimi yapacağız, bunu kendimize büyük mesele ve esas mesele yapacağız, bunun üzerinde yoğunlaşacağız, çalışacağız, kendimizi yoracağız

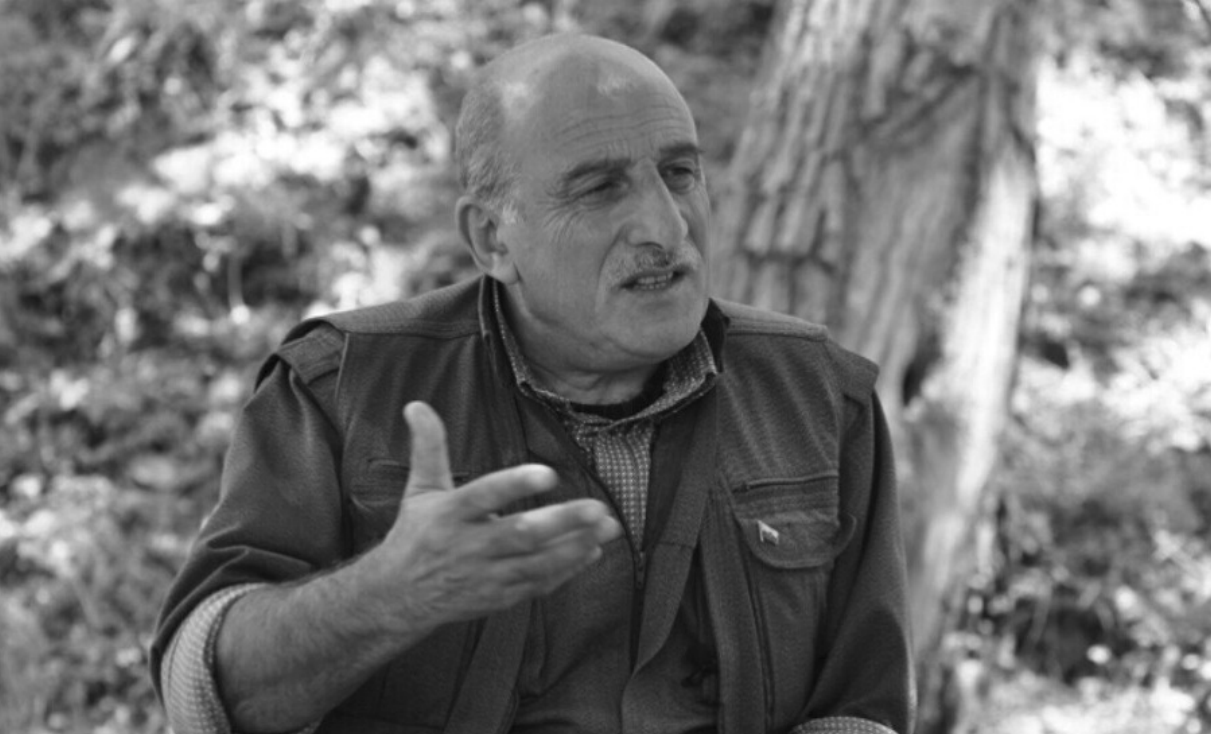
doğru, güzel, özgür' olmayı esas aldı. Önderlik hakikatinin temel ilkeleri bunlardır. Bunun için Önderlik hakikat devrimini öngörüyor. Ortadoğu kültürü kendini yenilerken bunun yolunun hakikat devriminden geçtiğini de bilmek durumundadır.

Hakikat devrimi bir zihniyet ve yaşam tarzı devrimidir. Yaşam tarzı demek de ideoloji demektir, vicdan da onun bir parçasıdır. Hakikat devrimi bir

için biraz pay istiyorlar. Güya onlarda sistemle çelişiyor gibi Ortadoğu kültürünün temsil ediyor görünüyorlar ama gerçeklikleri pay kavgasıdır. Bunlar için asla hakikat savaşıtlığı düşünülemez, kaldı ki bunlar moderniteye yaltaklık yapma durumundan öteye yaptıkları bir şeyleri yoktur. Sol, ekolojist vb. hareketler de tutarlı anti-modernist olmak istiyorlarsa hakikat savaşıtlığının bütün-

gelişmelerin sağlanması bu devrimlerin gerçekleşmesine, yürümesine, başarılmasına bağlıdır. Bunların hepsine kişilik devrimi dedik. Gerçekleşen esas anlam zihniyet devrimidir, zihniyet yoğunlaşmasıdır, zihniyet değişimi ve dönüşümüdür.

Eylemimiz Önderliğe göre olsun istiyorsak o zaman beynimiz ve yüreğimiz Önderliğe göre olacak, beyin ve yürek dev-

rimi yapacağız, bunu kendimize büyük mesele ve esas mesele yapacağız, bunun üzerinde yoğunlaşacağız, çalışacağız, kendimizi yoracağız. Bu kadar tecrübe, bu kadar fedakarlık ve cesaret, emek, çaba ortadadır. Bunların hakkı zihniyet ve vicdan devrimidir. Önderliği en doğru anlamak, en yoğun anlamak ve anı anına Önderlik gibi düşünebilir düzeye ulaşmak ve çalışmaktır. Belki tam ulaşamayabiliriz, yarım kalırız, ama hep bu çabada olmak gerekiyor. Önderlik “Kadro örgütlü ve eylemli kılınmış hakikattir” biçiminde tanımladı. Bunun içerisinde zihin var, öyle sadece örgüt ve eylem değildir, Önderlik onu da tanımlarken “toplumun damarlarına kadar inen yapı” diyor. “Hakikat savaşı kapitalist modernite çarpıtmasını kabul etmez, onunla yaşayamaz, özcesi akademik kadro beyindir, öğüttür ve bedende

yani toplumda kılcal damarlarda yayılandır, gerçek bütündür, hakikat ifade edilen bütünsel gerçektir. Kadro örgütlenmiş ve eylemsel kılınmış hakikattir” diyor.

Doğa ve topluma müdahale eden tek varlık insandır

İnsan-i kamil bilge insan demektir. Yaşamı anlayan, toplumsal yaşamı anlayan, yaşama çere ve çözüm olan insan demektir. Anlayış, yaşam ve pratik bütünlüğüne ulaşmış vicdan ve düşünce olarak yoğunlaşmış, anlam gücü kazanmış insan demektir. En son haliyle Türkçede bilgelik deniliyor, eskiden böyle insanlara birçok sıfat da takılabiliyordu.

Esnek zeka da tartışılıyor. Bütün bu olaylar bu zekanın ürünüdür. Hayvanların bir çevreyi yapmaktan öteye yaptıkları bir şey yoktur. Bitkilerin

de yoktur, bunlar olumsuzluk vermiyorlar, daha fazla doğaya, dünyaya, evrene katkı sunuyorlar, bir dengeleri de var. Diğer varlıklar da zaten herhangi bir şey yoktur. Bunun dışında doğa ve topluma müdahale eden tek varlık insandır. Bu müdahaleye yol açan da insanın zekasıdır. Esnek zeka dediğimiz durumdur. İnsanın farkı budur. Dikkat edersek tek yanlı değildir, bu müdahale, esnek zekanın sonuçları çift yanlıdır. Olumlu geliştirdikleri var, olumsuzlukları da var. Olumluluğunu da olumsuzluğu da ayıracağız, bu zekaya tek yanlı bakmayacağız. Dolayısıyla ölçüsüz bir insan hayranlığı yapmayacağız, insan türünü önemseyeceğiz. Önderlik “doğanın en harika varlığı” dedi. Ancak insan hangi düşüncelerdedir, iktidar ve devleti yaşayan düşüncelerin hemen hepsinin vardığı nokta her şey insan içindir, bu da endüstri-

yalizme götürdü, yani o anlayış neredeyse doğayı kıyamete götürecektir kadar tahribatına yol açtı. Her şey insanın hizmetinde, insan her şeyi yapar değildir. Bu akıl öyle kullanıldığında çok tehlikelidir. Kendini yok oluşturma, dünyayı da yok oluşturma götürebilir. Nitekim onun tehlikeleri de var. Olumsuzlukları da var, olumlulukları da var.

Şu bir araştırma ve tartışma konusudur: gerçekten esnek zekanın ürünlerinin faydası mı çok, zararı mı çoktur? İnsanlık için ne düzeyde faydaları var, ne düzeyde zararları var? Hangisi daha fazladır? Bu ciddi araştırılması ve sorgulanması gereken bir durumdur. Öyle yarım bir şey değildir. Olumlulukları da var, ama olumsuzlukları da çoktur. Öyle az görülmemelidir.

Hakikati doğru kullanmak, ortak bir anlam yüklemek zorundayız

Bizim sorunumuz yaşamı anlamlandırmadır. Bu doğru, ama bunu nasıl yapacağız? Bu konunun 'nasıl' soruluyor ve düşünce burada gelişiyor, cevap burada veriliyor. Önderliğin verdiği bir cevap var. Önderliğin hakikat rejimi ve yöntemi buradan çıkıyor. Bizim de ona göre cevap verici olabilmemiz lazım. Biz doğru ölçü olarak Önderliği alıyoruz.

Hakikat kavramı gündemimize 2004'te geldi deniliyor, hayır öyle değildir. Peki ondan önce ne yapıyorduk, hakikatsiz miydik? O kadar mücadeleyi niçin yürüttük? Değerlendirmelerimiz yok muydu? Çizgimiz, amaçlarımız, temel ilkelerimiz vardı. Özgürlük için mücade-

le veriyorduk. Evet araç olarak ulus-devleti ve iktidarı da öngörüydük, böyle hedeflerimiz vardı, ama Önder APO'nun o zaman da temel çıkışı toplumsal özgürlük, ulusal özgürlük, vatan özgürlüğü temelindeydi.

2004'te neler değişti, kavram olarak 'hakikat' kavramını böyle kullanır olduk, ondan önce var olan toplumsal bilimlere kullanıyorduk. Pozitif bilimlere, daha çok da felsefeyi esas alıyorduk. Marksist felsefeyi temel bakış açısı ve yöntem olarak esas alıyorduk. Onları değiştirdik, 2004'te değişen paradigma değişimi oldu. Özgürlük hedefimiz değişmedi ama araçları değiştirdik, yöntemi değiştirdik, yaşama bakış açımızda değişiklikler yaptık, bunun için de önceki kabullerden koptuk ama özgürlük hedefinden, özgürlük hakikatinden kopmadık.

Bunun için hakikati doğru kullanmak, ortak bir anlam yüklemek zorundayız. 'Hakikat' söyleminin yarışına girersek; kim 'hakikat' kavramını çok kullanıyorsa o çok iyi biliyor ve anlamıştır, kim çok fazla 'hakikat' kavramını kullanmıyorsa o zaman anlamamıştır meselesine gider o da hiçbir çözüm üretmez. Önderlik çok yönlü kullanmış, kendi düşünce sistemini ya da hakikat rejimini oluştururken yöntemle anlamı birbirinden koparmamaya çalışmış, eskiden bunlar çok kopuk ele alınıyordu. Felsefe de, pozitif bilim de, nesne-özne ayrımı vardı. Felsefe yöntem ayrımları çok fazlaydı, yöntem ayrı tartışılıyordu ve birbirinden koparılıyordu. Dolayısıyla o anlamayı değil ezberlemeyi getiriyordu.

Önderlik bütün parçalamala-

ra karşı çıkmış, anlamla açıklamayı birbirinden koparmıyor, birlikte ele alıyor. Bunlar demek ki birbirlerini koşullandırıyorlar, bir anlam kendine bir açıklama yöntemi geliştiriyor. Bir yöntem iki anlamı açıklamıyor, iki anlamda kullanılmıyor. Her düşünce sisteminin kendi yöntemi de var. Dolayısıyla yöntem düşünce sistemine göre şekilleniyor, düşünce sisteminin hakikatin açığa çıkmasını anlamlandırılmasını yöntem sağlıyor. Önderlik birlikte ele alıp değerlendirmiş öyle kullanmış, daha doğru anlaşılın, parçalanmasın, ezbere dönüşmesin, yaşamda karşılığı bulsun diye bunu yapıyor.

Diğer yandan demokratik modernite de hakikatten söz ediyor, kapitalist modernite ya da din ve düşünce akımlarının hakikatleriyle aynı kullanmıyor, onu da iyi anlamamız lazım. Bunu da karıştırmamak gereklidir. Hakikatin birliği çokluğu değil, bütünlüğü önemliydi. Çünkü evren bütündü, toplumsal yaşam da bütündü, yaşamın kendisi bütündü.

Bu noktada anlamaya çalışırken nasıl yapmalıyız? Önderlik "gerçek bütündür" diyor. Burada hakikat ifade edilen bütünsel gerçektir. Gerçek bütündür, hakikat ise o bütünsel gerçeğin ifade edilmesidir, gerçeğe bağlı bir kere daha öyle koyuyor. Eğer hakikati bir anlayış, bir anlam gücü olarak alırsak, o zaman "hakikat aşktır, aşk özgürlüktür, dolayısıyla hakikat özgür yaşamdır." Yine Önderlik "Evrenin amacı özgürlüktür dyesim geliyor" dedi. Dolayısıyla evrenin amacı özgürlük, o zaman yaşam hakikati de özgürlüktür. Önderlik insana "mikro

evren” dedi. O zaman mikro evrenin de amacı özgürlüktür, o halde insanın amacı özgürlüktür. İnsan evren değil midir, insanı gözlüyoruz, sorguluyoruz ve evreni çözüyoruz, mikro evren dedik. O halde evren için tanımlayacağımızı insan için de tanımlayabiliriz. Evrenin amacı özgürlükse insanın amacı da özgürlüktür, o halde doğal insanın hakikati özgür yaşamdır, insan yaşamı onun hakikati oluyor, anlam bulması oluyor.

Toplum açısından da böyledir. Toplumun hakikati özgür yaşamdır, özgürlüktür, başka türlü ifade edemeyiz. Tarihsel toplum gelişimini biliyoruz. Böyle bir özgürlük doğal toplumda nasıl vardı, orada daha çok mitoloji geçerliydi, daha çok mitolojik söylemler çoktu. Hakikat hala çok gelişmemişti, çünkü özgürlük anlamı, ifadesi çok gelişmemişti. Daha sonra hiyerarşi ve devletle toplumsal yarılma oldu. Sınıf ve kent merkezi uygarlığı ortaya çıktı, ikti-

dar ve devlet gelişti. Toplumsal bütünlük parçalandı, dolayısıyla toplumsal hakikatte parçalandı. İktidar ve devlet temelinde toplumun parçalanması, toplumsal yarılma hakikat yarılmasıydı, ondan sonra mitolojiyi de dini de kendisini özneleştiren iktidar ve devlet güçleri asimile ettiler, kullandılar, hakimiyet sağladılar. Devamında felsefeyi ve pozitif bilimi doğrudan onlar geliştirdiler, ama onun yanında bir de özgürlük arayışçılığı var oldu. Merkezi uygarlık, demokratik uygarlık mücadelesi biçiminde mücadeleler hep sürdü. İktidar ve devlet sisteminin kendi hakikat açıklayıcılığı gelişti, demokratik toplumun düşünce akımları gelişti. Özellikle doğuda bu çok daha fazla oldu, her dönemde de ortaya çıktılar. Bu mücadelelerin hakikati özgürlük hakikati oluyor, özgür yaşamı ifade ediyor. Günümüze kadar gelen ve günümüzde de somutlaşan budur. Bu bakımdan pozitif

bilim ‘hakikat iktidardır’ dedi, onların iktidarı kendine göre hakikattir. Diğerleri ‘hakikat güçtür’ dedi. Önderlik ise ‘hakikat özgür yaşamdır, aşkla özgür yaşamın peşine düşmektir” diyor. Bu tanımlamaları anlam olarak bilmek ve bilince çıkarmak önemli olmaktadır.

‘Özgür yaşam’ Önderliğin tanımladığı ilkelerdir

Dolayısıyla anlam olarak da hakikatler var, bir de Önderlik hakikati var. Bir de yöntem var. Önderlik daha çok anlam boyutunu koyuyor ve ona göre tanımlıyor. Fakat daha fazla yöntem üzerinde duruyor. Hakikat rejimini, hakikati bir yöntem olarak tanımlıyor. İfade tarzı, açıklama tarzı, anlamın ifadeye ve biçime kavuşturulması biçiminde tanımlıyor. Özgürce var oluşun, yaşamın biçime kavuşturması, ifadeye kavuşturması, biçimlendirilmesi oluyor. Önderlik bunun esasına da

özgür yaşamı koyuyor. Hakikat denilince yöntem boyutu daha öndedir, ama diğer yandan özgür yaşam tanımlamasını esas alacağız. Özgür yaşam herkese göre değişir, nasıl ki hakikat diyerek içine her şeyi koyabildiğimiz gibi özgür yaşam diyerek içine her şeyi koyabiliriz. Özgür yaşam ama kimin tanımladığı özgür yaşam, Önderlik hakikati, Önderliğin tanımladığı özgür yaşamdır. Bunları savunmalarında ifadeye kavuşturmuştur. Hakikat haline getirmiştir, açıklamış, biçimlendirmiştir. O halde sadece 'hakikat' diyerek geçemeyiz, 'Önderlik hakikati' diyeceğiz. 'Özgür yaşam' diyerek geçemeyiz, Önderliğin tanımladığı özgür yaşamı esas alacağız. Çünkü günümüzde 'özgürlük' kavramı çok müphem bir kavrama dönüştürülmüştür. Lenin de kapitalizmin sermaye tekelinin yağma ve talanlarını tanımlarken "özgürlük-özgürlük dediler, ama özgürlük adına dünyayı soyup soğana çevirdiler" dedi. Yine liberalizm en çok 'özgürlük' kavramına da-

sız kılınmış, başka öznelerin hakikati içinde erimiş ve kimliğini yitirmiş varlık anlamına getirilmiştir, daha doğrusu anlamsızlaştırılmış bir varlık haline getirilmiştir. Bu durumda anlamla hakikat arasında sıkı bir ilişki vardır, anlam bir nevi hakikatin potansiyelidir. Bu potansiyel dile geldikçe özgürce konuşulup yapılandırıldıkça hakikat haline erişilmiş olacaktır.

Hakikat rejiminin yöntem olarak ilkeleri, öncekileri tümünden reddetmiyor, doğru olanları alıyor bir kısmını düzeltiyor, yenilerini geliştiriyor ve böylece yeni bir sentez oluşturuyor. Hakikat ise bu tarihsel toplum varlığının teşkil ettiği anlamlılığının mitolojik, dinsel, sanatsal, bilgelik ve bilimsellik olarak dile ifadeye ve biçime kavuşturulmasıdır. Burada bir yöntem var. Tarihsel toplum varlığının teşkil ettiği anlamlılığın ifadeye, dile, biçime kavuşturulması, açıklanması oluyor. Yöntem olarak hakikat ilkelerinin neler olduğunu bil-

hakikat savaşçılığı değil de Önderliğin hakikatinin savaşçısı olacağız, biz bu hakikate katılacağız, onun demokratik modernite paradigması temelindeki ifade edilmesine katılıp onun militanı olacağız.

Genelde hakikati 'özgür yaşam' olarak tanımlarsak, hakikat yitimi ise özgür yaşamın yitimi olarak ifade edebiliriz. Bir tür yozlaşma, dağılma olarak da görülebilir. Bu, asimilasyon ve soykırıma kadar gidiyor. Bütün bunların temelinde zihniyet kırımı var. Hakikat yitimini var eden, geliştiren, başlatan, ilerleten temel şey zihniyet kırımı ya da zihniyet yitimidir. Önder APO soykırımın temelinde de zihniyet kırımını koydu. O halde hakikatin oluşumunda, anlaşılmasında nasıl ki zihniyet gelişimi temel etkense; kaybedilişinde de zihniyet kırımı temel etkindir. Öyle oldu mu yozlaşma, dağınıklık, özgür yaşamın yitimi, kaybedilmesi geliyor. Zihniyet bu düzeyde önemlidir. Zihniyet devrimi yapabildiğimiz, zihniyet gelişimi sağlaya-

**O halde hakikat savaşçılığı değil de
Önderliğin hakikatinin
savaşçısı olacağız,
biz bu hakikate katılacağız,
onun demokratik modernite paradigması temelindeki
ifade edilmesine katılıp onun militanı olacağız**

yandı. Demek ki kavram olarak söylemek yeterli değildir, içeriği ve anlamı önemlidir. Savunmalarda Önderlik anlam ve hakikati tanımlıyor. Bu durumda anlam ve hakikat arasında sıkı bir ilişki vardır. Birey anlam-

mek gerekiyor. 'Özgür yaşam' Önderliğin tanımladığı ilkelere dir. Önderlik savunmalarında özgür yaşama ilişkin çok fazla veriler vardır. Böylelikle ifadeye kavuşturulmuş yapılandırılmış, açıklanmıştır. O halde

bildiğimiz, Önderlik gerçeğine zihniyet temelinde katılım sağlayabildiğimiz oranda başaran APOcu militan olabileceğimizi, bunun başka yolunun olmadığını bilmemiz gerekiyor.

BLUT AN DEN HÄNDEN

Barzanî Clan und Verrat in Kurdistans

Der Barzanî Clan. Wir nennen sie Kollaborateure, Verräter, ‚Xwefirot‘, und so weiter. Was meinen wir aber damit? Womit macht sich der Barzanî Clan zum Verräter-Clan? Was verkaufen sie, an wen? Wir sagen, „es klebt Blut an ihren Händen“, aber welches Blut und warum? Welche Funktion hat der Barzanî Clan und die KDP (Partiya Demokrata Kurdistanê)?

In den Recherchen zum Ursprung der Barzanîs gerät

hammed Barzanî (Spitzname Taceddin) zurück verfolgen. Er lebte in der Mitte des 19. Jh. Denn davor gab es keinen Stamm namens Barzanî. Vermutlich setzt sich der Clan aus MitgliederInnen anderer Stämmen des Barzan Gebiets zusammen. Es gibt Namen wie Mele Mustafa Barzanî, die wir viel hören, und noch hören werden. Dieser Clan hat sehr viele Aufstände gegen die Osmanen und den Irak bewirkt. Doch anhand von einigen Beispielen werden wir sehr schnell verstehen: Der Barzanî Clan stand noch nie für die Freiheit aller KurdInnen ein – sondern ganz im Gegenteil...

Ursprung der KDP

15. Dezember 1945: Mit der Vorreiterschaft von KDP-I (KDP Iran) und Qazi Mohammed wird in Mahabad (Ost-Kurdistan) die Rebulplik Mahabad ausgerufen. Der Versuch eine Autonomie zunächst in Ost-Kurdistan zu erreichen, und dann für eine Autonomie in ganz Kurdistans zu kämpfen. Innerhalb der KDP-I war Mele Mustafa Barzanî der General

der Armee. Kurz bevor die Republik Mahabad vom iranischen Regime angegriffen und zerschlagen wird, lässt Mele Mustafa seine Truppen und die KDP-I im Stich und, floh in die Sowjetunion, wobei Revolutionäre wie Qazi Mohammed und weitere Repräsentanten hingerichtet wurden, weil sie sich nicht kapitulierten.

Während Mele Mustafa im Exil ist, strebt er nach einer Partei für Südkurdistan. Mele Mustafa kann in Südkurdistan nicht einreisen, da er auch schon zuvor Aufstände gegen den Irak angeführt hatte. Die KDP, wie wir sie kennen (die außer dem Namen, nicht viel mit dem revolutionären Charakter der KDP-I zu tun hat) wurde u.a. von Hamza Abdul-

man oft in Sackgassen. Denn, weder der klare Ursprung der Barzanîs ist klar, noch wie es dazu kam, dass sich dieser Clan ‚gründete‘. Barzan ist ein Gebiet in Südkurdistan. Wir können den Clan konkret bis zu Mu-

lah, Ibrahim Ahmed in Süd-kurdistan am 16. August 1946 gegründet. Diese Partei war begrenzt auf Südkurdistan. Sie war von vornherein auf Autonomie und Macht in Başûr fokussiert. Nicht auf ein befreites Kurdistan. Das beste Beispiel um dies zu bestätigen ist, dass fast nur Feudalherren, Aristokraten usw. Mitgründer und Mitglieder der Partei waren.

Barzanîs ‚Leidenschaft‘ für den iranischen Schah

1958 gab es im Irak durchaus interessante Entwicklungen als Abdulkasim Kasim einen Militärputsch durchführt. Denn damit endete die Monarchie im Irak und die Republik wurde ausgerufen. Man kann durchaus sagen, dass Abdulkasim Kasim eine positive Annäherung an KurdInnen hatte. Er ließ alle kommunistischen und politischen Gefangenen im Irak aus den Gefängnissen raus; ließ Mele Mustafa aus dem Exil wieder zurück

nach Kurdistan einreisen; sorgte dafür, dass Felder und Böden, die in Kontrolle der Feudalherren waren, an die DörflerInnen zurück gegeben wurden etc. pp. Seine Politik passte den Hegemonialmächten gar nicht. In der KDP sahen sie eine Möglichkeit gegen Kasim vorzugehen.

Trotz Kasims positiver Politik gegenüber KurdInnen befiehlt Mele Mustafa Barzanî, Kasim anzugreifen. Warum? Warum nutzt Barzanî hier nicht die Möglichkeit für KurdInnen die Autonomiebestrebungen zu verwirklichen, mit Kasim gemeinsam zu arbeiten und die irakisch-kurdischen Beziehungen zu stärken? Und das, obwohl Ibrahim Ahmed, Hamza Abdullah und ein Großteil der KDP gegen einen Angriff auf Irak sind? Was klar wird, ist, dass Barzanî nach eigenen Nutzen und vor allem auf Befehl und Perspektive der Hegemonialmächte handelt. Für den Iran ist der Irak der größte Feind. Für Israel ist sowohl Irak eine Gefahr, als auch

Iran. Wem nützt es also am meisten Irak anzugreifen...?

Während der Unruhen und des Chaos im Irak entsteht die Gelegenheit für einen erneuten Militärputsch. Durch diesen kommt Abdüsselam Arif (ein arabischer Nationalist) 1963 an die Macht. Er hat eine strenge Politik gegen die KDP, und zugleich werden die Widersprüche innerhalb der KDP immer größer: Es entsteht eine Front zwischen Barzanî und den Gründungsmitgliedern der KDP. So sind Mele Mustafa und hunderte seiner Anhänger gezwungen zu fliehen. Und wohin? In den Iran. Unter welcher Bedingung dürfen sie dort bleiben? Barzanî und die KDP sollen dafür sorgen, dass jegliche revolutionäre Bewegungen in Rojhilatê Kurdistanê (Ost-Kurdistan) zerstört werden. Im Gegenzug wird Iran die KDP unterstützen. Barzanî verkauft sich, verkauft den Freiheitskampf der KurdInnen für die eigene Macht! Isa Peyam ist ein Mann, der für den Schah und für den iranischen Geheimdienst (SAVAK) gearbeitet hat. Er selbst berichtet in seinem Buch folgendes:

„Der Schah befiehlt mir zu Mele Mustafa Barzanî zu gehen. Ich ging zu ihm und sagte: ‚Wir sind bereit den Kurden zu helfen‘. Wir gaben ihnen tausende Waffen und eine Million Kugeln (Munition) und 30.000 Soldaten, für den Kampf gegen den Irak. Mele Mustafa fragte: ‚Was für einen Nutzen habe ich davon?‘ daraufhin überwies der Iran große Mengen an Geld an Barzanîs Bankkonto in der Schweiz. Außerdem schreibt Peyam in seinem Buch:

„Soweit ich Barzanî kennen-

gelernt habe, hat er keinen Glauben in sich oder in die kurdische Frage. Das was ihn interessiert, ist sein Nutzen, Gewinn und Wirtschaft.“

Massaker an kurdischen Revolutionären

Nachdem der Iran begann Barzanî zu unterstützen, begannen auch direkte Angriffe gegen KDP-I, gegen kurdische Kommunisten und Revolutionäre! Barzanî und die KDP, gewann die Kontrolle über Mele Mustafa, drohte den Peşmerge Einheiten der KDP-I (Komala), sodass diese bis nach Başûr flohen. Hier eine Liste von einigen (!) dreckigen Machenschaften der Barzanîs:

- Es gab ein Komitee zur Befreiung Ost-Kurdistans unter dem Namen ‚Revolutionäres Führungskomitee‘. Dieses bestand aus Süleyman Muînî, İsmail Xerîbzade, Mele Aware und Mihoy Herkî. Diese wollen aus Qendîl nach Rojhilat zurück, um gegen das iranische Regime bewaffnete Aktionen zu machen. KDP erfährt schnell davon und greift die Gruppe an. Der einzige der überlebt, ist Süleyman Muînî. Dieser kapituliert gegenüber der KDP. Die KDP zwingt ihn sich auch dem Iran zu unterwerfen, doch Muînî akzeptiert das nicht, und wird von KDP Peşmerges umgebracht. Seine Leiche wird einen Tag lang in Rojhilat in Piranşar öffentlich zur Show gestellt.

Das selbe wird auch in Mahabad mit seiner Leiche gemacht.

- Nachdem Mela Awarê umgebracht wurde, ging eine Gruppe von 8 Peşmerges, darunter Salih Lacanî, zu Barzanî. Sie wurden sofort dem Iran ausgeliefert, dieser hat sie hingerichtet.
- 1967 werden Surî Mihemed Delaweyî und einige Hizba Demokrat Peşmerges von KDP umgebracht.
- Im gleichen Jahr wird Mela Rehîmê Wertî (Mitglied des Zentralkomitees der Hizba Demokrat) von Mistefa Barzanî festgenommen. Auch er wird gezwungen, sich dem Schah zu unterwerfen. Weil er das nicht tut, wird er einem Kugelhael der KDP-Peşmerges ausgesetzt.
- Weitere Revolutionäre

wie Siware Sekirî, Eskender Elî, Mihemed Muimînî, Hebîb Ebûbeir, Cefer Ebubekir, Munteqimî Qazî und Dilşan Resul wurden auf Befehl Barzanîs hingerichtet und dem Iran ausgeliefert.

- Sait Elçi und Sait Kirmizitoprak (Doktor Şivan) sind zwei wichtige Vorreiter der KDP-Türkei (gegründet 1965 von Faik Bucak). Während Sait Elçi das Ziel eines Autonomiegebiets für Nord-Kurdistan hatte, strebte es Doktor Şivan an, ein unabhängiges Kurdistan zu gründen. Doktor Şivan hat solch eine Weitsicht, dass er vor hatte 1971 einen bewaffneten Kampf zu organisieren. Das sind 13 Jahre bevor die PKK mit

dem bewaffneten Kampf begann! Als sowohl Sait Elçi als auch Doktor Şivan seitens des türkischen Staates verfolgt werden, fliehen sie nach Südkurdistan, nach Başûr. Dort möchte Sait Elçi Doktor Şivan treffen. Doch KDP bringt Sait Elçi um, verbreitet aber das Gerücht, dass Doktor Şivan ihn umgebracht hätte. Daraufhin startet Barzanî ein Gerichtsverfahren gegen Doktor Şivan. Er wird als Schuldig erklärt und mit einem Gerichtsbeschluss hingerichtet!

- Mele Mustafa Barzanî äußert in einem Brief vom 14. Februar 1977 an US-Vertreter seine Vorwürfe gegenüber der USA: „Wir Kurden haben uns im Vertrauen auf das Ehrenwort der USA und des Iran dem Feind (Irak) gestellt und ihn bekämpft... Wo ist die uns als Belohnung versprochene Autonomie? Herr Präsident, die Kurden erwarten von mir die versprochene Belohnung. Ich auch, Herr

Präsident, ich warte auf Sie. Meine Leute setzen ihr ganzes Vertrauen und ihre Hoffnung auf mich, jetzt setze ich diese Hoffnung auf Sie.“ Wir können ganz klar entnehmen, dass Barzanî sich den Hegemonialmächten beugt, für sie arbeitet, für sie den Krieg gegen den Irak anführt. In dem Krieg zwischen Irak und Südkurdistan, ist nicht nur Saddam Hussein ein Aggressor, sondern Barzanî höchstpersönlich. Schauen wir uns einen Teil vom Brief Saddam Husseins an Barzanî vom 04. Juli 1972 an. Denn dieser Brief beleuchtet die Beziehungen zwischen Barzanî und den Kolonialmächten noch deutlicher: „Lieber Abu Idris (Mele Mustafa), mein Bruder, [...] Ich bitte Sie, genau darüber nachzudenken: Was werden die amerikanische, bri-

tische und iranische Regierung euch, uns und insbesondere Ihnen persönlich antun, wenn ihr momentaner Zweck mit Ihnen beendet ist? Was sie wollen, ist nicht im Interesse des kurdischen Volkes. Ebenso geben sie sich nicht mit einem Krieg zufrieden, der zur Teilung der Kurden (dem Verlassen des Irak) führte; im Gegenteil, sie wollen einen Krieg, der niemals enden wird. Ihr Wunsch ist, wie wir immer definiert und erklärt haben, die Auslöschung des kurdischen Volkes und dann den Sturz der Regierung von Bagdad, gefolgt von der Machtübernahme von Kräften, die ihnen nahe stehen, und schließlich als Ergebnis als umfassende Vereinbarung, werden sie euch zermalmen, bis ihr vollständig zerstört seid. Wir vermuten, dass es so sein wird. Diese Visionen und Vorhersagen sind keine pauschalen Dinge [...] Was ich jedoch mit diesem Brief meine, ist

***Barzanî
verkauft sich,
verkauft den
Freiheitskampf der
KurdInnen für die
eigene Macht!***

Folgendes: Lassen Sie sich nicht durch unrealistische, emotionale Träume und Faktoren davon ablenken, manchmal die Wahrheit zu vergessen...“ (Mesud Barzani, Barzani and the Kurdish Freedom Movement, von Eyub Barzanî Arabische Ausgabe, S. 835.)

- 1979 stirbt Mele Mustafa Barzanî, und sein Sohn Mesûd Barzanî übernimmt die Leitung der KDP. Dieses Jahr geschieht zugleich die ‚Islamische Revolution Irans‘ und Ajatollah Chomeini kommt an die Macht. Damit endet die Monarchie des Schahs und die Barzanîs fürchten um ihre Beziehungen – also die Unterstützung des Irans. Noch im selben Jahr traf sich Mele Mustafa mit Chomeini in Paris. Anschließend sorgt Barzanî bis 1982 dafür, dass revolutionäre Kräfte in Ost-Kurdistan liquidiert werden. Hizbi Demokrat und Komala werden aus den Städten, und sogar aus Ost-Kurdistan, vertrieben.

Ihre Funktion ist Antirevolution

Es gibt noch viele weitere Angriffe, Genozide, und Hindernisse für die Freiheit der KurdInnen, für die Barzanî verantwortlich ist. Denn Barzanî ist keine Partei der KurdInnen. Es ist die Partei eines Mele Mustafa, die gierig sind nach Macht, Geld und Eigentum. Dafür haben sie sich teils dem Iran verkauft, teils den westlichen Mächten. Für sie gibt es kein Gewissen, keine Grenzen, sondern nur Eigennutz und Habgier. Wo auch immer revolutionäre Persönlichkeiten, alternative Bewegungen, Kämpfe für eine wahre Autonomie Kurdistans entstehen – dort greift Barzanî an. Denn der Barzanî Clan und die, von ihr eingekommene KDP, ist eine Kontra-Partei, ist eine feindliche Macht. Ihre Funktion ist Antirevolution. Und das bis heute. Doch es gibt eine Partei, die

wirklich für ein freies, autonomes Kurdistan kämpft, und das ist die PKK. Daher ist auch die PKK der größte Dorn im Auge der Barzanîs. Die Angriffe auf die Freiheitsbewegung haben sich seit dem April zugespitzt, doch auch schon zuvor hat der Barzanî Clan den Freiheitskampf massiv angegriffen. Das wollen wir uns im zweiten Teil des Textes genauer anschauen.

Was uns in Teil II erwartet:

- Gründung der Südkurdischen Regierung
- KDP-YNK-PKK Krieg
- Hewlêr Genozid
- Entstehung ENKS
- Dreckige Spiele in Rojava
- Şengal
- Blutige Zusammenarbeit mit dem faschistischen türkischen Regime

ZAP

SENİN BENİM HEPİMİZİN SAVAŞI

Zap'ta çağın en vahşi ve amansız savaşıyla karşı karşıyayız. Herkesin gözleri önünde ve neredeyse bir dizi film gibi günlük canlı yayından izlenen bir özgürlük savaşını izliyoruz. "Peki Zap savaşı neyin savaşıdır" Sorusuyla başlayalım ve cevaplamaya başlayalım:

Zap savaşı Kürdistan özgürlük mücadelesi ve 21 yüzyıl modern gerillası ile Türk faşizmi şahsında kapitalist modernite arasında yaşanan büyük bir savaştır. Neden bu tanımlamalar ile başlıyorum?

Zap'ta savaşan PKK gerillası Demokratik Modernite paradigmasını temsil eden ideolojik ve felsefik olarak özgürlükçü ve demokratik sosyalizmi temsil

eden Enternasyonalist bilinç ve ruhla donanmış bir Gerilla.

Zap'taki savaş; Zagrosların, Kürdistan'ın engin dağlarını koruyan Kürdistan demokratik uluslaşmasını yaratmaya çalışan ve bu uğurda fedaileşen

Kürdistan Egîd ve Zilanlarının savaşı.

Zap'ta yaşanan savaş; Ortadoğu Demokratik Halklar Federasyonu'nun Kürt, Arap, Ermeni, Süryani, Türk, Fars halklarının çocuklarının ortak savunma gücünün savaşı. Bêritan ruhu ile gerici işbirlikçi hain Enkidulara karşı Tanrıça İnanaların savaşı.

Zap savaşı; barbar ve vahşi, insanlıktan nasibini almamış Turancı faşist Türk soykırımçı çetelerine, DAİŞ çetelerine, hain-çağş ve koruculara karşı özgür insanın kendini savunma ve direniş savaşı.

Zap savaşı; soykırım

kıs-kacına alınarak yok edilmek istenen 15 bin yıllık Aryen Kùltürüne tarihine en kadim insanlık değerlerine, İbrahimi inançlara mirasına saldırılara direnme savaşı.

Zap savaşı; Ortadoğu halklarına 600 yıl boyunca kan kusturan soykırımcı, yayılcı vahşetini sürdürmek isteyen neo Osmanlıcı Erdoğa-Bahçeli faşizmine karşı Kürt ve Arap

halkları başta olmak üzere Ermeni, Süryani tüm kadim Ortadoğu halklarının özgürlük savaşı.

Zap savaşı; özgür insanın vahşet ve faşizme karşı savaşı; senin, benim, hepimizin savaşı.

Avrupa'nın DAİŞ çetelerine karşı ortak, enternasyonalizm savaşı.

Önder APO'nun büyük felsefik zihniyet ve vicdan devrimi

temelinde ahlaki politik toplumsal devrimlerinin somutlaşarak zirveleştiği savaş.

Zap savaşı; 5 bin yıllık erkek egemenlikli zihniyete karşı Kadın özgürlükçü felsefe ile ana tanrıçaların, İştâr'ın iktidarcı, gaspçı Marduklara karşı savaşı. Dünyanın en yenilmez fedai kadınları YJA STAR gerillalarının Kurojahro'da ölümsüzleşen Mizgîn Ronahî'nin kahramanlığında dile geldiği savaş.

Mizgîn Rohanî'nin "Zagroslarda ve Zap'ta insanlığın mirasını temsil ediyoruz, taşın toprağın suyun dağlardaki eskide yaşamış her canlının, insanların sesleri yankılanıyor onları yürekte ve ruhta işitiyorum onu her ne pahasına olursa koruyacağız" dediği savaş.

Bu kadar büyük, bu kadar anlamlı bir savaşı verenlerin ruhların derinliklerine seslenen sözlerinin ve türküsünün ve gözlerindeki parıltının mesajlarını anlamak ve hissetmek kendine insanım ve devrimciyim ve Kürdistanlıyım diyen herkese yeter...

Zap'ta ve Kobanê'de kalan bir savaş gazisi olarak zihnimle ruhumla yüreğimin en derinliklerinde hissettiğim bu duygularla içim içime sığmıyor. "Keşke Zap'ta bir mevzide onların yanlarında olabilsem" diyerek içim içimi kemirirken bunları yazıyorum..Tekerekli sandalyede

olmasam o özgürlük dağlarında olmak için bir saniye bile zaman kaybetmezdim. Orada olmaktan daha yüce ne olabilir ki bu yaşamda?

Yine Zap tarihçesini ve savaşını günlük olara yazıyor ve anlatmaya çalışıyorum. Zap, bağırdan bir tarihi barındırıyor. İnsanlığın gizemli tüm

Yüce özgürlük ütopyaları ve amaçları olanların, her çeşit silaha ve bombaya kimyasal gaza karşı insan iradesinin cesaretinin zirveleştiği amansız Zap savaşı zafere kilitlenen APOcuların savaşıdır

tarihi hazinelerini, kutsallarını barındırıyor. Onu talancılar-
dan ve işgalcilerden korumak
,Werxelê, Mamreşo, Gire sor
ve Zendura'daki Serhatlar ve
Cumaliler gibi büyük özgürlük
ideallerine, inancına, iradesine
ve ruhuna sahip olmayı gerek-
tiriyor.

Yüce özgürlük ütopyaları ve
amaçları olanların, her çeşit si-
lahla ve bombaya kimyasal gaza
karşı insan iradesinin cesare-
tinin zirvelediği amansız Zap
savaşı zafere kilitlenen APOcu-
ların savaşıdır.

Zap savaşı devrimcileri faşizme karşı gerçek savaşa çağırıyor

Kürdistanı soykırım kaskacın-
dan kurtarmak ve savunmak
için başta gençliği ama herkesi
çağırıyor. Bu büyük savaşa, var-
lık yokluk savaşına katılmaya
çağırıyor.

Soykırımı uğratılmak ve
yok edilmek istenen Kürt hal-
kı PKK ve Gerilla öncülüğün-
de başta DAİŞ vahşetine karşı

tüm insanlığı savunmak için
Kobanê'de savaştı, Suriye ve
Irak'ta Kürdistan'da savaştı.
Ödediği bedel ve kazandığı za-
ferlerle insanlığın yüreğinde,
vicdanında yer edindi.

Şimdi de başta Kürdistan
gençleri olarak Kobanê direniş
ruhuyla DAİŞ'in arkasındaki
Erdoğan ve Bahçeli faşizminin
neo Osmanlıcı saldırganlığına
karşı savaşa, seferberliğe katıl-
ma zamanı. Devrimler gecik-
me kabul etmez. Bugün hemen
şimdi, çünkü yarın geç olur de-
nilir. İşte Zap'ta direnen HPG
ve YJA Star gerillaları anın,
zamanın ruhunu okuyarak 3.
Dünya Savaşının merkezi olan
Kürdistan'daki büyük özgür-
lük dilanına katılmaya davet
ediyor. Cesur ve fedai gençlere
çağrı yapıyor.

Tarihin "yürü, kazanacaksın"
dediği bu anda zafer için özgür-
lük savaşında geç olmadan yer
almanın tarihi fırsatı ve şansı
Zap savaşındadır.

Bu büyük savaşta Egît ve Zi-
lan gibi yer almanın zamanıdır.

Werin Cenga Azadiye ham-

lesi ile Rojava Kurdistan'ından
PKK'nin 50. yıldönümünde 50
gencin özgürlük saflarına katıl-
ması bu ruhun seferberlik çağ-
rısına verdiği cevaptır.

Özgürlük zamanı hamlesi ile
faşizmi Zap'ta nihai yenilgiye
uğratma zamanıdır.

"Sonuç ne olursa olsun, son
muhteşem olacak" diyen Çi-
yager ve Zeryan ruhuna sahip
olma zamanıdır.

Zaman "ya seni özgür yaşa-
yacağım ya da asla köle yaşamı
kabul etmeyeceğim" denilen
zamandır.

Özgür Önderlik ve Özgür
Kürdistan'ı Yaratma Zamanı
hamlesine katılmak özgürlük
ruhuna sahip olmayı gerektirir.
"Özgürlük zamanı" dediği-
miz zaman şimdidir. Zap şimdi
seni, beni, hepimizi bekliyor...

O zaman şimdi yürüyelim;
kazanacağız ama mutlaka ka-
zanacağız....

**Devrimci Selam ve saygılar ile
Savaş Gazisi
SEFKAN KOBANÊ**

●●●

KARAR VERİ!

Önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığın süre içerisinde ne yaptığındır.” Demişti sosyalist gençliğin cesur devrimcisi Deniz Gezmiş.

Devrimci çizginin büyük önderi Önder APO “Ey zaman ya seni doğru yaşayacağım ya da seni yaşanmamış sayacağım” dedi.

Dünyanın neresinde olursa olsun tüm devrimcilerin zaman mefhumu için belirttikleri aynı

liyle. Dolayısıyla insanlık özü, aynı anlama gelmek üzere, anlamlı arayışın ne olduğu ve nasıl yaşanacağı konusunda kafa yormuş, emek ve çaba sarf etmiş, bunun için mücadele içerisinde olmuştur.

Kapitalist sistemin insanları robotlaştırmaya çalıştığı bu zamanlarda bu arayış birçok kişiye anlamsız gelebilir. Fakat biz de hemen şunu söyleriz; arayış insan olma arayışıdır ve bu en anlamlı arayıştır.

Zira doğru, hakiki, özlü veya anlamlı, artık nasıl tanımlarsanız, yaşam insanca yaşamdır.

Evrende yaşayan tüm canlılar sadece ve sadece kendi özüne göre yaşamak ister. Bu

bir doğa kanunudur. Çünkü başkası gibi yaşarsan o zaman kendin olmaktan çıkarsın ki bu canlılar alemindeki en onursuz durumu ifade eder.

Tüm canlıların son halkası olması hasebiyle, canlılığın tüm özelliklerinin toplamı olan insan için bu hakikat geçerlidir. Onurlu, özgür, anlamlı yaşam, insanın ve insan toplumsallığının kendi özüne ve özelliklerine göre yaşamasından geçer.

Bu genel doğru ile şuraya gelmek istiyoruz. Özgür ve onurlu yaşam özüne göre yaşam olduğuna göre Kürt halkının en temel varlık özelliklerinden vazgeçmesini dayatmak faşizm anlamına gelir. Bu dayatmayı kabul etmek ise açıkça kendine ve üyesi olduğun toplumsallığa ihanet anlamına gelir. Onurlu ve anlamlı yaşam ise bu dayatmayı kabul etmemek, buna karşı direnmektir. Bu kadar açık ve net...

minvaldedir. Neden?

Yaşam konusu elbette ki felsefi bir konu. Felsefe, tükenmez arayış tutkusu olduğuna göre, İnsanlık serüveninin başlangıcından günümüze, yaşamın ne olduğu, nasıl yaşanması gerektiği üzerine arayışlar olmuştur. Bu arayış tarihin hiçbir anında bile kesintiye uğramamıştır.

Bu arayışa hakikat arayışı demek daha doğru olur. Hakikat, öz-cevher demektir en kısa ha-

Basit yaşam alışkanlıklarına tenezzül
etmeyip özgür yaşam direnişçileri
tarihinde iz bırakmak isteyen,
dahası çoktan bu şekilde
etkide bulunmuş
yılmaz devrimcilerdir gerillalar

Dolayısıyla nasıl yaşamalı sorusuna cevap, eğer özgür yaşam isteniyorsa, ihanet dayatmalarına karşı tek kelimeyle direniştir. Nitekim yer kürede, tarihten bu yana en onurlu ve özgür insanlar direnen insanlar olmuştur. Ve direnen insanlar asla tükenmemiştir.

Anlamlı yaşam aşıkları

Kürdistan'ın kutsal dağlarında direnen gerilla, işte özgür yaşamda karar kılmış, anlamlı yaşam aşıklarıdır. Basit yaşam alışkanlıklarına tenezzül etmeyip özgür yaşam direnişçileri tarihinde iz bırakmak isteyen, dahası çoktan bu şekilde etkide bulunmuş yılmaz devrimciler-

dir gerillalar.

Gerillalar yüreği büyük, düşüncesi derin, insan, doğa, halk ve ülke sevgisini tutku düzeyinde yaşayan ve yaşatan hakikat savaşçılarıdır.

Ama aynı zamanda intikam duygusu ile insanlık düşmanlarına amansız düşmandır gerilla. Bir dönemin değil her anın devrimcileridirler. Dolayısıyla gerillalar yeryüzünün en onur-

lu insanlarıdır. Zaten gerillanın Kürt halkı ve tüm halklar içerisinde bu denli saygı ve sevgi görmesi bundandır.

Büyük direnişçi Mazlum Doğan bu nedenle, Diyarbakır Zından'ı işkencehanesinde, zalimin yüzüne "Yaşamak direnmektir" şamarını indirdi.

Şimdi soru şu; karakteri gereği arayışçı olan, bu dünyada bir fark yaratmak isteyen gençlik sıradan, en anlamsız yaşamımı tercih edecek veya uzun ve anlamsız yaşamaktansa anlamlı yaşamakta mı ısrar edecek. Bu sorunun daha açık şekli şu; kölece yaşamaya mı razı olacak yoksa özgür yaşamda mı ısrar edecek. Cevap ikincisi ise o halde eyleme geçme zamanıdır. Zira özgürlük eylem gerektirir.

Direnen geçliğin sloganı ile ifade etmek gerekirse; hemen, her yerde düşmana karşı gerilla

tarzı ile savaşmak için;

**LI DIJÎ XIYANET Û
DAGIRKERİYÊ
WERIN CENGA AZADIYÊ**

WAS PASSIERT IN ŞENGAL? -

Wer immer uns angreift, wird unseren Widerstand erleben

Şengal kennen viele wahrscheinlich erst seit 2014 aus den kurdischen Medien, als dort vom IS angegriffen wurde. Wir haben die Bilder der Frauen und Kinder in IS-Gefangenschaft noch immer vor Augen. Wir denken an die Verschleppung, Vergewaltigung, Ermordung, Versklavung und Zwangskonvertierung der ezidischen Frauen und Mädchen.

Wir denken an die Flucht auf die Şengalberge, in der Menschen vor Hunger und Durst gestorben sind. Wir denken an die Massengräber der Menschen, die vom IS ermordet wurden und die Zerstörung der heiligen Tempel. Das endlos scheinende Leid der ezidischen Gesellschaft.

Wir wissen, dass es ohne die Selbstverteidigungseinheiten wie der YBŞ und YJŞ nicht gelungen wäre Şengal zu befreien und nach dem Paradigma von

Rêber APO neu aufzubauen. Uns sollte es bewusst sein, dass es ohne die Şehîds, die ohne zu Zögern, gegen den bestialischen IS Widerstand geleistet haben, nicht möglich gewesen wäre, so viele ezidische Frauen und Mädchen zu retten!

Şengal ist allen ein Dorn im Auge!

Seit der Befreiung wird in Şengal die basisdemokratische, frauenbefreiende und ökologisch gerechte Selbstverwaltung und Selbstverteidigung aufgebaut. Nach der Befreiung durch die Kräfte der PKK haben die Frauen und Jugendlichen Şengals angefangen, sich im Rahmen des Paradigmas zu organisieren. Wenn wir das hören, dann sind wir alle erfreut, aber damit endet es leider nicht. Die Selbstverwaltung Şengals ist allen kapitalistischen und im-

perialistischen Nationalstaaten ein Dorn im Auge. Mit allen Mitteln wird versucht, die ezidische Gesellschaft zu vernichten. Aber warum?

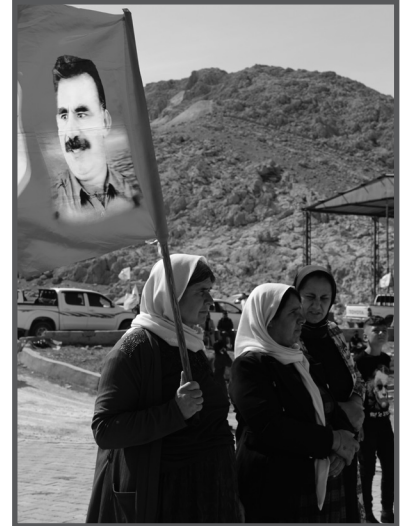
Seit dem 18.04, wenige Stunden nachdem der türkische Staat seine Angriff auf Südkurdistan begann, attackierten irakische Einheiten einen Kontrollpunkt der Asayîşa Êzîdxanê (Innere Sicherheitskräfte).

Am 02.05. startete der Großangriff der irakischen Armee auf Şengal, bei dem Panzereinheiten, schwere Waffen und Kampfhubschrauber gegen die EzidInnen eingesetzt wur-

den. Mehr als 600 Familien und über 3500 Menschen flüchteten vor den Angriffen.

Wenn wir genau beobachten und analysieren, dann fällt uns auf, dass zeitgleich der türkische Staat seine Invasion auf Südkurdistan beginnt und die irakische Armee Şengal angreift. Das zeigt uns, die Kooperation der irakischen Regierung mit dem türkischen Staat. Der Pakt vom Oktober 2020 der Zentralregierung Bagdad, als

auch der kurdischen Regionalregierung (KDP) in Hewler mit dem türkischen Staat, welcher den Fortschritt in Şengal, also die Selbstverwaltung und Selbstverteidigung, zerstören soll. Es war schon damals die KDP, die die ezidische Bevölkerung schon 2014 schutzlos dem IS überließ. Es ist auch heute KDP auf der Seite der Besatzer, die versuchen Kurdistans zu erobern.

Welche Rolle spielen wir bei den aktuellen Angriffen auf Şengal?

Der Angriff auf Şengal ist ein Angriff auf uns alle! Wir sind vielleicht fern von der Heimat, aber der Angriff zielt nicht nur auf den Ort Şengal ab, sondern auf die gesamte ezidische Gesellschaft. Auf alle, in denen durch das Paradigma von Rêber APO, die Hoffnung auf ein neues Leben erweckt wurde. Es ist ein Vernichtungskrieg gegen die Revolution!

Also ist es sehr wichtig sich bewusst zu werden, dass wenn unsere Heimat angegriffen

wird, unsere Existenz angegriffen wird. Vor allem historische und heilige Orte wie Şengal, sollen das kollektive Gedächtnis löschen. Es sind Angriffe, die sich in erster Linie gegen die Befreiung der Frau richten.

Wir erinnern uns alle noch an die Zeit 2014 zurück. In dieser Zeit wurde tagtäglich protestiert, es wurden Demonstrationen organisiert und alle gingen gemeinsam auf die Straßen. Was wäre, wenn niemand auf die Straßen gegangen wäre? Was wäre wenn zu der Zeit die Ezidinnen und Eziden in der

Diaspora nichts getan hätten? Stell dir vor, damals hätten wir nichts dagegen getan, was würden wir dann heute sagen?

Wenn alle geschwiegen hätten, dann hätten wir den Feind gestärkt! Zusehen, zuhören und schweigen sind Mittel der speziellen Kriegsführung. Auch die Deutsche Regierung unterstützt die Angriffe auf Şengal, durch die enge Beziehung zum türkischen Staat.

Wir sind auch hier den Angriffen des Staates ausgesetzt, in denen versucht wird uns tagtäglich von unserer

Heimat und Identität zu entfremden. Hier wird ein Assimilierungskrieg geführt. Denn Entfremdung der Heimat, bedeutet sein Selbst zu verlieren. Und wir werden erst schwach und unterworfen, wenn wir nicht mehr wissen, wer wir sind.

Unsere Rolle hier in der Diaspora ist es, uns zu organisieren und gegen die Angriffe je-

junge Frauen die besten Voraussetzungen Revolutionärinnen zu werden. Sich als Frauen zu organisieren, ist die größte Rache am Feind. Die größte Rache an dem IS, die größte Rache gegenüber den Angriffen auf Şengal. Sich als ezidische junge Frau zu organisieren, bedeutet die Şehîds nicht zu vergessen und die ezidischen Frauen und

Heimat, den Aufbau der Selbstverwaltungsstrukturen und den Kampf, der geführt wird. Hier wird es auch endlich Zeit für Veränderungen! Wenn der Vernichtungskrieg weiter geht und der Feind damit erfolgreich ist, haben wir überall; auch hier verloren, aber werden wir eine Antwort, so können sie uns niemals besiegen!

SICH ALS FRAUEN ZU ORGANISIEREN, IST DIE GRÖßTE RACHE AM FEIND. DIE GRÖßTE RACHE AN DEM IS, DIE GRÖßTE RACHE GEGENÜBER DEN ANGRIFFEN AUF ŞENGAL

den Tag Widerstand zu leisten, die Menschen darüber aufzuklären und durch Aktionen eine große mediale Aufmerksamkeit zu erlangen.

Wir haben die Verantwortung uns, sowohl in der Heimat als auch in der Diaspora, zu verteidigen. Um uns verteidigen zu können, braucht es mehr als nur die Motivation. Als Ezidinnen und Eziden müssen wir uns bilden. Wenn wir uns bilden, kommen wir unserer Identität, unserer Heimat und Kultur näher. Dadurch kommen wir uns näher, wir lernen uns und unsere Geschichte kennen. So werden wir uns vor allen verteidigen können und die beste Antwort auf diese Angriffe sein!

Wie müssen sich vor allem junge ezidische Frauen in so einer Zeit organisieren?

Wir als junge ezidische Frauen nehmen in so einer Zeit eine besondere Rolle ein! In der Revolution, spielen die Frauen die Vorreiterrolle! Durch die blutige Geschichte der ezidischen Gesellschaft haben ezidische

Mädchen, die in IS Gefangenschaft waren und immer noch sind, zu rächen! In so einer Zeit müssen wir ezidische junge Frauen uns mit Entschlossenheit und Mut organisieren und gemeinsam, gegen jegliche Angriffe kämpfen. Zusammen sind wir stark! Wir als junge Frauen haben eine enorme Kraft! Hier in der Diaspora ist es eine unserer Aufgaben, uns zu organisieren, uns überall mit ezidischen Frauen zu vernetzen, und uns zu bilden, um gegen den Assimilierungskrieg Widerstand zu leisten. Die ezidische Gesellschaft muss sich jetzt überall organisieren und dabei spielen wir als ezidische junge Frauen die wichtigste Rolle. Denn unsere Kraft wird die Frauen verbinden! Nur so, werden wir zu einer Antwort. Wenn wir uns als ezidische Frauen bilden, organisieren und aktiv werden, dann können wir überall Aufklärungsarbeit leisten, den Widerstand in der Heimat unterstützen und selber ein Teil des Revolutionären Volkskampfes werden. Wir sehen die Entwicklungen in der

„Unsere Errungenschaften sind unsere rote Linie“

So wie Dayê Kinê (eine Mutter aus Şengal) sagte: „Alle Eziden, ob jung oder alt, Mann oder Frau, müssen sich erheben. Wenn wir sterben, dann mit Würde. Jahrhunderte lang wird versucht unser Dasein zu vernichten. Jahrhunderte lang haben wir, als die ezidische Gesellschaft, dagegen großen Widerstand geleistet. Mit unseren Vorreitern wie Şehîd Berîvan, Şehîd Mam Zekî, Şehîd Mam Beşîr, Şehîd Egîd Civyan und vielen weiteren FreundInnen, wurden so viele Errungenschaften geschaffen, die zu unserer roten Linie geworden sind. In allem was heute aufgebaut ist, steckt der Fleiß der Şehîds, deswegen müssen wir diese Errungenschaften auch bis zum Ende unseres Lebens verteidigen.“ ●●●

Kültürel Soykırımın Pençesinde Olmak

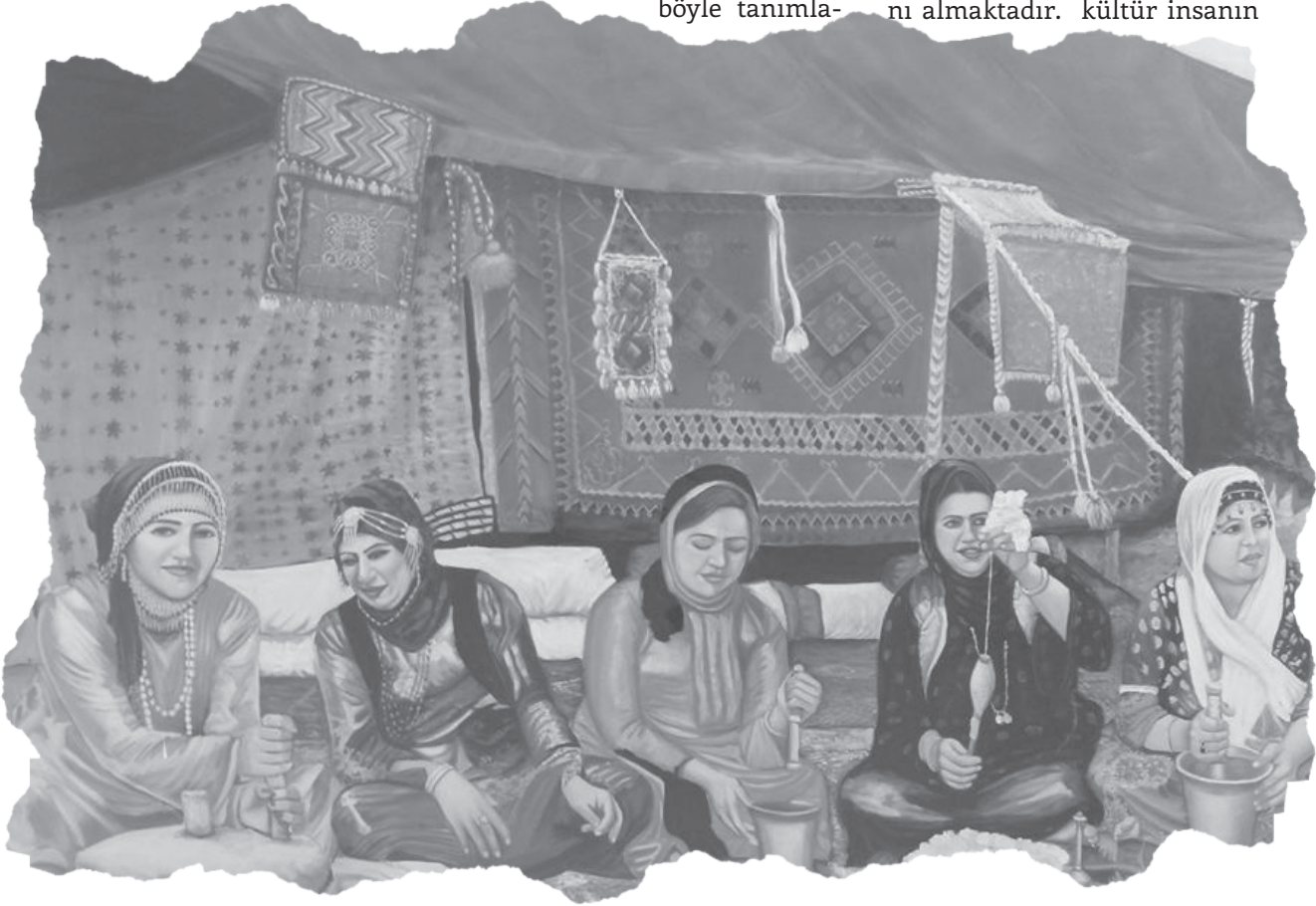
Dar anlamda kültür bir toplumun zihniyetini, düşünme kalıplarını, dilini ifadelendirirken, geniş anlamda buna maddi birikimlerinin de (ihtiyaçları gideren tüm araç gereçler, besin üretme, saklama, dönüştürme biçimleri, ulaşım, savunma, tapınma, güzellik araçlarının toplamı) eklenmesini ifade eder.

Önder APO kültürü kısaca böyle değerlendirmişti ve bu

çerçevede beşinci savunmanın başlığını kültürel soykırımın pencesindeki Bir Halkı Savunmak olarak adlandırdı. Günümüze ayna tutan bu değerlendirmelerden yola çıkarsak bir halk için kültür ne anlam ifade etmektedir?

Kültür direkt insanla ilişkili bir şeydir. Örneğin bir taş, insana rağmen tanımlanabilir. Toprak insana rağmen tanımlanabilir. Suyu ve ağaçları böyle tanımla-

mak mümkündür. Nihayetinde yeryüzündeki varlıklardır bunlar. Hayvanları da böyle tanımlayabiliriz. Ama kültür denildiğinde, insanla tanımlama zorunluluğu ortaya çıkıyor. İnsan olgusuyla ilişkilendirilemeyen herhangi bir tanımlama kültürü doğru tanımlamaz. Bu kadar tanımlamanın geliştiriliyor olması da, kültür denilen şeyin çok kapsamlı bir gerçeklik olmasından kaynağını almaktadır. kültür insanın

yarattığı her şeydir. İnsanlaşma olgusunun ele alındığı süreçle başlayan, bunun içinde devam eden, insanlığın yarattığı madde ve manevi her şey kültür denilen olguyu ifade eder. Zaten Önderlikten yaptığımız alıntı irdelendiğinde, kültürden kast edilenin insanın tüm tarihi boyunca yarattığı değerleri olduğu iyi anlaşılır.

İnsanın dünyada yaşamını sürdürebilmesi için karşılması gerek temel ihtiyaçları vardır. İnsanı temel güdülerine

güdülerine düşünce ve duygu gücü ile anlamlı cevap verme çabası bu temelde yarattığı kültürleşme aynı zamanda insanın hayvanlaşmaya karşı verdiği mücadeleyi göstermektedir. Zira güdülere dayalı bir yaşam kapitalizmin yarattığı maymunlaşmaya yol açar. İnsanın bu mücadelesi ve bu mücadeleyle yarattıkları ilk kültürleşme olgusudur. Bundan yola çıkarak şunu net bir şekilde belirtebiliriz bir toplumu tarihsel çerçeve boyutunda günümüze

sinin küçük kardeşidir. Araplara göre ise müslüman kardeşidir. Tüm bu tanımlamalardan şu sonuç ortaya çıkıyor egemen zihniyetlerin tanımlamalarına göre Kürtlerin tarih boyunca yarattığı hiç bir değeri yoktur. Yani eksik hatta "olmayan" bir toplumdur. Egemen sistem açısından zaten Kürt diye bir şey yoktur. Türkleştiği, Araplaştığı veya Farslaştığı oranda insan olabiliyor! O zaman bu tanımlamalara bakılırsa, biz kültürsüz ve kimliksiz; o zaman biz yaratımsız, değişip dönüşmeyen bir topluluğuz. Dünya egemen siyasal sistemi açısından da genel hatlarıyla durum budur. Biz de halk olarak kendi kimlik ve kültürümüzle Kürdistan'da yaşamak diğer tüm halklar gibi kendimize bir yaşam alanı kurmak için mücadele ediyoruz. Tarihsel ve toplumsal bir gerçek olarak en kadim kültürlerden biri olan Kürt kültürünün varlığını ve hakikatini ortaya koymaya çalışıyoruz. Bizim büyük haklılığımız da buradan ileri geliyor. Kültürel tanımlama, bir toplumu en objektif tanımlama biçimidir.

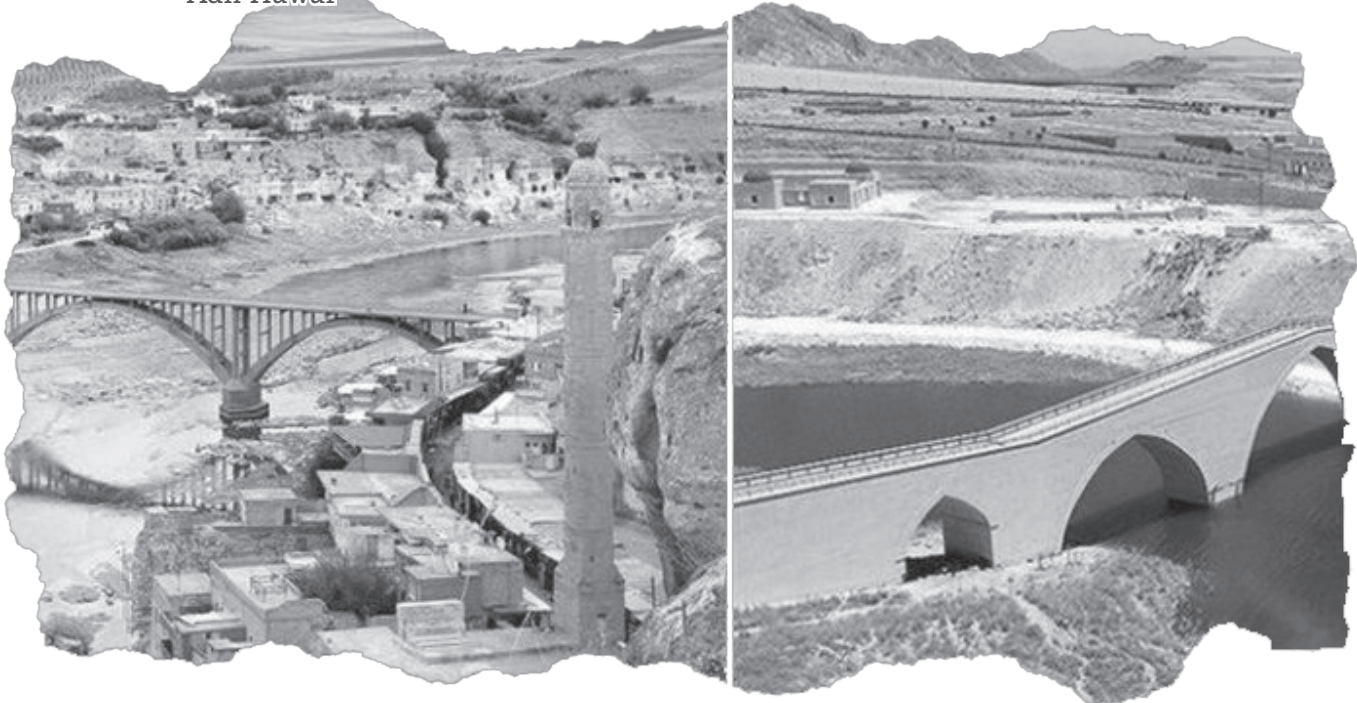
Aslında biz bütün bunları kanıtlamaya çalışıyoruz. Biz buyuz, bir dilimiz vardır, bu dil köklü bir dildir, binlerce yıldır konuşuluyor, hatta tarımın ilk dilidir diyoruz. Kaldı ki, bazı kültür araştırmacıları kültürü tarım devrimiyle başlatırlar. Bu tanımlama genelde büyük oranda kabul ediliyor. O zaman Kürtler kültürleşme anlamında ilk yaratıcı halktır, yani kültürleşmeyi yaratan ilk halktır. Çünkü arkeolojinin tespit ettiğine göre, ilk tarımsal faaliyet, ilk yerleşik yaşam Mezopotamya'da, bugün Kürt denilen

**Tarihsel ve toplumsal
bir gerçek olarak
en kadim kültürlerden
biri olan
Kürt kültürünün
varlığını ve hakikatini
ortaya koymaya çalışıyoruz**

rak açlık korunma ve cinsellik güdüleridir bu güdülerini gidermesi ve temelde örülen yaşam salt biyolojiye dayalı bir yaşam olur ki bu da en basit yaşamdır. Örneğin hayvanlar böyle yaşamaktadır. İnsan böyle bir yaşam öremez bunun için kültür yaratması gerekmektedir. İnsanın güdülerine anlam vererek cevap verme çabası insanın kültür yaratma temellerini atmasına vesile olur. İnsanın

kadar yaşamını sürdürmesi için yarattığı bütün değerlerin onun kültürünü ortaya koyar burada kültür bir halkın kimliği olduğu tespitine varıyoruz.

Biz bu tarihsel temel üzerinde oluşturulan kültür ile Kürtleri tanımlıyoruz. Ama günümüzde herkesin kendisine göre bir Kürt tanımlaması vardır. Egemen Türk, Kürtler için "dağlı Türktür" kendine ait hiç bir şeyi yoktur!. Fars'a göre, Kürt kendi-

toplumun anaları ve ataları tarafından geliştirilmiştir. Bu tanımlama gereğince kültürleşme demek, Kürt anaları ve atalarınca başlatılan toplumsal süreç demektir. Demek ki, o zaman kültürel olarak inkârcıların bize dayattıkları “Siz yoksunuz” yalanının tam tersi bir durum ortaya çıkıyor. Biz halk olarak varız. Kültürümüzün de insanlık ailesi içinde ilk ortaya çıkan kültür olması gerçeği vardır. Kürt kültürü için bu çok büyük bir özgünlük ve ayrıcalıktır. Güç kaynağımız bu gerçeği bilince çıkarmamızdan geçer.

Kürt halkı olarak maruz kaldığımız bunca inkar, imha ve asimilasyon politikalarına rağmen nasıl oluyor da bugün hala Ortadoğu’da halklar devrimlerinin öncülüğünü yapıyor ve tüm dünyaya özgürlük tohumlarını serpiştirebiliyoruz?

Dünyada fiziki soykırımlar kadar halklar beyaz soy kırımı yani asimilasyonla kültürel

soykırımlarla day ok edilmiştir. Fiziksel olarak değil asimile olarak yok olan, egemenlerin kültürünü benimsemiş ve artık kendi adıyla değil, egemenin adıyla anılan halklar vardır.

Önderlik ilk çıkışında Kürtlük adına bir yaprak bile kıpırdamıyor tespitinde bulunmuştur. Ama bugün Kürtler dünyada halklar için umut yaratan bir özgürlük rüzgarı estiriyor. Bu da Önder APO’nun ve onun öncülüğünde PKK’nin kendini tarihin süzgecinden geçirip, Özgür Kürt’ü kendinde yaratıp tüm halka mal etmesiyle mümkün olmuştur. Kendi tarihine, kültürüne sahip çıkan bu Kürtlükte kendi yok oluşunu gören faşist Türk Devleti Kütleri son bir hamleyle soykırım pençesine alıp tamamıyla imha etmek istemektedir. Bu temelde Kürdistan’da toplumsal siyasal coğrafi kültürel her yönüyle savaşı tırmandırmaktadır. Kürt halkının tüm değerlerine hunharca bir yok etme saldırısı

içindedir. Hasankef’in sulara gömülmesi, Kürtçe tek bir tabelanın bile bırakılmaması, yurtsever ailelerin katledilmesi, Kürdistan coğrafyasının her şeyiyle talan edilmesi bilinçlenmiş her Kürt’ün zindanlara atılması bu düşmanlığın düzeyini ve tehlikenin büyüklüğünü göstermektedir.

Özellikle;

2015 yılından bugüne kadar uygulanan soykırım konseptini bu temelde iyi anlamak gerekir. 24 nisan 2021 tarihinde Medya Savunma alanlarına yönelik başlatılan işgal saldırısı ve son halkası olarak 17 Nisan 2022’deki başlatılan yeni işgal saldırısı soykırımcı rejimin Kürt’te ait ne varsa yok etmedeki ısrarını göstermektedir.

Faşist Türk aklının bu tür saldırıları 24 Nisan gibi Ermeni soykırımının yıldönümüne, 9 Ekim komplosunu Che Guavera’nın şehadet yıldönümüne

denk getirmesi, Önderliğe yönelik suikastı 6 Mayıs Deniz Gezmişlerin idam gününe, Serêkani'ye saldırıyı 9 Ekime denk getirmesi boşuna değildir.

Pazılın bütün parçalarını birleştirdiğimiz zaman Özgürlük Hareketinin bu savaşın varlık-yokluk savaşı olduğu tespiti net bir şekilde anlaşılacaktır. Zira faşist Türk devleti çöktürme planı çerçevesinde son 7 yıldır Kürt halkını imha etmek için tüm olanaklarını seferber etmiş durumdadır. Bu temelde kendi ülkesini parsel parsel satmış muhalif tek bir ses bırakmamış, kendi halkını sefaletle sürüklemiş durumdadır. Hayat pahalılığından şikayet eden halka "bir kurşun kaç lira biliyor musunuz" diyen faşist şef Erdoğan'ın bu sözleri bu imha konseptinin bir beyanıdır. Son 7 yılı ele aldığımızda Kürdistan'ın doğası talan edilmiş baraj ve hes projeleriyle tarihi değerlerini sulara gömüp kırsal bölgeleri insansızlaştırıp beyaz soykırım yapmıştır. Siyasal alanda tüm halk öncülerini zindana koyup zindanları ölüm evlerine dönüştürmüştür. Halk öncülerini yurtsever aileleri ya katliamdan geçirmiş ya ajanlık dayatıp geçertmiştir. Türkiye'nin bir çok şehrinde Arapça tabelalardan geçilmezken Kürtçe bir tabela bırakmamış, Kürtçe konuşan öğretmenler dahi meslekten atılıp cezalandırılmıştır.

Şehit ailelerine en büyük zulümler yaşatılmış, bu halkın en büyük değerleri olan şehitlerinin kemikleri kaldırımlara gömülmüştür. Kürdistan'da uzman çavuşlar özellikle görevlendirilip genç kadınlar taciz ve tecavüze maruz bırakılmıştır.

Bu sadece son yıllarda yaşanan olayların bir kısmıdır. Bu gibi uygulamaları sayfalarca örnekleyebiliriz. Ancak bütün bu

gerçeğini ortaya koymaktadır. Kuşkusuz buna karşı gerillanın destansı her anı bir romana konu olacak düzeyde bir direni-

Bugün soykırım saldırılarına karşı mücadele etmeyen her kimse o soykırımcının safında yer almaktadır, ona güç vermektedir

kirli ve vahşet uygulamaların rağmen Kürt halkına boyun eğdirememiş ve onu değerlerinden kopartamamıştır. Bunun temel nedeni direniş kültürünü Kemallerden Hayrilerden, bağlılık kültürünü Zilan ve Beritanlardan, ülke sevgisini Atakan ve Reşit Serdarlardan alan ve tüm dünya halklarına özgürlükçü demokratik bir sistem sunan Önder APO'nun ideolojisiyle eğitilen halk gerçekliğine ulaşmış olmasıdır. Kürt halkı Önder APO ve PKK'nin destansı direnişi ile bütünleşmiş ve tüm imha politikalarına karşı bir direniş halindedir.

Pençe operasyonları

Faşist Türk devletinin ve 17 Nisan 2022 yılından medya savunma alanlarına yönelik başlatmış olduğu yeni saldırılar bu savaşın son savaş olacağı

şî vardır. Bu direnişte her kesin özellikle Kürt gençliğinin yer alması gerekmektedir. Zira bugün verilen mücadele bir halkın varlık mücadelesidir. Bugün soykırım saldırılarına karşı mücadele etmeyen her kimse o soykırımcının safında yer almaktadır, ona güç vermektedir. Madem biz halk olarak varız diyoruz bizim temel değerlerimiz kültürümüz dilimiz var, tüm insalık ailesinin bir üyesi olarak biz de varız diyorsak gün soykırımcının pençesini parçalama günüdür. "Artık hiç bir güç kimliğimizi, dilimizi, kültürümüzü inkar etme kudretini kendinde göremeyecektir" şiarıyla direniş alanlarına akalım.

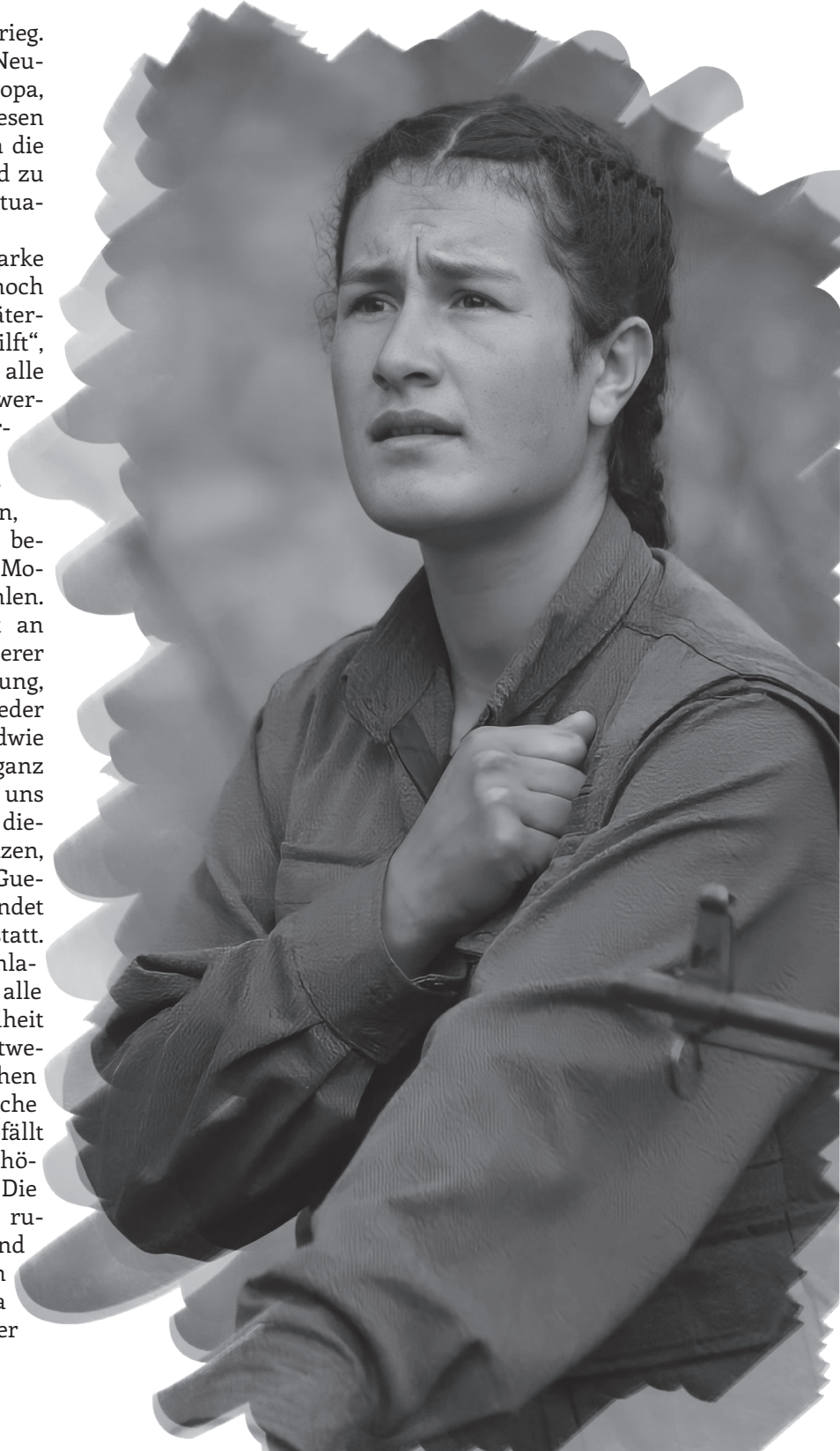

Fedaî sein – einmal und für immer

In Kurdistan herrscht Krieg. Das ist für uns nichts Neues. Wir sind hier in Europa, weit weg von allem. Wir lesen die Nachrichten, wir sehen die Bilder und sprechen ab und zu natürlich auch über die Situation.

„Es gibt schon wieder starke Angriffe“, „Diesmal ist es noch schlimmer, weil die Verräterpartei KDP der Türkei hilft“, „Wie schön wäre es, wenn alle KurdInnen endlich eins werden“, „Ja, die Lage von Kurdistan ist schwer“...

Wenn wir dann die Aktionen von der Guerilla sehen, freuen wir uns. Wir sind beeindruckt von der hohen Moral, die die Hevals ausstrahlen. Wir nehmen sogar selbst an ein, zwei Aktionen in unserer Stadt teil. Eine Kundgebung, eine Demo... und dann wieder nach Hause. Aber irgendwie fühlt sich trotzdem alles ganz weit weg an. Erst wenn wir uns wirklich mit der Realität dieses Krieges auseinandersetzen, geht es uns anders. Die Guerrillas sagen, genau jetzt findet das Finale des Kampfes statt. Entweder wir werden geschlagen oder wir setzen ein für alle Male unser Recht auf Freiheit und Autonomie durch. Entweder der Baum der kurdischen Kultur, Kunst und Sprache wird ein für alle Male gefällt oder er wird bunter und schöner blühen als je zuvor. Die Freundinnen und Freunde rufen immer wieder die Jugend in Europa auf, ihre Rolle im Widerstand zu spielen, da der Kampf für Freiheit hier

und dort eins sind. Diese Phase wirklich in ihrer Tiefe zu verstehen, fällt schwer. Da kommen Fragen auf: Was ist denn unsere Rolle in diesem Kampf? Wie können wir auf die ganzen Angriffe und auf den heldenhaften Widerstand der Guerilla eine Antwort sein? Wir wissen alle, dass unsere Organisation hier nicht reicht. Wie schön es wäre, würden mehr Leute auf die Demos kommen, würden wir mehr Jugendliche kennen, hätten wir mehr Zeit um uns politisch einzusetzen. Wie schön es wäre, wenn ein Aufstand beginnen würde!

Die sind das, nicht wir!

Ja, manchmal haben wir auch negative, hoffnungslose Gedanken. Jedoch müssen wir verstehen, dass das fremde Stimmen sind, die da aus uns sprechen. Das sind die Stimmen der türkischen Medien, die falsche Infos verbreiten. Das sind die Stimmen der Polizei, die uns mit Anzeigen und Abschiebung drohen will. Das sind die Stimmen von Lehrern,

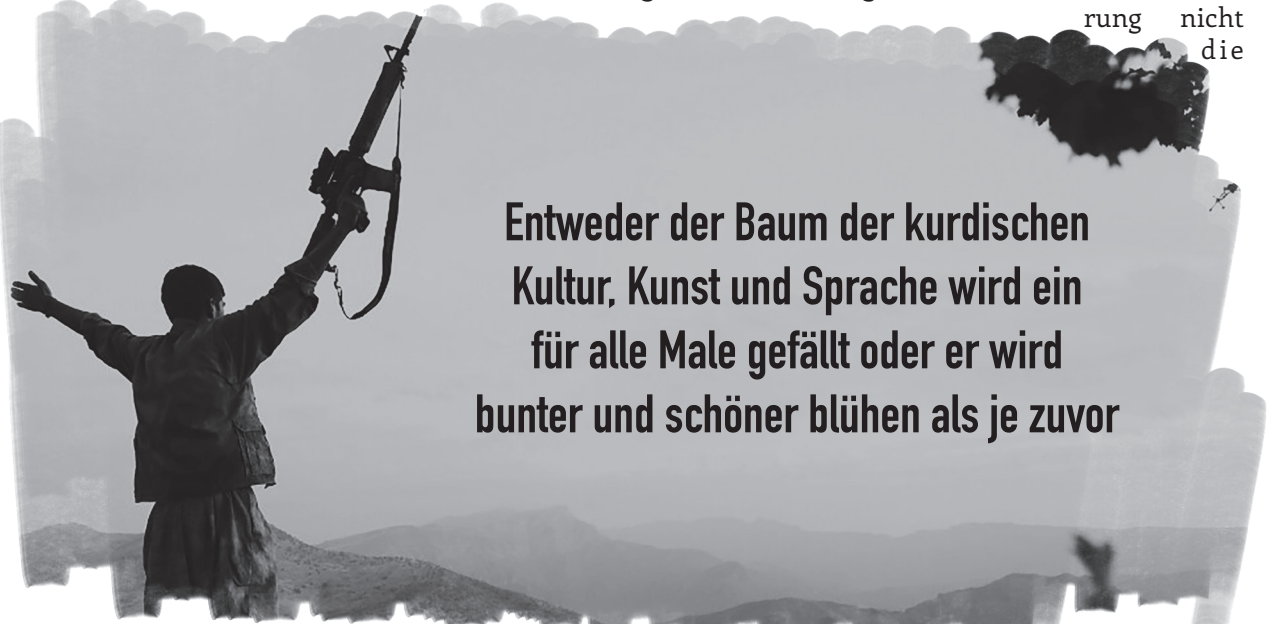
Chefs, die uns als freiwillige Sklaven erziehen wollen. Das sind die Stimmen der Eltern, die uns sagen, dass wir nichts ändern können. Das sind die Stimmen des Kapitalismus, der sagt, dass ein Leben außerhalb vom System gar nicht möglich ist. Das sind die Stimmen des Faschismus, der die kurdische Freiheitsbewegung tot sehen will. Die sind das, nicht wir!

Unsere Freiheitsbewegung entstand vor 50 Jahren nur durch einen einzigen Gedanken, als Rêber APO klar wurde „Kurdistan ist eine Kolonie“. Als Rêber APO dies begriff, nahm er sich vor, von nun bis in die Ewigkeit für die Befreiung der KurdInnen zu kämpfen. Von diesem Moment an dachte er keine Sekunde mehr an seine Vorteile, sondern gab alles für die Freiheit. Er verstand, dass seine persönliche Freiheit in der Freiheit Kurdistans versteckt ist, somit begann der Kampf. Der Aufbau der Freiheitsbewegung war eine der größten Fedaî-Aktionen in der Geschichte. Ohne die radikale Entscheidung Rêber APOs,

sein ganzes Leben, seine ganze Kraft und all seine Träume in ein freies Kurdistan zu stecken, würden wir heute vielleicht gar nicht wissen, dass wir KurdInnen sind.

Was genau ist dieser Fedaî-Geist?

Was ist es, dass die Guerilla so selbstlos und mutig macht? Wie haben mutige KämpferInnen wie Şehîd Zîlan, Şehîd Viyan Soran oder Şehîd Sema Koçer es geschafft, ihre Angst und Unsicherheit zu überwinden und mit ihren Aktionen den weiteren Widerstand ihres Volkes zu ermöglichen? Und wie kann uns der Fedaî-Geist auch in der aktuellen Phase helfen, um einen Ausweg aus Hoffnungslosigkeit, Abgelenktheit und Trägheit zu finden? Fedaî ist ursprünglich ein persisches Wort. Es bedeutet soviel wie «jemand, der sein Leben für eine Sache riskiert». Auf deutsch könnten wir es mit «aufopferungsbereit» übersetzen. Nach dem Verständnis Rêber APOs und der Freiheitsguerilla, treffen beide Erklärungen nicht die

Entweder der Baum der kurdischen Kultur, Kunst und Sprache wird ein für alle Male gefällt oder er wird bunter und schöner blühen als je zuvor

wahre Bedeutung von Fedai. Es bedeutet nicht unbedingt, die gefährlichsten Aktionen zu machen, und dabei vielleicht sein Leben zu verlieren. Fedai bedeutet vielmehr, dem Leben so großen Wert zu schenken, dass man alles dafür gibt, es richtig zu leben. Denn, wie Şehîd Kemal Pir sagte, «Wir lieben das Leben so sehr, dass wir bereit sind, dafür zu sterben». In so einem Leben riskiert man Gemütlichkeiten, Gewohnheiten, Egoismus, Ängste und Unsicherheiten hinter sich zu lassen. Fedai bedeutet, die Hingabe für eine Sache, für seine FreundInnen. Fedai bedeutet, das große Ganze zu betrachten, also nicht nur selbst ein richtiges, schönes und freies Leben zu wollen, sondern ebenfalls für das Leben der Mitmenschen, Tiere und Pflanzen dieser Erde zu kämpfen. Für diesen Weg müssen immer Opfer gegeben werden. Je mehr wir jedoch verstehen, dass die Freiheit wertvoller als jedes Geld, jedes Eigentum und jeder Job ist, desto eher sind wir bereit, diese Opfer zu geben. Desto eher verstehen wir,

dass der Fedai-Geist es ist, der Rêber APO und die Guerilla so schön macht. Die gerade Nase, neue Klamotten oder Make-UP spielen uns vor, dass wir schön sind. Jedoch ist das schönste an einem Menschen stets, wie sehr dieser Mensch an seine Mitmenschen denkt und sich ihnen hingibt. Fedai führt nicht nur zur Freiheit, sondern im Fedai-Geist versteckt sich auch die wahre Liebe.

In uns allen steckt ein größeres Potenzial

In dieser Phase bedeutet Fedai, eine Aktion in sich selbst zu machen. Hinter die vergangene Zeit einen Punkt zu setzen und sich der aktuellen Situation Kurdistans mit neuer Kraft, Energie, Liebe und einem klaren Ziel vor Augen, anzunähern. Unser Ziel ist die Verteidigung Kurdistans. In diesem Kampf gibt es für jede und jeden eine Rolle. Geben wir uns da wirklich noch mit kleinen Rollen, wie der Demo-Gängerin, dem Slogan-Rufer oder dem Internet-Aktivisten zu-

frieden? In uns allen steckt ein größeres Potenzial!

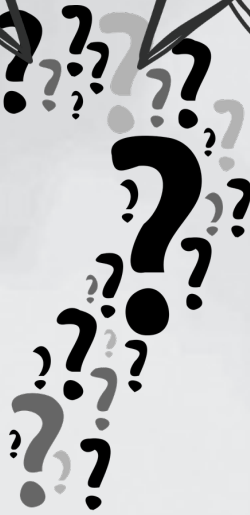
Folgen wir den Spuren der Fedaiyên

Es ist Zeit, dass wir verstehen: in diesem Krieg können wir Jugendlichen den Sieg erzielen! Mit dem Fedai-Geist, der unsere Bewegung in den schwierigsten Zeiten, zum Aufblühen gebracht hat, werden wir Geschichte schreiben. Es sind so viele vor uns diesen Weg gegangen, was unterscheidet uns von ihnen? Der Flügelschlag eines Schmetterlings, kann einen Tornado auslösen. Viele von uns sind wie Schmetterlinge, die zum Himmel wollen, aber sich nicht trauen, die Flügel aufzuschlagen und loszufliegen. Doch diese Kraft haben wir. Wir sind nämlich nicht allein. Folgen wir den Spuren von all den Fedaiyên, die den Weg der Freiheit für uns bereitet haben. Starten wir einen Aufstand in uns selbst und werden wir selber zu Fedaiyên für ein freies und würdevolles Leben.

“
Dîroka PKK da Şehîda Êzîdî
ya yekêmin kiye?
”

“
Çiyayê Kuro Jahro kîjan
herêma Kurdistanê ye?
”

“
Şehîd Zîlan 30 Hezîran
1996'a li kîjan bajarê çalakiya
fedayî pêkaniye?
”

“
Çiyayê Kurdistanê
yê herî bilind kîjane?
”

Hey Zapê

Hey zapê Tırko hatiye bi çar pê

Çeqel pêr hatî xapê hey zapê

Ew teresê her carê

Hatî heyfa ji garê tew zapê

Zapê bakir metîna go ev tew tewa kîna

Cewrê gurê dev bi xwîna

kutkê berêz bi xwer tîna

Pêlava zapê sore

Ji yuzbaşiyamre gore

Neviyê mistoyê kore

Çeqel xulamê li dore

Hey zapê dilê me li ava şîne

Sînga me tije kîne hey zapê

Bi gorî keçên kovîne

Can ji wa re diyarî ne tew zapê

Zerî ketin çepera

wek aşût û bagera

sengerê bê hembera

wer tabûtê eskera

Mêrbaşê tol û kîna xweş datîne kemîna

Gernasê serê çiya

Serhêrê va romiya

Hey zapê Tirko hatiye bi çar pê

Çeqel pêr hatî xapê hey zapê

Ew teresê her carê

Hatî heyfa ji garê tew zapê hey zapê

dilê me li ava şîne

Singa me tije kîne hey zapê

Bi gorî keçên kovîne

Can ji wa re diyarî ne tew zapê

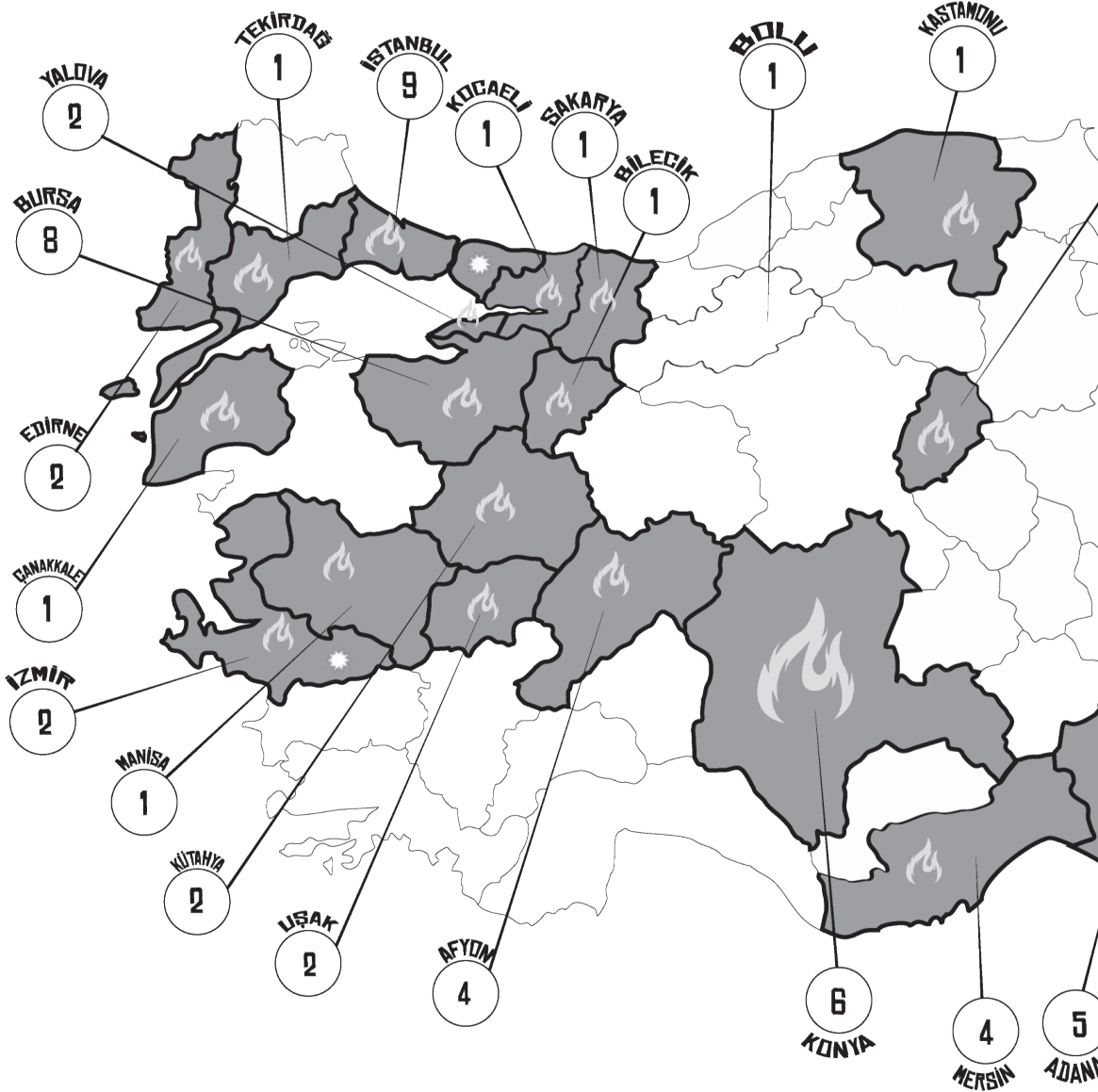

TÇŞ-TEKOJIN

ÇALAKIYÊ CIWANAN

İNTİKAM BİRİMLERİ / İNİSİYATİF

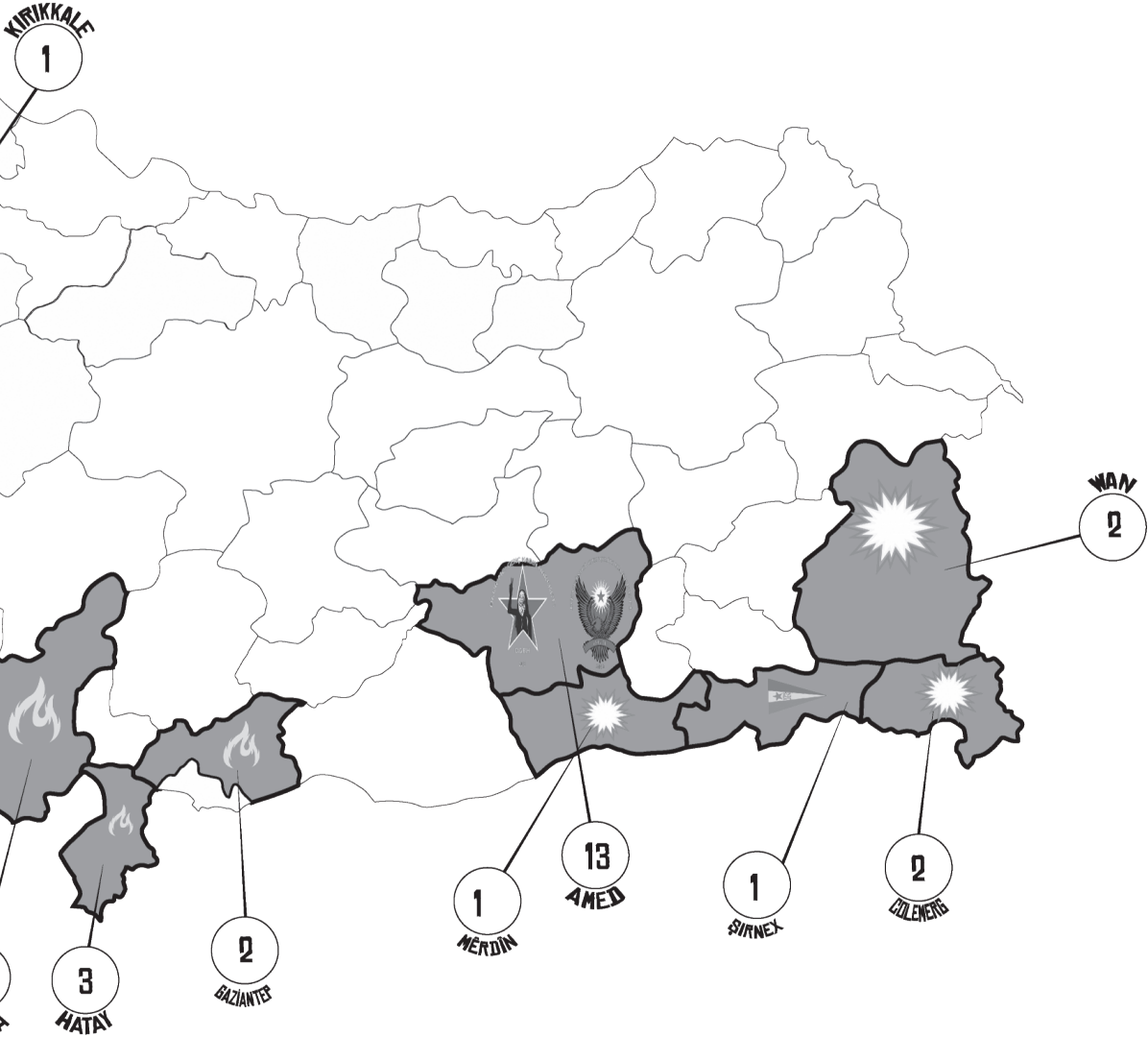
YPS/YPS-JIN -

ATEŞİN ÇOCUKLARI-

DGH/DGK-H-

24'Ê NÎSANÊ - 24'Ê GULANÊ

PIFLER

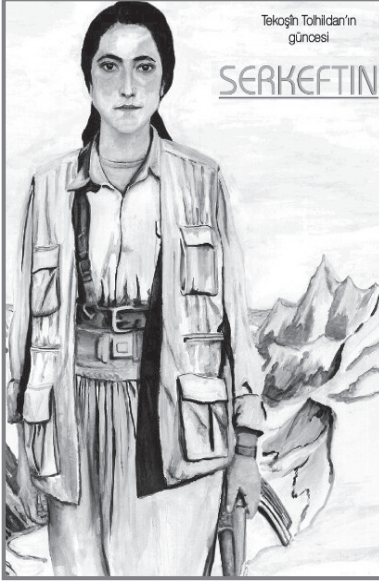

**TOTAL
78**

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHEMPFEHLUNGEN - PRÉSENTATION DU LIVRE

Serkeftin

Yazar: Tekoşîn Tolhildan'ın Güncesi
Yayımevi: Meyman Yayınevi
Basım Tarihi: Mayıs 2022

1997'de Kürt Özgürlük Mücadelesi'ne katılan ve 1 Ağustos 2004'te Dersim'de şehit düşen Tekoşîn Tolhildan (Ruhâl Ak-yıldız)'ın günlüğü 'Serkeftin' ismiyle, Newaya Jin gazetesi tarafından basıma hazırlandı, Tekoşîn Tolhildan'ın 2000 ile 2003 yılları arasında tuttuğu günlüklerden derlendi. 176 sayfadan oluşan ve birçok şiirin de yer alıyor. Tekoşîn Tolhildan, tarih kaydı niteliğindeki günlüğünde arayış, çelişki, sevgi, mücadele ve hayata dair duygu ve düşüncelerini not düşmüş.

Antolojiya Êşên Jinan
(20 Jin 20 Çirok)

Amadekar: Yasemîn Elban
Weşanxane: Weşanên Na Dîroka Weşanê: Kanun 2021

Her jinekê çirokeke xwe heye; tu li serborî û jiyana kîjan jinê binêrî, bêguman wê tê de êş xuya bike. Di Çirokan de lehen-gê êş kişandî hertim jin e. jin stûna çirokê ye, stûna çiroka jiyane. Loma jinên nivîskar bi van berheman vê stûnê zexm-tir kirine û jiyane xweşiktir.

Rabbia Proteggimi

Scrittore: Maria Edgarda Marcucci
Casa Editrice: Rizzoli Lizard
Data di Pubblicazione: 2022

Maria Edgarda Marcucci racconta, con Rabbia Proteggimi la sua esperienza personale e politica, prima nei movimenti studenteschi e no Tav, poi nell'Y-PG, le unità di protezione delle donne in Kurdistan. Ma soprattutto racconta ciò che è avvenuto dopo. Nel 2020, per il suo impegno in Siria, è ritenuta "socialmente pericolosa" e condannata a due anni di sorveglianza speciale. Puoi combattere per l'Ucraina ma non per i kurdi, puoi decidere di combattere per la libertà, ma è lo Stato che ti dice per quale libertà è giusto combattere. Eddi Marcucci ci racconta senza filtri, l'accanimento ottuso di una magistratura specchio di una italietta mediocre, corrotta, socialmente e politicamente alla deriva, mangiata viva da marionette istituzionali.

“LI HEMBER DIJMIN ŞERÊ NETEWÎ”

ZAP

STÊRKA CIWAN

Kovara
Ciwanan
a Mehane

Hezîran 2022
Hejmar: 229

DI SOSYALÎZMÊ DE ISRAR DI MIROVAHIYÊ DE ISRAR E

KURÊ
JAHRO

LI DIJÎ XIYANET Û DAGIRKERIYÊ
WERIN CENGA AZADIYÊ

ŞEHİD NAMIRIN!

Bêrivan Arjin
(Elif Ataman)

Rohat Dengdar
(Faysal Yılmaz)

Bişeng Firaz Zagros
(Şehriban Angi)

Azad Rojhat Tendurek
(Fetullah Yıldırım)

Çavrê Firîşte
(Suham Kadir)

Baz Pirdoğan
(Murat Edis)

Deniz Reş
(Naila Mezeh)

Botan Şirnex
(Nail Ölmez)

Eylem Ronî
(Dilvîn Ato)

ŞEHİD NAMIRIN!

Sema Agirin
(Evin Şexo)

Şerda Sosin
(Şeyma Sancar)

Şevîn Şemzînan
(Zozan Ereñç)

Demhat Derwêş
(Bekrî Derwêş)

Rûbar Şawurî
(Hasan Tuğrul)

Xemgîn Qelqeli
(Emrah Sezgin)

Viyan Botan
(Sevim Dayar)

Yıldız Cudi
(Leyla Tanrıverdi)

Zilan Besê
(Simav Hesen)